

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

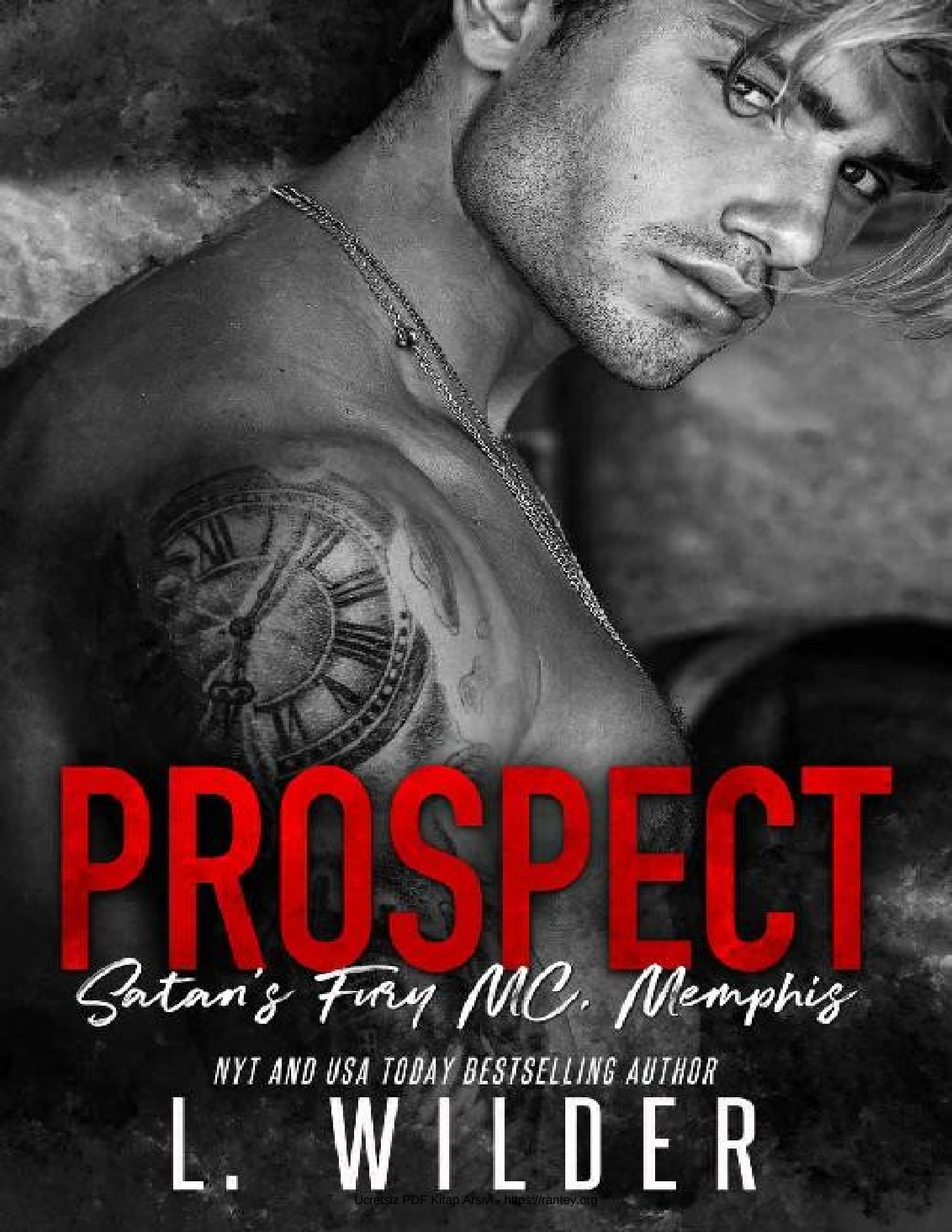
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROSPECT

Satan's Fury MC. Memphis

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖNERİ

ŞEYTANIN ÖFKESİ MC-MEMPHIS

L. WILDER

Prospect
Satan's Fury MC-Memphis Telif
Hakkı 2020
L. Wilder- Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının veya bu serinin herhangi bir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta adı geçen bazı yerler Memphis ve Nashville, Tennessee'de bulunan gerçek yerlerdir. İsimler, karakterler, markalar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, kitapta adı geçen Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürün ve yerlerin ticari marka statüsü ve sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması veya kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

L. Wilder bağlantıda kaldığınızdan emin olun-

Sosyal medya bağlantıları:

Facebook: <https://www.facebook.com/AuthorLeslieWilder> Twitter:

https://twitter.com/wilder_leslie

Instagram: <http://instagram.com/LWilderbooks>

Amazon: <http://www.amazon.com/L-Wilder/e/B00NDKCCMI/>

Bookbub: <https://www.bookbub.com/authors/l-wilder>

L. Wilder'ın Bültenine kaydolun: <http://bit.ly/1RGsREL>

Kapak Tasarımı: Mayhem Cover Creations www.facebook.com/MayhemCoverCreations

Editör: Lisa Cullinan

Düzeltilen- Rose Holub @ReadbyRose

Düzeltilen: Bal Palomino

Teaserlar ve Afişler: Gel Ytayz at Tempting Illustrations

Kişisel Asistan: Natalie Weston PA

Şeytan'ın Öfkesi MC Serisinin tamamını bugün okuyun!
Kindle Unlimited ile tüm kitaplar ÜCRETSİZ!

Yaz Fırtınası (Satan's Fury MC Novella) Başına

Buyruk (Satan's Fury MC #1)

Stitch (Satan's Fury MC #2)

Cotton (Satan's Fury MC #3)

Clutch (Satan's Fury MC #4)

Smokey (Satan's Fury MC #5)

Big (Satan's Fury #6)

Two Bit (Şeytan'ın Öfkesi #7)

Diesel (Şeytan'ın Öfkesi #8)

Blaze (Şeytan'ın Öfkesi MC- Memphis Kitap 1)

Shadow (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 2)

Riggs (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 3)

Murphy (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 4)

Gunner (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 5)

Gus (Satan's Fury MC- Memphis Kitap 6) Rider

(Satan's Fury MC- Memphis Kitap 7)

Üçüncü Gün (Kötü Çocuklar Ne Yapar Kitap 1)

Hasarlı Mallar- (Kefaret Serisi Kitap 1- Nitro) Max'in Kefareti

(Kefaret Serisi Kitap 2- Max)

Inferno (Şeytan

Kovalayıcılar #1) Smolder

(Şeytan Kovalayıcılar #2)

Ignite (Şeytan Kovalayıcılar

#3)

Tüketilmiş (Şeytan

Kovalayıcılar #4) Yanma

(Şeytan Kovalayıcılar #5)

Benim Ayartmam (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #1) Ateşi

Getir (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #2) Onun Sözü (Mutlu

Sonlar Koleksiyonu #3)

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Prospect
2. Landry.
3. Prospect
4. Landry.
5. Prospect
6. Landry.
7. Prospect
8. Landry.
9. Prospect
10. Landry.
11. Prospect
12. Landry.
13. Prospect
14. Landry.
15. Prospect
16. Landry.
17. Prospect
18. Landry.
19. Hyde
20. Landry.

Sonsöz

Teşekkür

Rider: Şeytan'ın Öfkesi MC-Memphis Alıntı Önsöz

1. Binici

PROLOJE

I Her zaman aşırı korumacı olmuşumdur, özellikle de küçük kız kardeşim Alyssa söz konusu olduğunda. Benim tam zıttımdı. Ben 1.80 boyunda ve 90 kiloyken, Alyssa 1.80 boyunda ve 90 kiloydu. topuklu ve zayıftı. Elbette, güçlü bir rüzgâr onun sıska kıcını yere düşürebilirdi, ama beni yanlış anlamayın, kız zayıf olmaktan çok uzaktı. Lyssa ne istediğini biliyordu ve bunun için çok çalışmaya istekliydi, ister mükemmel notlar almak ister amigo takımına girmek olsun. Bunun için ona saygı duyuyordum. Hatta onu kıskandığım zamanlar bile oldu. Alyssa'nın yoluna çıkabilecek hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu, ama çıktığında da ben oradaydım - tıpkı Mezunlar Günü gecesinde olduğu gibi.

Kapımı çaldığında saat on biri geçiyordu, üzerinde hala mezuniyet balosu elbisesi vardı, ama artık buruşmuş ve omzundan sarkmıştı. Ağlıyordu ve yanağından aşağıya kalın bir siyah rimel çizgisi akmıştı. "Her şeyi berbat ettim Clay... gerçekten ama *gerçekten* berbat ettim."

"Bu ne lan, Lyssa." Onu kolundan tutup odama çektim, sonra da kapıyı arkasından kapattım. "Ne oldu sana böyle?"

"Öncelikle, hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum." Büyük, köpek yavrusu gözleriyle bana baktı ve gözleri yaşlarla doldu ve yalvardı. "Bu ikimizin arasında kalmalı."

"Neden aynı fikirde olmamam gerektiği hissine kapılıyorum?"

"Bana söz ver Clay," diye ısrar etti. "Sen söz verene kadar tek kelime daha etmeyeceğim."

"Peki. Bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum," diye homurdandım. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Bir kez daha tereddüt etti. "Bu gece Mezunlar Günü olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye başlayana kadar nedenini anlamamıştım.

"Evet." Mezuniyet balosu kız kardeşimle aramızdaki farklardan biriydi. Benim son senem olmasına rağmen, ben daha az önemseyemezdim ama Lyssa'nın haftalardır odaklandığı *tek şey buydu*. Son sınıf öğrencisi ve futbol takımı oyuncusu Lucas Brant'ın onu sadece dansa değil, dans sonrası büyük bir partiye de davet etmesinden dolayı çok heyecanlıydı. Daha ikinci sınıftaydı, bu yüzden son sınıflardan biriyle gitmek büyük bir olaydı - en azından onun için öyleydi. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, "Ne olmuş ona?" diye sordum.

"Dans falan iyiydi," diye açıklamaya çalışırken Lyssa'nın nefesleri kısaldı ve zorlandı, "ta ki Janey Kay'in evindeki partide her şey berbat olana kadar."

"Neden? Ne oldu?"

"Açıklaması çok zor... Herkes oradaydı. Hiç bu kadar çok insan görmemişim ve hepsi dans edip içki içiyordu."

"Peki ya sen? İçki mi içiyordun?"

"Evet, öyleydim." diye cevap verirken gözleri yere düştü. Katılmayan tek kişi olmak istemedim, anlıyor musun?"

"Anladım."

"Her neyse, ben birkaç bira içtim ama Lucas... oldukça fazla içti." "Fark ettiğimden çok daha fazla," diye eklemeyi önce acı dolu bir nefes aldı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"*Hepsi* onun suçu değil Clay. Onunla yukarı çıkmamı istediğinde aklında ne olduğunu bilmem gerekirdi ama düşünemedim." Pencereden dışarı bakmak için döndü ve tekrar hıçkırmaya başladı. "Çok aptalım."

O tanıdık öfke bir orman yangını gibi üzerime çökmeye başladı. "Ne? Oldu!"

"Sana anlatmaya çalışıyorum," diye telaşlandı.

"Hayır, Lyssa, lafi eveleyip geveliyorsun. Sadece bana ne olduğunu anlat!"

"Üst kata çıktıktan sonra beni yatak odalarından birine götürdü ve öpüşmeye başladık. Başta güzeldi ama sonra daha fazlasını istediğini anladım." Yüzünü bana döndü ve gözlerindeki ıstırapı gördüğümde içim cız etti. Onunla Lucas arasında tam olarak ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde ama buna inanmak istemiyordum. Kelimeleri yüksek sesle söylemesini engellemek istedim ama bu şansı bulamadım. Gözyaşları akıyordu.

"Ona başka bir şey olmasını istemediğimi söyledim ama beni dinlemedi" diye mırıldandı.

Çözölmek üzereyken, "Ne demek 'dinlemedi'?" diye sordum.

"Ona kaç kez hayır dediysem de itmeye devam etti." Lyssa başını ellerinin arasına aldı ve ben onu zar zor duyabiliyordum. "Onunla asla yukarı çıkmamalıydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ne istediğini bilmeliydim ama bunu göremeyecek kadar aptaldım."

"Kes şu saçmalığı hemen! Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Hepsi onun suçuydu. Her lanet parçası."

"Yanılıyorsunuz! Bu onun olduğu kadar benim de hatam. Onunla asla o yatak odasına girmemeliydim. Lucas gibi bir adamın bir kızla yalnız kalmak istemesinin ne anlama geldiğini biliyorum, özellikle de bir partide. Dalga geçme ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyordum ve sanırım bir parçam onun beni böyle istemesini umuyordu." Gözlerindeki yaşları sildi. "Tüm arkadaşlarım Mezuniyet Balosu'na sadece bir son sınıf öğrencisiyle değil, okuldaki en yakışıklı son sınıf öğrencisiyle gideceğim için beni çok kıskanıyorlardı."

"Bu saçmalıkla benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Lucas yüz farklı kıza teklif edebilirdi ve hiçbirisi bu gece onunla seks yapmayı düşünmezdi." "Onun gibi biri benimle birlikte olmayı seçtiği için bile mutlu olmalıydim," diye eklediğinde kulaklarıma inanamadım.

"Kahretsin, Lyssa! O pislik sana tecavüz etti!" Perişan ve kalp acısıyla dolu kız kardeşime bakarken, kendimi babamla yaptığım bir konuşmayı düşünürken buldum. Kamyon şoförüydü ve sürekli evden uzakta olmak onun için zordu. Bunu tek başına yapamayacağını bildiği için benden anneme ve kız kardeşime göz kulak olmamı, onları kendisinin yapamadığı şekilde korumamı istemişti. Bu durumu düzeltmek benim elimdeydi, bu yüzden öfkem yüzeye çıkıp anahtarlarımı şifonyerden alırken kendimi tutamadım. Kapıya doğru hışımla yürüdüm ve ona "Onu öldüreceğim" dedim.

"Clay, dur!" diye yalvardı ve bana doğru koştu. "Anlamıyor musun? Bunu kimse öğrenmemeli. Öğrenirlerse beni mahvederler!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanların nasıl olduğunu bilirsiniz... olayları nasıl çarpıttıklarını ve suçu nasıl başkalarına attıklarını." Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve devam etti,

"Gerçekte nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, herkes bunun benim hatam olduğunu düşünecek... bunu kendime ben yaptım. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Yani bu pisliğin sana tecavüz etmesine izin mi vereceksin?" "Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır, kardeşim." Söylediği her şeyi düşünmek için bir dakikamı ayırdım ve içinde doğruluk payı olduğunu bilsem de Lucas Brant'in kız kardeşime yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremezdim. Ne söylerse söylesin, bu işin peşini bırakmamın imkânı yoktu. Bunu yapamazdım. Ona doğru bir adım attım ve onu kollarıma çektim, "Bunun icabına bakacağım, Lyssa," diye fısıldarken ona sıkıca sarıldım.

"Ama..."

"Merak etme. Kimse ne olduğunu asla bilmeyecek," diye teminat verdim. "Bundan emin olacağım."

Ona bir süre daha sarıldım, sonra döndüm ve odadan çıktım. Adımı çağırdığımı duydum ama ön kapıdan çıkıp kamyonetime doğru ilerlemeye devam ettim. Birkaç dakika içinde Janey Kay'in evine doğru yola çıkmıştım ve tek düşünebildiğim, kız kardeşim durması için ona yalvarırken o sık kafalının küçük kız kardeşimin üzerindeki elleriydi. Bu düşünce midemi bulandırıyor, onu lime lime etmek istememe neden oluyordu.

Arabayı çektiğimde parti hâlâ devam ediyordu. İki katlı kolonyal evin merdivenlerini çıkmaya başladığımda müzik bangır bangır çalıyordu. Ön sundurma boyunca uzun beyaz sütunlar ve ön kapıda abartılı çiçekli bir çelenk vardı. İçeri adımımı atar atmaz dağınıklığa bakıp yüzümü buruşturmadan edemedim: her yere saçılmış bira kutuları ve şişeler, devrilmiş masa ve sandalyeler ve sarhoş bir halde düşmemek için yalpalayan gençler. Bazıları tamamen su toplamıştı ama hiçbirisi umurumda değildi. Aklımda sadece bir kişi vardı, Lucas Brant.

Brant'in arkadaşlarından biri olan Michael'ın bana doğru yürüdüğünü görünce ona doğru atıldım ve tişörtünün yakasını yakalayıp avucumun içinde sıktım. "Brant nerede?"

"Ne oluyor lan?" diye kaşlarını çatı.

"Bir kez daha soracağım." Onu sert bir şekilde iterek duvara yasladım. "Hangi cehennemde o?"

"Onu son gördüğümde arka tarafta ateşin yanındaydı."

Onu tuttuğum yerden kurtardım ve dönüp oturma odasına doğru hışımla yürüdüm. Arka kapıdan çıktığımda, Lucas'ın kapının yanında durduğunu gördüm.

futbol takımındaki diğer çocuklarla saçmalıyordu. Ona doğru ilerlerken öylesine kör edici bir öfkeyle doluydum ki diğer herkes gözümün önünden kayboldu. Saldırıma hazırlanmasına fırsat vermeden onu omzundan yakaladım, yüzüme doğru döndürdüm ve yumruğumu çenesine indirdim. Geriye doğru sendelemeye başladı, ben de tişörtünün yakasından tutup tekrar tekrar yumrukladım. Bir *gümbürtüyle* yere düştü ve ben de fırsattan istifade dizlerimle onu sıkıştırdım. Kıpırdayamayacağından emin olunca tekrar saldırmaya başladım. Arkadaşlarından birkaçı beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama çabaları boşunaydı. Hiçbir şey Brant'e kız kardeşime uzanan ellerinin bedelini ödetmeme engel olamayacaktı. Kalıcı bir etki bırakmaya kararlı bir şekilde ona vurmaya devam ettim. Çok geçmeden Lucas'ın tüm yüzü kan içinde, morarmış ve şişmişti ve bilinci neredeyse yerinde değildi. Bayılmak üzere olduğunu hissederek ellerimi boğazına doladım, öne doğru eğilip ağzımı kulağına yaklaştıırken onu sıkıca kavradım.

Fısıldarken sesim alçak ve uğursuzdu, "Eğer bu gece Alyssa ile aranda olanlar hakkında tek kelime edersen, seni sonsuza dek bitiririm. Anladın mı?"

Başını sallamayı başardı ama ellerimi boğazından çekmedim. Çekemedim. Ne zaman bırakmaya çalışsam, Lyssa'nın yüzünü ve odamda durmuş ağlarken gözlerindeki ıstırabı görüyordum. Durmam gerektiğini biliyordum. Geri dönüşü olmayan bir noktaya geliyordum ama kendimi toparlayamıyordum. Öfke çok fazlaydı. Tutuşumu sıkılaştırmaya devam ettim, yavaşça onun canını sıkıyordum. Neyse ki Michael bana doğru hamle yaptı, tüm ağırlığını kullanarak beni Lucas'tan uzaklaştırdı ve onu tutuşumu bırakmam için beni zorladı. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan diğerlerinden birkaçı Michael'a yardım etmek için araya girdi; her biri vurabilecekleri her yere tekme ve yumruk atıyordu. Çıldırmış bir deli gibi her birine saldırarak tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama bir türlü ayağa kalkamıyordum. Sayıları çok fazlaydı. Çeneme aldığım sert bir darbeye başım geriye düştü ve her şey karardı.

Tam kendime gelmeye başlamıştım ki polis sirenlerinin belli belirsiz sesi Janey'nin evine doğru yöneldi. Çocuklar polisler gelmeden önce Dodge'dan kaçmak için koşuştururken ben hala ateşin yanında yere yığılmıştım. Benim için orada olacaklarını biliyordum, bu yüzden ayağa kalkmaya çalıştım, ama başım döndüğü için sadece kırımın üzerine düştüm. Tam tekrar denemek üzereyken, Michael yanında iki polis memuruyla görüş alanımda belirdi. Bana doğru işaret ederken bağırdığını duyabiliyordum. "Bu

onu. Aradığınız adam bu." "Lucas'a sebepsiz yere saldıran oydu ve neredeyse onu öldürüyordu! Lucas'ı acile götürdüklerinde bilinci zar zor yerindeydi."

"Tamam, evlat. Sakin olmanı istiyorum. Bu iş bizde," diye uyardı memurlardan biri.

İki polis bana doğru gelmeye başladı ve yaklaştıklarında içlerinden biri elini uzattı. Ayağa kalkmama yardım ederken, "Bir adın var mı evlat?" diye sordu.

"Clay Hanson."

"Pekâlâ Clay. Neden bana bu gece burada neler olduğunu anlatmıyorsun?" "Hiçbir şey," diye tersledim.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." "Bana bu gece burada gerçekten neler olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem" derken neredeyse samimiymiş gibi görünüyordu.

"Sana zaten söyledim... Söyleyecek bir şey yok." "Nasıl istersen öyle olsun."

Ona cevap vermediğim için sinirlenen polis arkasına uzandı ve bir çift kelepçe çıkardı. Beni çevirdi ve haklarımı okurken kelepçeleri bileklerime geçirdi. İş bittiğinde beni ekip arabasına götürdü ve içeri soktu. Tam kapıyı kapatırken Michael bağırdı, "Aşağı iniyorsun, Hanson!"

Michael bana bu sözleri söylediğinde, ikimiz de ne kadar doğru olduklarını bilmiyorduk. Brant şikâyetçi olmayınca ucuz kurtulmuştum ama şansım orada sona erdi. Lucas'ın peşinden gittiğimde patlak veren öfkeyi kontrol altına almakta zorlandım. Öfkeyi, intikam ihtiyacını ve o gece hissettiğim diğer tüm yoğun duyguları bastıramıyordum. Bunun yerine, bir parazit gibi yüzeyde oyalanıyor, çirkin başını bir kez daha ortaya çıkarmak için beklerken kendimi tamamen açıkta hissetmeme neden oluyorlardı.

Ne yazık ki bunun olması için çok beklemem gerekmedi. Lucas'la neden tartıştığımı bile bilmeden, babamın yarı kamyonuna sarhoş bir sürücü çarptı ve anında öldü. Ölümünün adaletsizliği içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmış gibi görünüyordu ve ben de aşağı doğru bir sarmala girdim. Kendimi tamamen kaybettim. Annemi ya da kız kardeşimi düşünmüyordum. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünmüyordum. Sadece kendi çılgınlığının derinliklerine gömüldüm ve her fırsatta bela buldum: içki içmek, kavga etmek ve sonunda kanunla başımı daha fazla belaya sokmak.

Mümkün olan her şeyi berbat ediyordum, bu yüzden amcam ve Ruthless Sinners MC'nin başkanı Viper'ın devreye girmeye karar vermesi sürpriz olmamalıydı. Hayatımı mahvettiğimi bildiğinden, Şeytan'ın Hiddeti'nin başkanı olan arkadaşı Gus'a ulaştı ve beni Memphis'e, kulüp evlerindeki kardeşlerle biraz zaman geçirmem için gönderdi. Onlarla yolumu bulacağımı umuyordu. Haklı olduğu ortaya çıktı.

PROSPECT

"**I** Bu sadece kardeşlerin isimlerini ve kulüpteki konumlarını bilmekle ilgili değil. Onlar hakkında *her şeyi* bilmek zorundasınız," diye açıklıyor Rider. "Geçmişleri... nerede büyüdükleri,

Yaptıkları işler, geçmiş deneyimleri. Kulübe katılmadan önce hayatları nasıldı ... ve sonra - iyi, kötü ve çirkin."

Rider, Gus tarafından sponsorum olarak seçilmişti. Adaylık sürecinde bana rehberlik etmek ve süreç boyunca benden beklenen her şeyi bildiğinden emin olmak onun göreviydi. Az önce bana söylediklerinden bunaldığımı hissederek ona döndüm ve sordum: "Söylediklerinizi anlıyorum ama bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Yani, Blaze'in çocukken ne iş yaptığını bilmem neyi değiştirir ki?"

Rider kararlı bir şekilde, "Ailenin ne olduğunu bilmektir," diye cevap verdi. "Cyrus ve T-Bone'un Memphis şubesini ilk kurduğunda Gus'la birlikte burada olduklarını ve kulüp binasını bulmasına ve sayımızı artırmasına nasıl yardımcı olduklarını bilmek. Ve kardeşimiz Runt öldürüldüğünde, Shadow'un öne çıkıp kığımızı kurtardığını ve kulübün yeni infazcısı olarak oyumuzu kazandığını bilmek. Kardeşlerin nerede olduklarını ve nereye gittiklerini anlamanıza yardımcı oluyor. Onları neyin harekete geçirdiğine dair bir fikir veriyor."

"Anlıyorum ama tüm bu saçmalıkları nasıl öğreneceğim?"

"Dinle... sadece söylediklerini değil, söylemediklerini de dinle." Rider doğrudan gözlerimin içine baktı. "Anlayacaksın. Sadece zaman alacak."

Rider'ın haklı olmasını umuyordum. Yamamı hak etmek için gerekenlere sahip olduğumu düşünmek istiyordum, ancak o kadar emin olmadığım zamanlar da oldu. Eğer bu adamların ailesi olarak görülmek istiyorsam, yapmam gereken çok iş vardı ve bu

kolay olmayacaktı. Öğrenmem gereken otuzdan fazla üye vardı ve bir yandan da müşteri aramanın getirdiği diğer saçmalıkları yapmam gerekiyordu. Ama şikâyet etmiyordum. Sonunda istediğim hayatı bulmuştum ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Rider'a hafifçe başımı salladım ve "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım" diye cevap verdim.

"Biliyorum yapacaksın." Birasını kaldırdı. "Elimden geldiğince yardım edeceğim." "Buna minnettar olurum kardeşim."

Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz, Rider'ın yaşlı karısı Darcy oturma odasına girdi. İlk tanıştığımız zamanı hâlâ hatırlayabiliyordum. Kardeşler onu garajın özel boyacısı olarak işe aldıklarında Memphis'e gelesi sadece birkaç gün olmuştu. Güçlü iradeli motorcularla dolu bir dükkânda çalışmayı becerebilecek pek fazla kadın yoktu ama o bunu bir profesyonel gibi başarmıştı. Darcy ve Rider aynı küçük kasabada büyümüşlerdi ve bir geçmişleri vardı. Kaldıkları yerden devam etmeleri uzun sürmedi ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular. Rider ve ben kanepede oturuyorduk ki Rider yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımıza geldi. "Biliyor musun, bu gece Murphy ve diğerleriyle Smoking Gun'a gidebiliriz. Brannon'ın gösterilerinden birine başka bir zaman gidebilirim."

Rider ona, "Bu gece Neil'in evine gidip onu görmeye razıyım," dedi. "Smoking Gun'da olacak kalabalığa bakılırsa bizi özlemeyeceklerdir."

"Biliyorum ama Riley'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." "Murphy ile çoktan konuştum. Her şey yolunda bebeğim."

Rahatlamış görünerek gülümsedi ve "Güzel. Sadece emin olmak istedim."

"Smoking Gun'la ilgili bu kadar büyütülecek ne var ki?"

Rider bana dönerek açıkladı: "Riley ve barın sahibi Grady kuzen ve en iyi arkadaşlar ve bu gece playofflar için büyük bir parti veriyor. Gitmemeye karar verdiğimizize sevindim. O kalabalıkla kavga etmek istemezdim."

"Tamam, o zaman sanırım Neil'in evine gitme vaktimiz geldi.

Brannon'ın gösterisi saat sekizde başlıyor," dedi Darcy.

İşaretimizi alarak Rider ve ben kalkıp onu dışarıda bisikletlerimize kadar takip ettik. Onun arkasına yerleşmesini bekledim, sonra ikimiz de motorlarımızı çalıştırdık ve şehir merkezine doğru yola çıktık. Neil'in barına doğru ilerlerken, hayatımdaki şeyler hakkında oldukça iyi hissediyordum ve kendimi Viper'in Nashville'den ayrılıp Satan's Fury'de kalmak için bana geldiği günü düşünürken buldum. Beni şehirden uzaklaştırmak istediği için onu suçlayamazdım. Saatli bir bombaydım. Ne zaman bir şeyler istediğim gibi gitmese, patlıyordum.

aptalca bir şey yapardım, kavgaya karışardım ya da sarhoş olurdum. Başımı yine kanunla derde soktuğumda annem çılgına döndü ve yardım için Viper'ı aradı.

Hapishaneden çıkıp onu otoparkta bulduğum anda sinirli olduğunu biliyordum. Şaşırmamıştım. Bir kez daha sıçıp batırmıştım ve annem bunu yapmak zorunda kalmasın diye parçaları toplayacak kişi oydu.

Kamyonetine bindiğimizde Viper sert bir ifadeyle bana döndü. "Bu saçmalığa bir son vermelisin Clay."

"Biliyorum."

"Eğer biliyorsan, bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bir yolunu bulacağım."

"Evet, o çocuğu dövdüğün geceden beri aynı saçmalıkları anlatıp duruyorsun ve ben bunları duymaktan bıktım," diye hırladı. "Senin için üzülüyorum Clay. Gerçekten anlıyorum. Bazı sert darbeler aldığını biliyorum ama artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi... gerçek bir değişiklik."

İtiraz edemezdim. Kesinlikle haklıydı. Değişmemin, kafamı kıcımdan çıkarmamın ve hayatımı yeniden rayına oturtmamın zamanı gelmişti ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Biliyorum. Deniyorum."

"Belli ki yeterince çaba göstermiyorsun!" Bir an durakladı ve kendini toparladıktan sonra sesi daha yumuşaktı. "Eski bir arkadaşım var ... Memphis'te bir kulübü var. Bence oraya gitmeli ve onun için aday olmaya çalışmalısın."

"Bekle... ne?" Viper, Acımasız Günahkârlar'a katıldığı günden beri hayatını kardeşlerine adamıştı. Onlar için yaşıyor ve nefes alıyordu, bu yüzden onun olmayan bir MC için aday olmamı önerdiğinde şaşırmıştım. "Eğer bir kulüp için aday olacaksam, neden bunu sadece sen ve Günahkârlar için yapmayayım ki?"

"Bunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, bizimle iyi iş çıkaracağını düşünüyorum." Gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum. "Ama burada çok fazla anı var... seni geride tutan çok fazla şey var. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi ve bence bunu Şeytan'ın Öfkesi ile başarabilirsin. Gus iyi bir adam... iyi bir grup adamla sıkı bir gemi yönetiyor."

"Peki, burada ne söylememi bekliyorsun?" Bu fikre karşı direnç gösterdiğimi söylemek hafif kalır. Aslında, her şey

Bana gülünç geliyordu ve Viper çok güçlü bir adam olmasına rağmen, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemekten çekiniyordum. Sözlerime alaycılık katarak devam ettim: "Elbette. Eşyalarımı toplayıp Memphis'e taşınacağım."

"Evet. Ben de tam olarak bunu söylemeni bekliyordum," dedi. "Aslında başka bir cevap kabul etmiyorum. Gus'la çoktan konuştum, o yüzden kendini hazırla çünkü hafta sonunda yola çıkıyorsun."

Ses tonundan hayır cevabını kabul etmeyeceğini anlayabiliyordum, bu yüzden gururuma yedirip çenemi kapalı tuttum. Ona sakinleşmesi için zaman tanırısam daha sonra konuşarak vazgeçirebileceğimi düşündüm. Yanılmışım. Viper bu fikirden vazgeçmiyordu. Haftanın sonunda eve geldi ve yüzeye çok yakın duran öfke bir kez daha yükselmeye başladı. Tam onu patlatacak, cehenneme gitmesini söyleyecek ve gitmeyi reddedecektim ki annemin yüzündeki ifadeyi fark ettim. Gözlerindeki endişe bana bir ton tuğla gibi çarptı. Hareketlerim onu incitmişti ve bu yapmak isteyeceğim son şeydi. Viper'ın istediği gibi eşyalarımı topladım ve Memphis'e doğru yola çıktım. Kulüp binasının kapısından içeri girer girmez içimi garip bir his kapladı. Üzerimde ağırlığını hissettiren düşmanlık ve kalp ağrısı aniden arka planda kayboldu.

o zamanlar nedenini bilmiyordum. Yeni bulduğum çevrede kendimi rezil etmemeye odaklandığım için olabileceğini düşünmüştüm ama haftalar geçtikçe bundan çok daha fazlası olduğunu fark etmeye başladım.

Rider, Darcy ve ben Neil'in yerine geldiğimizde hâlâ Gus'la ilk tanıştığım zamanı düşünüyordum. Burası Smoking Gun'ın yarısı kadardı ama bu kalabalığın gelmesini engellemiyordu. Hareketli bir yerdi. Canlı grupları için bir sahne ve ışıklandırma, bir dans pisti ve Darcy'nin görmek istediği Brannon Heath de dahil olmak üzere bazı harika yerel yetenekleri dinlerken sadece oturup biralarını içmek isteyenler için çok sayıda masa vardı. Adını hiç duymamıştım ama Darcy özellikle yazdığı son şarkının büyük hayranıydı. Bara girer girmez Darcy bizi sahneye yakın bir masaya götürdü ve çok geçmeden garsonlardan biri içki siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Daha yaşlıydı, belki kırklı yaşlarının sonundaydı ve bunu saklamaya çalışsa da, gözlerinin altındaki koyu halkalardan uzun bir gece geçirdiğini anlayabiliyordum. Hafif bir

Gülümseyerek bize baktı ve "Bu akşam size ne getirebilirim?" diye sordu.

Rider, "Elinizde ne varsa ondan bir tur içmek harika olur," diye cevap verdi. "Tamamdır."

O dönüp bara yöneldiğinde etrafıma şöyle bir göz attım ve odadaki herkesin ne kadar iyi vakit geçiriyor gibi görüldüğünü fark ettim. Ne yazık ki ben aynı şeyi hissetmiyordum. Kardeşler hakkında öğrenmem gereken onca şeyi düşünmeden edemiyordum. Hiçbir zaman mükemmel bir öğrenci olmamıştım ve hepsini öğrenemeyeceğimden korkuyordum. Başarısızlık korkusu gözümü korkutuyordu, o kadar ki garsonun içkilerimizi getirmesini kaçırmakla kalmadım, grubun çoktan sahnedeki yerini almış olduğunu da fark etmedim. Heath mikrofonun başına geçtiğinde Darcy'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Hey... işte orada. Sanırım başlamak üzereler."

Başımı sallayarak birama uzandım ve hızlıca bir yudum aldım. Her ne kadar hepsini mideye indirmek istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum - maden ararken olmazdı. Kardeşlerden birinin bana ihtiyaç duyma ihtimali her zaman vardı, bu yüzden hoşuma gitsin ya da gitmesin, hislerimi sağlam tutmalıydım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak koltuğumda arkama yaslandım ve grubun çalmaya başlamasını dinledim. Birkaç şarkıdan sonra Heath'in şehirde neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyordum. Adamın iyi bir sesi vardı ve şarkı sözleri de o kadar kötü değildi. Bütün gece orada oturup grubu dinleyebilirdim ama tam kendime gelmeye başlamıştım ki telefonum çaldı. Kardeşlerden biri tarafından çağrıldığımı dair içimi kemiren bir şüpheyle elimi cebime attım. Ekranı baktım ve tam düşündüğüm gibi Riggs'ten bir mesaj geldi. Bisikletiyle ilgili bir sorun yaşıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Onu bekletemeyeceğimi bildiğimden Rider'a işaret ederek gideceğimi bildirdim ve kapıdan çıktım. Bisikletime bindiğimde kendimi kızgın ya da öfkeli hissetmiyordum. Kardeşler beni her yardıma çağırıldığında, Şeytan'ın Öfkesi'nin bir üyesi olmaya bir adım daha yaklaştığımı biliyordum ve bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

L A N D R Y

T Lisede her zaman her şeye sahipmiş gibi görünen kızlar vardı; mükemmel vücuda, mükemmel saçlara ve kusursuz bir cilde sahip olanlar. İstedikleri her şeyi yiyebiliyorlardı.

Tek bir kilo bile almadan ve her ne sebeple olursa olsun, gezegendeki herkes onlara kesinlikle bayılıyor gibiydi. Evet, ben o kızlardan biri değildim. Boyum 1.80'di ve 12 beden giyyordum, yani küçük olmaktan çok uzaktım. Saçlarım kıvrıcık ve dağınıktı, tenim ise tam bir kâbustu. Kendimi daha iyi göstermeye çalışmadığımdan değil, çalışmışım. Tüm saç köpüklerini ve jöleleri kullandım, çatlaklarımı tedavi ettim ve insanoğlunun bildiği tüm geçici diyetleri denedim. Yine de fark etmedi. Kendimi kalabalığın içinde öne çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu - en azından annem etraftayken.

Annem lisede müdür yardımcısıydı ve tam bir afetti. Etrafta onun harika kıvrımlarını fark etmemiş bir erkek yoktu, özellikle de dar kalem eteklerinden birini giydiğinde ve daha da kötüsü, *beni* fark etmelerini umduğum erkekler sürekli olarak annemin ne kadar seksi olduğunu düşündüklerini söylüyorlardı. Bu ruhumu eziyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sonsuza dek onun gölgesinde saklı kalacaktım. Bu da yetmezmiş gibi bir de ağabeyim ve onun muazzam popüleritesiyle mücadele etmek zorundaydım. Jacob sadece iri bir adam değildi -altı yedi ve iki yüz seksen kilo- aynı zamanda yıldız bir atletti. Futbol, basketbol ve beyzbol oynardı ve hepsini de çok iyi oynardı. Ailem de dahil olmak üzere kasabadaki herkes onun dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şey olduğunu düşünüyordu ve benim tek şöhret iddiam onun kız kardeşi olduğum gerçeğiydi.

Mezun olup üniversiteye gittikten sonra her şeyin değişeceğini ummuştum. Ama değişmedi. Çocukluğumdan kalma o aşağılık duygulardan asla kurtulamadım. Kendimi ortaya koymazsam reddedilmeyeceğimi ya da incinmeyeceğimi düşünerek hiçbir gerçek risk almadan diplomamı almıştım. Gerçek dünyaya adım attığımda, gerçekte kim olduğuma ya da hayattan ne istediğime dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyordum ama sosyal hizmet uzmanı olarak ilk işime girdiğimde her şey değişti. Sonunda mükemmel olduğum bir şey bulmuştum - bir şeyim - nişim.

İş zorlayıcıydı ve zaman zaman bu kadar ağır taleplerle başa çıkmak için gerekenlere sahip olup olmadığım konusunda endişeleniyordum ama asla pes etmedim. İşimi en iyi şekilde yapmaya ve birlikte çalıştığım ailelere elimden geldiğince yardımcı olmaya kararlıydım ve sadece birkaç hafta sonra amirim dikkatimi çekmeye başladı. Tanınmak alışık olduğum bir şey değildi ama hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti. Strayhorn davasına ilk atandığım gün olduğu gibi, zor zamanların üstesinden gelmek için ihtiyacım olan dürtüyü bana verdi.

Ele aldığım vakalar her zaman farklıydı. Bazı aileler fakirdi. Bazıları zengindi. Bazılarının evleri tamamen harap haldeyken, diğerleri neredeyse malikanelerde yaşıyordu. Dava dosyalarındaki insanları belirleyen bir dizi kriter yoktu, bu yüzden her zaman beklenmeyeni beklemeye çalıştım. Strayhorn'un evinin önüne geldiğimde de bunu aklımdan çıkarmadım. Acınacak bir manzaraydı. Boyası çatlamış ve soyulmuştu ve pencerelerin birçoğunu kaplayan tahtalar vardı. Arabamdan inip yürüyüş yoluna çıktığımda, ön verandadaki tahtaların ciddi şekilde eğrilmiş olduğunu fark edince endişelendim ve ahşap kalasların arasından düşebileceğimden korktum. Ayaklarıma dikkat etmek için elimden geleni yaparak kapıya doğru ilerledim ve kapıyı çaldım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve onu gördüğümde kalbim eridi-Fiona, Strayhorn çocuklarının en küçüğü. Koyu renk tirbuşon saçları melek yüzünü çerçevesliyordu ve en tatlı küçük gülümsemesinin yanı sıra, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kahverengi gözlere sahipti. Tam konuşacakmış gibi görünüyordu ki yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. Elini ağzına götürdü ve öksürmeye başlarken elini kapattı. Sesi korkunçtu, nefesini tutmaya çalışırken neredeyse onu boğuyordu, zavallı şeyin zatürre olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Sonunda nefesini tuttuğunda göz hizasına kadar eğildim ve "Merhaba tatlım. Benim adım Landry Dawson. Seni ve kardeşlerini kontrol etmeye geldim."

Arkasını dönüp omzunun üzerinden bakarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi, endişeyle arkasında biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Birinin onları ilk kez ziyarete gelmediğini biliyordum. Kayıtlarını okumuştum ve son sekiz ay içinde birkaç arama ve dört DHS ev ziyareti olmuştu. Birkaç dakika sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Konuşmayınca onu biraz ittim. "Annen buralarda mı?"

"Hayır." Kirli tişörtünün eteklerini çekti. "O işte."

Küçük tatlı sesi, onu kollarımın arasına alıp kendi kızımış gibi kucaklamak istememe neden oldu. "Peki ya baban? O burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece kardeşim *Jo-sif*."

"Oh, tamam." Dosyalarını okuduğumda, her iki ebeveynin de bir işi olduğundan bahsedilmiyordu. Aslında, ikisinin de aylardır çalışmadığını gösteriyordu. Sadece işsizlik maaşı değil, aynı zamanda gıda kuponu da alıyorlardı. Bu şehirde alışılmadık bir uygulama değildi ve ailelerini geçindirmek için fonları kullandıkları sürece çalışma durumlarıyla ilgili herhangi bir yargıda bulunmadım. Bunun gerçekleştiğinden pek emin değildim, özellikle de Joseph hakkında okuduklarımdan sonra. Birçok kez yakındaki bir bakkaldan yiyecek çalarken yakalanmıştı. On üç yaşındaki çoğu çocuk yiyecek yerine sigara aşırıya çalışırdı ama evini ve en küçük kız kardeşinin hastalıklı halini gördükten sonra, kendisi ve kardeşleri aç olduğu için bulabildiği her şeyi aşırıldığını tahmin ediyordum. "Gidip Joseph'i getirebilir misin? Onunla gerçekten konuşmak istiyorum."

"Mm-hmm."

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak döndü ve evin ortasına doğru koşmaya başladı. Ayağa kalktım, sonra içeriyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Mobilyalar seyrek olsa da, oldukça temiz görünüyordu - en azından görebildiğim kadarıyla. İçeri girmek istedim ama Fiona'nın "Jo-sif!" diye bağırdığını duyunca olduğum yerde kaldım. Burada bir hanımefendi var!"

"Ne?" diye bağırdı. "Kapıda bir bayan var!"

"Tamam." Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve tam kapıya ulaşmak üzereyken ona "Kim o?" diye fısıldadığını duydum.

Cevabını dinlemeye çalıştım ama başka bir öksürüğün altında boğuklaştı. O zaman evde hasta olan tek kişinin Fiona olmadığını fark ettim. Endişem her geçen saniye artıyordu ve Joseph nihayet kapıda görüldüğünde endişem daha da arttı. Her ne kadar sevimli olsa da

Kız kardeşi, çok zayıftı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Cesur görünmeye çalışıyordu ama "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

"Evet, aslına bakarsanız yapabilirsiniz." Ona gülümseyerek, "Ben Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan Landry Dawson. Bir çocuk hakkında bir telefon aldık.

."

"Bir tane daha mı?" diye homurdandı. "Annem çok kızacak."

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Evet. Daha önce de senin gibi insanlar geldi." İç çekerken yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Bize bütün bu soruları soracaksın, sonra da evimize falan bakıp iyi olup olmadığımıza karar vereceksin."

"Evet. Senin ve kardeşlerinin iyi olduğundan emin olmak benim işim."

"Biz iyiyiz," diye homurdandı. "Ama olmasaydık bile, bu konuda bir şey yapacağın yok."

"Sizi ve ailenizi görmeye gelen diğer sosyal hizmet uzmanlarını tanımıyorum, bu yüzden onlar adına konuşamam." "Ama bana gelince, burada her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım ve eğer yolunda değilse, kesinlikle bu konuda bir şeyler yapacağım" diye güvence verirken gözlerinin içine baktım.

Bana inanmak istediğini gözlerinden anlayabiliyordum ama "Tamam" diye mırıldanırken en iyi ihtimalle şüpheciydi.

"Ailenin işten ne zaman döneceğini söyleyebilir misin?"

"Çalışmıyorlar. Fiona bunu sana annem söylediği için söyledi," diye itiraf etti.

"Nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Başını salladı ve omuz silkti. "Bana nereye gittiklerini söylemediler."

"Ne zaman döneceklerini söylediler mi?"

"Hayır. Hiç yapmazlar." Dönüp sokağa baktı ve devam etti: "Ama hava kararıyor, yakında evde olurlar."

Ona inanmak istedim ama yalan söylediğini biliyordum. Gerçek yüzünün her yerinde yazıyordu. Bir şeyler döndüğüne hiç şüphe yoktu ama ne yazık ki bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Arama iznim yoktu ve çocuklar acil bir tehlike altında olmadığından, binaya girmek için ebeveynlerin rızasına ihtiyacım olacaktı. Başka çarem olmadığı için elimi çantama attım ve kartvizitlerimden birini çıkardım. Joseph'e uzatırken ona dedim ki,

"Lütfen ailen eve gelir gelmez beni arasın. Cep telefonu numaram kartın altında yazılı."

"Onlara vereceğim ama arayacaklarını sanmıyorum."

"Sorun değil. Daha sonra geleceğim ve onlarla o zaman konuşabilirim." "Oh," diye mırıldandı hayal kırıklığıyla. "Tamam."

Orada durmuş bana bakarken o kadar yenilmiş görünüyordu ki, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu ve bu kalbimi kırdı. Ne söylediğimi bile anlamadan, "Akşam yemeği yediniz mi?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi." Neredeyse somurtarak, "Annemin bize bir şeyler getirmesi gerekiyordu ama getirmedi," diye açıkladı.

"Kızarmış tavuk sever misin?"

Gözleri parlayarak başını salladı ve "Mm-hmm" diye cevap verdi. "Tamam, hemen döneceğim."

Çizgiyi aştığımı bilsem de, o çocukları yiyecek bir şeyleri olduğundan emin olmadan bırakamazdım. Dönüp arabama doğru ilerlerken, duygularımı daha iyi kontrol edemediğim için kendimi azarladım. Bu tür durumların işin bir parçası olduğunu biliyordum. Uymam gereken kurallar, her durum için protokoller vardı ve yine de bir kova tavuk almak için yerel fast-food zincirine doğru gidiyordum. Siparişi aldım ve eve geri döndüm. Yusuf kapıyı açıp getirdiğim yiyecekleri gördüğünde piyango kazanmış gibi baktı. "Bunlar bizim için mi?"

"Kesinlikle öyle."

İki büyük yiyecek çuvalını ona uzattım ve eline aldığı anda bana bakarak, "Diğerleri bize hiç yiyecek getirmedi," dedi.

"Normalde böyle şeyler yapmayız, ama diyelim ki... bunlar özel durumlar."

"Özel mi? Nedenmiş o?" diye merakla sordu.

"Önemli bir şey değil." Cevabımı kabul edeceğini umarak, "Şunu içeri götürüp soğumadan yemeye başlasan iyi olur" diye önerdim.

"Tamam." Döndü ve tam kapıyı kapatacaktı ki bana tekrar baktı. "Bunun için teşekkürler."

"Rica ederim, Joseph."

Kapıyı kapattıktan sonra arabama geri döndüm ve raporumu doldurmak için ofise doğru yola çıktım. Oraya vardığımda hava kararmıştı, bu yüzden herkesin çoktan gitmiş olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Sonra ben

odama yerleştikten sonra Strayhorn dosyasını çıkardım ve tekrar okumaya başladım. Çocuklara en iyi şekilde nasıl yardım edebileceğim konusunda bana fikir verebilecek bir şeyler bulabileceğimi umuyordum. Sayfaları karıştırdıkça, ailenin elektrik ve sularını açık tutmak için mücadele ettiği ortaya çıktı. Hatta o kadar ileri gitmişler ki komşularının hattına bağlanmaya çalışmışlar ve bu da pek iyi sonuçlanmamış. Kayıtlara geçen sadece dört ev ziyareti olsa da, komşulardan ve öğretmenlerden gelen çok sayıda telefonda çocukların günlerce evde yalnız bırakıldıkları, çok az yiyecek ve temiz kıyafetlerinin olmadığı bildiriliyordu. Özellikle rahatsız edici bir çağrı, bir komşunun, Fiona olduğunu tahmin ettiğim bir bebeğin gece boyunca ve ertesi sabaha kadar ağladığını duyunca endişelenmesi üzerine yapıldı. Onu kontrol etmek için eve gitmiş ama kapıyı açan kimse olmamış. Çocuğun evde yalnız bırakıldığına inanan kadın polisi aradı, ancak ebeveynler onlar gelmeden önce eve dönmüştü ve bebek artık acı çekmiyordu.

Raporların her birini okumaya devam ettim, sadece çocukların birkaç fotoğrafına rastladığımda durdum. Joseph ve Fiona'nın eski bir resmini bulduğumda göğsüm sıkıştı. İkisi de çok genç ve masumdu ve kısa hayatları boyunca yaşadıkları tüm zorlukları düşünmek bana acı veriyordu. Orada oturup ikisinin ve diğer üç kardeşlerinin fotoğraflarını inceledikçe, onlara yardım etmeye daha da kararlı hale geldim. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Saate baktım ve saatin onu geçtiğini görünce şaşırdım. Bu kadar geç bir saatte yapabileceğim bir şey olmadığı için dosyayı isteksizce kapattım ve masama geri koydum. Arabama doğru giderken, akşam yemeği için bir şey yemediğimi hatırladım. Evimde bir şey yoktu, bu yüzden eve giderken bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Hâlâ açık olan bir hamburgerciye geldiğimde evden sadece birkaç dakika uzaktaydım. Arabaya servisin etrafından dolandım, siparişimi aldım ve evime doğru devam ettim. Yaklaşık bir blok ötedeydim ki bir köpek ara sokaktan yola fırladı. Ona çarpmamak için elimden geleni yaparak direksiyonu kırdım, ancak yüksek bir gümbürtü duyduğumda yeterince hızlı hareket etmediğimi anladım. Lanet olsun.

PROSPEKT

"**I** Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ona binmeyeli aylar oldu," diye yakındı Riggs. "Onu bu kadar geç saatte dışarı çıkarmamam gerektiğini biliyordum."

"Olur böyle şeyler." Omuz silktim. "Seni böyle yüzüstü bırakacağını bilmene imkân yoktu."

"Hayır, bu benim suçum. Onu yola çıkarmadan önce kontrol etmeliydim," diye itiraf etti. "Sadece bu sıcak havadan yararlanıp onu hızlıca bir koşuya çıkarayım dedim."

"Bu konuda seni suçlayamam." Yol üzerinde olduğu için kulüp binasına uğrayıp uzun kasalı kamyoneti ve birkaç rampa almaya karar vermiştim. Motosikletini çalıştıramazsak bana zaman kazandıracağını düşünmüştüm. Akıllıca bir hareket olduğu ortaya çıktı. İkimiz de her şeyi denedik ama motoru çalıştıramadık. Rampalardan birini indirirken Riggs'e baktım ve "Bir süredir öylece duruyorsa aküden olma ihtimali yüksek" dedim.

"Ben de öyle umuyorum ama içimden bir ses tahrik zincirinde sorun olduğunu söylüyor." Motosikleti rampadan yukarı yönlendirmeye başladı. "Onun üzerinde gerektiği gibi çalışacak zamanım olmadı ve şimdi bu beni kıcımdan ısıracak."

"Olmayabilir." Ön lastiği tekerlek takozuna sabitlemesini bekledim, sonra cırcırlı kayışları aldım ve bisikleti arka bağlantılara sabitlemeye başladım. "Bu gece garaja götüreceğim, böylece sabah senin için kontrol edebiliriz."

"Bu harika olur." Onu tamamen emniyete aldıktan sonra ikimiz de kamyonete bindik ve ben onun evine doğru sürmeye başladım. Neredeyse varmıştık ki Riggs bana döndü ve "Bana yardım etmeye geldiğin için teşekkürler" dedi.

Bu konuda gerçekten bir seçeneğim olmamasına rağmen başımı salladım ve "Sorun değil kardeşim. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Evinin önüne geldiğimde arabadan indi ve ön kapıya doğru ilerlerken bana küçük bir el salladı. O içeri girdiğinde, garaj yolundan geri geri çıktım ve garaja doğru ilerlemeye başladım. Kamyonetin ön panelindeki dijital saate hızlıca bir göz attım ve saatin neredeyse on bir olduğunu görünce inledim. O sabah beşten beri çalışıyordum ve yorgunluktan ölüyordum. Ne yazık ki, kulüp binasına dönüp biraz uyumam için en az bir saat daha geçmesi gerekecekti. Nihayet Üçüncü Cadde'yi geçtiğimde içimi bir rahatlama kapladı, garajın hemen köşede olduğunu biliyordum. Sinyal lambamı yaktım ve tam İkinci Cadde'ye dönmek üzereydim ki yolda çömelmiş birini fark ettim.

Ne halt ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası umurumda da değildi. Sadece lanet olası garaja gitmek istiyordum, ama etraflarından dolanmaya başladığımda, caddenin ortasında bir kadın olduğunu ve bir hayvanın yanında diz çöktüğünü fark ettim. Bilincim beni ele geçirdi ve kendimi vazgeçiremeden arabayı kenara çektim. Kamyondan iner inmez, normalde çok işlek olan caddenin her iki yönüne de hızlıca baktım ve etrafta neredeyse hiç trafik olmadığını görünce rahatladım. Aslında, kadına doğru yürümeye başladığımda bana hayalet bir kasabayı hatırlattı. Konuştuğunu duyabiliyordum ama sırtı bana dönüktü ve ne dediğini anlayamıyordum. Yaklaştığımda, asfalta yayılmış büyük, inleyen siyah bir köpekle konuştuğunu görebiliyordum. Durduğum yerden, bir araba çarpmış gibi görünüyordu ve durumu pek de iyi değildi. Karanlık olduğu ve tekinsiz bir mahallede bulunduğumuz için kadını ürkütmemek için elimden geleni yaptım ve sordum: "Hey... Hanımefendi. İyi misiniz?" diye sordum.

"Evet, ben iyiyim ama bu zavallı köpek iyi değil." Omzunun üzerinden baktı ve onu görünce neredeyse kırımın üstüne düşecektim. Uzun siyah saçları gevşek bir topuzla geriye toplanmıştı ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözleri ortaya çıkarmıştı. Üzerinde bir çift siyah pantolon, kıvrımlarını saran beyaz düğmeli bir bluz ve bir çift siyah topuklu ayakkabı vardı. "Yoldan çekilmeye çalıştım ama artık çok geçti." diye devam ederken gözlerimi ondan alamıyordum.

Sesindeki kalp kırıklığını duymak beni etkiledi ve yardım etmek için elimden geleni yapmak istememe neden oldu. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlamak umuduyla yanlarına diz çöktüm ve boynunun dibinden başlayarak elimi köpeğin omurgası boyunca gezdirdim. Kocaman bir köpekti.

Kafası ve işaretleri bir Rottweiler'a benziyordu ama cüssesi daha çok bir Danua'ya benziyordu. Görünüşe göre iyi bir mizaca sahip olan yavru, kırık kemik olup olmadığını kontrol etmeme izin verirken bana hiç hırlamadı ya da ısırmadı. Kalçasına ulaşana kadar büyük ihtimalle aldığı darbeden dolayı morarmış olduğunu düşündüm. Kalçasına dokunduğum anda acı içinde sızlanmaya başladı. "Kırık olup olmadığını kesin olarak söylemek zor ama sırtı kesinlikle morarmış."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Gerçekten bilmiyorum." Tekrar köpeğe baktım ve iç çektim. Görünüşüne bakılırsa güzel bir hayvan olma potansiyeline sahipti ama çelimsiz halinden ve açıkta kalan kaburgalarından bakım görmediği çok belliydi. "Oldukça zayıf. Muhtemelen günlerdir bir şey yememiş ve tasma da yok. Tahmin etmem gerekirse, başıboş bir hayvan olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, muhtemelen haklısın ama yine de bir şeyler yapmalıyım. Onu bu şekilde bırakamam."

"Sanırım onu veterinerine ya da başka bir yere götürebiliriz."

"Yakınlarda bir yer biliyor musun?" diye sordu umutlu bir sesle.

"Hayır, ama bana bir dakika ver." Cebimden telefonumu çıkardım ve yakınlarda bir hayvan kliniği aramaya başladım. Çoğu kapalıydı ama yirmi dört saat açık olan birkaç tane bulmayı başardım. Adresleri kontrol ettim ve yakınlarda bir tane buldum. "Üçüncü Cadde ile Foster'ın köşesinde bir tane var. Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta."

"Harika. Onu oraya götüreceğim." Onu kucağına almaya çalıştı ama köpek acı içinde feryat edince hemen durdu. "Onu arabaya götürmeme yardım eder misin?"

"Neden onu kamyonetimin arka koltuğuna koymuyoruz?" Yüzündeki ifadeden bu fikre biraz tereddütle yaklaştığını anlayabiliyordum. Onu rahatlatmak umuduyla, "Arka koltuğumda daha fazla yer var. Orada daha rahat eder ve onu yerleştirdikten sonra beni kliniğe kadar takip edebilirsin."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" "Olsaydı teklif etmezdim."

"Tamam." Yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı ve "Bu arada ben Landry," dedi.

"Ben Clay. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Gözleri tekrar köpeğe kaydı. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Bir gün harika bir hikâye olacak." Ona güven verici bir gülümseme verdim, sonra öne doğru eğildim ve köpeği dikkatlice kollarıma aldım. Kamyona doğru ilerlerken zavallı şey biraz sızlandı ama karşı koymaya ya da ısırmaya çalışmadı, ki bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Onu koltuğa yerleştirdikten sonra dikkatimi tekrar Landry'ye çevirdim. "Her şey hazır."

"Yani seni kliniğe kadar takip mi edeyim?"

"Evet. Sadece birkaç blok ötede."

"Tamam." Arabasına doğru koşarken, "Yolu göster" diye bağırdı.

Landry'ye arabasına binmesi için biraz zaman verdim. Yerleştiğini görür görmez motorumu çalıştırdım ve kliniğe doğru yola çıktım. Dakikalar sonra ikimiz de kliniğe yanaştık. Arabadan indim ve köpeği arka koltuktan çıkardığımda Landry çoktan ön kapıyı açmıştı. Tam içeri adım atacaktım ki hemşirelerden biri koşarak yanıma geldi. Yorgun gözleri ve çok az makyajı olan minyon bir sarışındı, bu da geceyi kaç saat çalışarak geçirdiğini merak etmeme neden oldu. Kollarımdaki yaralı yavruya bakarak, "Hayvan sizin mi?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdim. "Sadece başıboş bir köpek olduğuna eminim."

"Mm-hmm," diye mırıldandı nefesinin altında. "Peki ona ne oldu?"

Landry, "Yola doğru koşarken yanlışlıkla ona çarptım," diye cevap verdi. "Onu ıskalamaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim."

"Sorun değil. Olur böyle şeyler. En azından zavallıyı yolda bırakmama nezaketini göstermişsiniz," diye cevap verdi hemşire. "Onu arka tarafa getirin. Onu bir odaya yerleştirdikten sonra evrak işlerini halledeceğim."

Onu ana kapıdan geçip kısa bir koridorda takip ettik. Açık bir odaya geldiğimizde bizi içeri götürdü ve köpeği masanın üzerine yatırmamı işaret etti. Onu dikkatlice indirdiğimde, yavru köpek o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve olanlardan dehşete düştüğünü anlayabiliyordum. Elimini başının üzerinde gezdirdim ve gülümsedim. "Her şey yolunda kızım. Sana çok iyi bakacaklar."

"Kesinlikle öyle. Sen farkına varmadan seni yeni gibi yapacağız." Hemşire kapıya doğru yönelirken, "Evrak işlerini halledip hemen döneceğim," dedi.

İkimiz de orada beklerken, Landry'ye hızlıca bir göz attım ve o ana kadar onun gerçekten ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Beş-dokuza yakın olmalıydı ve bu hala benden yaklaşık bir ayak daha kısa olsa da, çoğu zaman yaptığım gibi onun üzerinde yükseldiğimi hissetmedim.

Kadınlar. Bu hoşuma gitti. Ayrıca kalem inceliğinde olmaması da hoşuma gitmişti. Landry'nin kıvrımları vardı, bir erkeğin tutmaktan zevk alabileceği türden ve orada durup onu incelerken, kendimi onu kollarıma almanın nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum. Bu düşünce gözlerimin onun ağzına kaymasına neden oldu. "Sence iyi olacak mı?" diye sorarak beni gerçekliğe geri döndürdüğünde, dolgun, öpülebilir kırmızı dudaklarına bakıyordum.

"Evet, sanırım iyi olacak." Onu rahatlatmaya çalıştım ve ekledim, "Burası iyi bir yere benziyor. Eminim onu kısa sürede iyileştireceklerdir."

"Biliyorsun, bir isme ihtiyacı var." Landry köpeğe doğru eğildi ve "Daisy hakkında ne düşünüyorsun... ya da belki Düşes?" diye sordu.

"Düşes iyi olurdu, ama bunu bir süre ertelemek isteyebilirsiniz?"

"Neden?"

"Bir hayvana isim vermenin insanlar üzerinde psikolojik bir etkisi vardır." Omuz silktim. "Bilinçaltında onu sahiplenmek gibi bir şey. Eğer onu beslemeyi planlıyorsanız sorun değil."

Landry cevap vermeden hemşire elinde bir pano dolusu evrakla geri döndü. Landry'ye uzatırken, "Veteriner gelmeden önce bunları doldurmanız gerekiyor," dedi.

"Tamam." Landry kâğıtları incelerken, "Bunun ne kadara mal olacağı hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Bu gerçekten hastanın yaralarına bağlı." Bu sorunun kendisine ilk kez sorulmadığını, "Sadece muayenehane ziyareti iki yüz dolar, eğer ameliyat etmeleri gerekirse bu da beş yüz dolar kadar tutar. Artı, ihtiyaç duyabileceği herhangi bir ilaç, yani yaklaşık sekiz yüz dolara baktığınızı söyleyebilirim. Belki daha fazla."

"Sekiz yüz dolar! Ciddi misin?"

"Eğer ödeyemeyecekseniz-"

"Ödeyebiliriz," diye araya girdim. "Sadece ihtiyacı olanı almasını sağlayın."

"Tamamdır." Odadan çıkarken hemşire bize "Veteriner birazdan gelecek" dedi.

O gittikten sonra Landry panoyu indirdi ve iç çekti. "İşime birkaç ay önce başladım ve öğrenci kredilerim ile kira arasında zar zor geçiniyorum. Bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu yok."

"Merak etmeyin." Panoyu elinden aldım ve doldurmaya başladım. "Ben halledeceğim."

"Ama-"

"Sorun yok, Landry. Ben hallederim." Tam olarak para içinde yüzmüyordum ama iyi gidiyordum. Tamirhanede iyi bir maaş alıyordum ve babamın öldüğünde bana bıraktığı tüm para hâlâ bende idi. Landry'nin ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tabağına yeni bir fatura eklenmesine ihtiyacı olmadığı açıktı. "Gerçekten önemli bir şey değil."

"Hayır, bu büyük bir mesele ve söz veriyorum size geri ödemenin bir yolunu bulacağım."

Gözlerindeki kararlı ifadeden tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve bana geri ödeme yapmasına izin vereceğimi düşünmesine izin verdim. Evrakları doldurmaya başladım ve köpeğin adı sorulduğunda, "Daisy ile mi yoksa Duchess ile mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bir süre yeni arkadaşımızı inceledi, sonra içini çekti. "Sanırım ona Düşes ismini yakıştırdım."

"Düşes o zaman."

Evrakları doldurmaya devam ettim ve tam bitirmek üzereyken veteriner içeri girdi. Altmışlı yaşlarının sonlarında, beyaz önlüklü ve gözlüklü yaşlı bir adamdı. İkimizin de elini sıktı ve kendisini Dr. Davenport olarak tanıttı, ardından dikkatini Düşes'e çevirdi. Onu inceledikten sonra Landry'ye döndü ve "Duchess sizin köpeğiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Umm ... Eve dönerken yanlışlıkla ona çarptım. Tasma olup olmadığını kontrol ettik ve tasma göremeyince onu buraya getirmeye karar verdik."

"Emin olmak için röntgen çekirtmem gerekecek ama kırık gibi görünmüyor. Umarım sadece morarmıştır."

"Oh, tamam. Yani, ameliyat yok mu?"

"Röntgenleri çekene kadar bilemeyeceğim ve bu gece buraya gelen hayvan sayısına bakılırsa bu biraz zaman alabilir." Saatine hızlıca bir göz attıktan sonra, "Geç oluyor. Neden siz ikiniz eve gitmiyorsunuz, onu iyileştirdiğimizde sizi ararız?"

"Bu harika olur."

İkimiz de ona numaralarımızı verdikten sonra otoparka geri döndük. Landry'yi arabasına kadar geçirdim ve içeri girdiğinde gülümseyerek, "Bu geceki tüm yardımların için teşekkür ederim. Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Lafı bile olmaz." Birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif almıştım ve gecenin bitmesine hazır değildim ama ne yazık ki saat geç olmuştu ve ertesi sabah ikimizin de çalışması gerekiyordu. "Eve dönerken iyi olacak mısın?"

"Evet, iyi olacağım. Evim buradan çok uzakta değil."

"Seni takip etmekten memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler, ama gerçekten gerekli değil." Elini çantasına attı, sonra bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. "İşte iletişim bilgilerim. Düşes hakkında bir şey duyarsan beni ara."

"Yapacağım."

Kartını arka cebime koydum, ona el sallayarak veda ettim ve kamyonetime doğru yürümeye başladım. Çok uzaklaşmamıştım ki Landry'nin bana seslendiğini duydum. "Clay!"

"Öyle mi?" Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde sordum. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Sizinle tanışmak da güzeldi. Belki bir ara tekrar bir araya gelebiliriz."

"Bu gerçekten hoşuma giderdi." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Numaram sende var."

Bir ara beni ara." "İyi geceler,

Landry."

"İyi geceler!"

Bununla birlikte, arabasının kapısını kapattı ve yoluna devam etti. Kamyonete binip arkada Riggs'in bisikletini görünce garaja uğramam gerektiğini hatırladım. Başka bir gece olsa, özellikle de saat çok geç olduğu için bu düşünce beni sinirlendirebilirdi ama bu gece iyimser hissediyordum. Bu alışık olduğum bir duygu değildi. Hoşuma gitmişti. Hem de çok sevdim.

L A N D R Y

A Sadece birkaç saat uyuduktan sonra Düşes'le ilgili mesaj var mı diye kontrol etmek için kendimi yataktan dışarı attım. Telefonumu elime aldım ve cevapsız arama ya da mesaj olmadığını görünce midem bulandı.

Mesajlar. Tepkimin kliniğin Düşes'in durumu hakkında beni bilgilendirmemiş olmasından mı yoksa Clay'in bana ulaşmaya çalışmamış olmasından mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kendimi aksi yönde ikna etmeye çalıştım ama içten içe ikincisi olduğunu biliyordum. Gece geç saatlerde beni kurtaran kişinin üzerimde büyük bir etki bıraktığı ortaya çıktı. İri, kaslı yapısı ve sarı saçlarıyla inanılmaz derecede seksi olmasının yanı sıra, aslında gerçekten iyi bir adamdı. Clay'le konuşmak kolaydı ve onu bana bakarken yakaladığımda benimle ilgileniyor olabileceğini düşündüğüm zamanlar oldu. Bu düşünce yüzlerce kez gelip gitti ve sabaha kadar kendimi hepsinin kafamda olduğuna ikna ettim. Mesaj atmamasını haklı olduğuma dair bir işaret olarak kabul ettim.

Bu gerçeğin beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyerek mutfağa girdim ve kendime kocaman bir fincan kahve yaptım. Sıcak bir duşun ardından yorgunluğum azalmaya başladı ve işe zamanında gitmeyi başardım. Odama gittiğimde mesajlarımı tekrar kontrol ettim ve kliniğin Düşes hakkında aramamasından memnun değildim. Tam telefonu elime alıp onları kendim arayacaktım ki, amirim Bayan Hawkins elinde başka bir dosyayla masamın önünde belirdi. Her zamanki gibi en sevdiği koyu mor pantolon takımını ve süper yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti. Simsiyah saçlarını sıkı bir topuzla toplamış ve olduğundan daha yaşlı görünmesini sağlayan her türlü mücevherle süslenmişti. "Bakmanız gereken başka bir dava var. Katie Coburn. On bir yaşında, babasıyla yaşıyor."

"Pekâlâ. Tam olarak neye bakıyorum?"

"Çocukları tehlikeye atma." Dosyayı aldım ve incelemeye başladım, o devam ederken, "Okulun danışmanı ofise çağırdı. Görünüşe göre Katie, babasının içki içtiğini ve onunla birlikte araç kullandığını itiraf etmiş."

Babanın geçmişini incelemeye yeni başlamıştım ki Mayıs ayında alkollü araç kullanmaktan ceza aldığını gördüm. "Bekle. Arabasında ateşleme kilidi sistemi var."

"Evet, öyle."

"Peki, nasıl alkollü araba kullanıyordu?"

"Görünüşe göre kızına onun için sakso çektirmiş." diye açıklarken kaşlarını kaldırdı.

"Ciddi misin?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama kızın okul danışmanına söylediği bu." Masamın köşesine otururken omuz silkti. "Hikayenin arkasında herhangi bir gerçek olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Eğer varsa, kızın derhal evden uzaklaştırılması gerektiğini söyleyebilirim."

"Bugün oraya uğrayacağım." Onunla biraz vakit geçirdikten sonra, bu fırsatı ona "Dün Strayhorn'ların evine uğradım" demek için kullanmaya karar verdim.

"Öyle mi? Peki nasıl gitti?"

Omuz silktim. "Umduğum kadar iyi değildi. Çocuklar açıkça hastaydı ama ebeveynlerden hiçbiri evde değildi."

"Yani, binayı kontrol edemediniz mi?"

"Hayır." Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Ve şimdi geleceğimi bilecekler ve ziyarete daha hazırlıklı olacaklar."

"Belki. Belki de değil." Yüzünü buruşturdu. "Bugünlerde insanlardan asla emin olamıyorsun, ama gerçekten oradaki işleri halledebileceğini umuyorum. Çok fazla telefon aldılar ve artık kendilerine çeki düzen vermelerinin zamanı geldi."

"Daha fazla katılamazdım."

"Yapmam gereken bazı görüşmeler var." Ayağa kalkıp koridorda ilerlerken, "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye devam etti.

"Yapacağımı biliyorsun!"

Dikkatimi tekrar Coburn dosyasına verdim ve davanın tüm temel ayrıntılarını öğrenmeye çalıştım. Okumaya başladığımda babanın tam adının Christopher Coburn olduğunu gördüm. Otuz iki yaşındaydı, çoktan iki kez boşanmıştı ve Katie'nin annesinden hiçbir yerde bahsedilmiyordu.

Anladığım kadarıyla Katie doğduğundan beri ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden sadece ikisinin olduğunu düşündüm. Bay Coburn'un mahallesinde marihuana sattığından şüphelenildiğini ve ayrıca eski bir kız arkadaşıyla aile içi bir anlaşmazlık nedeniyle gözaltına alındığını belirten polis raporunu not aldım. Bunların hiçbirisi yeni şeyler değildi. Orada çalıştığım birkaç ay içinde yirmiden fazla vakayla ilgilenmiştim ve ebeveynlerin yarısından fazlası bir tür bağımlılıkla mücadele ediyordu. Bu, zamanın üzücü bir gerçeği idi, ancak birlikte çalıştığım çocukların daha iyi bir hayata sahip olmalarına yardımcı olabileceğime dair umudumu yitiremezdim.

Bazı notlar almayı bitirdikten sonra Katie'nin okulundaki danışmanı arayarak onlarla görüşmeye geleceğimi bildirdim; ardından eşyalarımı alıp arabama doğru yürüdüm. Ayrılmadan önce telefonumu çıkardım ve hayvan kliniğinin numarasını çevirdim. Telesekreter açana kadar birkaç kez çaldı. Başka çarem olmadığı için kısa bir mesaj bıraktım ve lütfen bana geri dönmelerini rica ettim. Telefonu kapattıktan sonra okulun adresini telefonumun GPS'ine girdim ve yola koyuldum. Yirmi dakika sonra, şehirdeki eski okullardan biri olan Berclair İlkokulu'nun önüne geldim. Bazı yeni okullar kadar süslü olmasa da, çok karakterli ve çok bakımlıydı. Çimler biçilmiş, çalılar budanmış ve şehirdeki çoğu okulun aksine çok az çöp görülüyordu. Arabamdan indim ve ön kapıya giden kaldırımdan yukarı çıkmaya başladım.

Sekreter beni içeri aldı ve kimlik bilgilerimi kontrol edip imza attırdıktan sonra bana danışmanın ofisine kadar eşlik etti. Benimle paylaşacağı yeni bir şey olmadığından emin olmak için onunla birkaç dakika konuştum ve sonra Katie'yi konferans odasında beklemeye gittim. Küçük bir odaydı, sadece yuvarlak bir masa ve birkaç sandalyeye yetecek büyüklükteydi, bir penceresi ve duvarında güzel bir gölet resmi vardı. Sandalyelerden birini çekip oturdum ve tam yerleşirken Katie kapıda belirdi.

Hemen ayağa kalktım ve gülümseyerek ona doğru yürüdüm. "Merhaba. Sen Katie olmalısın."

"Evet, hanımefendi, öyleyim."

"Ben Bayan Dawson." Katie çok güzel bir kızdı, hatta dava dosyasındaki resminden bile daha güzeldi. Omuz hizasındaki kıvrıkcık saçları, sevimli yuvarlak yanaklarını ve muhteşem ela gözlerini dengeliyordu. Uyumsuz kıyafetleriyle bana küçükken en iyi arkadaşlarımdan biri olan Janice'i hatırlatıyordu.

küçük kız. Janice'in başkalarının ne düşündüğünü umursamadan istediğini giyebilecek kadar cesur olmasını hep sevmişimdir ve kendimi Katie'nin de böyle olup olmadığını merak ederken buldum. "Ben Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan geliyorum ve eğer sizin için de uygunsa, sizinle birkaç dakika konuşmak istiyorum" dediğimde gözleri endişeyle doldu.

"Umm... tamam."

"Harika. Hadi oturalım." Onu masaya götürdüm ve o oturduktan sonra ben de yanına oturdum. "Altıncı sınıftasın, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Danışmanınız Bayan Tate iyi bir öğrenci olduğunuzu söyledi. En sevdiğin ders hangisi?"

"Matematik, sanırım." Sesi yumuşaktı, neredeyse bir fısıltı gibi, "Bayan Kail'i gerçekten seviyorum," dedi.

"Bu harika. Matematikte hiç iyi değildim ama okuma ve fen derslerinde oldukça iyiydim." Zor konulara girmeden önce bana ısınması için ona birkaç dakika vermek istedim ve sordum: "Peki ya sınıf arkadaşların? Çok arkadaşın var mı?"

"Birkaç tane var. Stacey ve Isabel benim en iyi arkadaşlarım." Bir an durakladı, sonra sordu: "Babam ve Bayan Tate'e söylediklerim için mi buradasınız?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Konuyu bu kadar çabuk açmasını beklemiyordum. Aslında, bu konuda konuşmasını sağlamak için bile epeyce ikna etmek gerekeceğini düşünmüştüm. Bunun bir işaret olduğunu umarak cevap verdim: "Aslında öyleyim. Neler olup bittiği hakkında konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

"Bilmiyorum," konuşurken sesi titriyordu. "Ona olanları anlattığımı öğrenince çok kızacak."

"Bayan Tate'i görmeye gittiğinizde bunu bildiğinizi tahmin ediyorum, peki neden ona söylediniz?"

"Çünkü durmasını istiyorum," diye cevap verdi kararlılıkla. "Babamı seviyorum ama içki içmesinden hoşlanmıyorum. Beni korkutuyor."

"Nasıl yani?"

"Gerçekten çok sinirleniyor. Bir şeyler fırlatıyor ve özellikle Casey'ye kötü sözler söylüyor."

"Casey kim?"

"Onun kız arkadaşı. Birkaç ay önce yanımıza taşındı." Katie'nin bana daha fazlasını anlatacağını umarak cevap vermedim. Bunun yerine sessiz kaldım,

"Kavga ettiklerinde bu onu kızdırıyor ve içmeye başlıyor" diye devam etmesi uzun sürmedi.

"Anlıyorum." Bir an durakladım ve sonra "Tüm bunlar olurken ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"O böyleyken yanında olmayı sevmiyorum, bu yüzden odama gidip saklanıyorum." Mırıldanırken ifadesi daha da kasvetli bir hal aldı, "Ama bazen beni almaya geliyor. Genellikle markete ya da başka bir yere gitmesi gerektiğinde."

"Sonra ne olacak?"

"Arabasını çalıştırabilmek için o makineye nefes vermemi istiyor. Ona bunu yapmak istemediğimi söylemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor. Çok kızıyor ve yine de yaptırıyor." Devam ederken gözleri yaşlarla doldu, "İçki içtiğinde iyi bir sürücü değil. Yolda kalamıyor ve her zaman birine çarpacak diye korkuyorum."

"Yani, alkollü araç kullanırken onunla birlikte oldunuz mu?"

"Evet, hanımefendi. Bir şeyler ters giderse diye beni hep yanında götürür."

Sesindeki ıstırabı duymak göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Bunun seni neden korkuttuğunu anlayabiliyorum."

"Öyle demek istemedi. Kimseyi bilerek incitmez."

"Eminim yapmazdı, ama gerçek şu ki içkili araba kullanmamalı, özellikle de küçük kızı arabadayken." Sözlerim kafasına dank edince Katie camdan dışarı baktı ve ağlamaya başlayacağından korkmama neden oldu. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil Katie. Baban bir yetişkin ve yaptığının yanlış olduğunu biliyor."

"Biliyorum, ama o benim babam."

"Doğru olanı yapması için bir sebep daha." "Sen harika bir çocuksun Katie, ama öyle olmasaydın bile, çocuklarıyla ilgilenmek ve onların güvende olduğundan emin olmak bir ebeveynin sorumluluğudur. Benim görevim babanın sana karşı bunu yaptığından emin olmak ve anlaşılan o ki yapmıyor."

"Peki, ne olacak?"

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Babanla konuşmam gerekecek ve umarım o ve ben bir plan yapabiliriz."

"Ama ya yapmazsan?"

Onu daha fazla korkutmamak için elimden geleni yaparak, "Oraya varana kadar o köprüyü geçmeyelim. Şimdilik endişelenmemeye çalış. Bunun daha kolay olduğunu biliyorum."

Ama sen ve baban i ç i n işleri daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Tamam."

"Bugün onunla temasa geçmeye çalışacağım, böylece bu işi bir an önce çözüme kavuşturabiliriz."

"Güzel," diye cevap verdi, sesi biraz rahatlamış geliyordu.

"Seninle konuşmaktan gerçekten keyif almış olsam da, seni sınıfına bıraksam iyi olacak." Ayağa kalktı ve o da beni kapıya kadar takip etti. "Seninle tanışmak çok güzeldi Katie."

"Sizinle tanışmak da güzeldi Bayan Dawson." Koridorda ilerlerken gülümseyerek arkasına baktı ve el salladı. "Hoşça kalın."

"Hoşça kal Katie."

O gittikten sonra masaya geri dönüp eşyalarımı aldım ve ofiste imzayı attıktan sonra arabama doğru yürüdüm. Cevapsız mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim ama yine bir şey yoktu. Başka bir gün olsa, zihnimin olumsuz düşünceler ve şüpheler diyarında dolaşmasına izin verebilirdim, ama bunun olmasına izin veremeyecek kadar işle meşguldüm. Strayhorn'ların evine gidip oradaki işleri halletmem gerekiyordu ve işim biter bitmez ofise dönüp Bay Coburn'u aramam gerekiyordu. Her iki görevi de dört gözle beklemiyordum ama Fiona ya da Joseph'i görme düşüncesi okulun otoparkından çıkıp onlara doğru gitmem için beni motive etmeye yardımcı oldu. Evleri şehrin karşı tarafındaydı ve öğle trafiğinde oraya varmam neredeyse bir saatimi aldı. Arabayı park ettiğimde, garaj yolunda dört kapılı eski bir araba duruyordu, bu yüzden bunu evde gerçekten birinin olduğuna dair bir işaret olarak aldım.

Elimde çantamla koşarak ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım. Birkaç dakika sonra uzun dalgalı saçlı, kömür karası gözlü, bornozlu bir kadın kapıyı açtı. Fiona ve Joseph'in mükemmel bir karışımıydı ve anneleri olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Evet?"

"Merhaba. Benim adım Landry Dawson." Kimliğimi kaldırıp ona gösterdim ve "Siz Aniya Strayhorn musunuz?" diye sordum.

"Evet. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan geliyorum. Evdeki çocuklarla ilgili aldığımız bir telefonla ilgili olarak buradayım," diye cevap verdim.

"Ne tür bir arama?"

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış gibi aptalı oynuyordu ama ben buna inanmıyordum. "Aslında birden fazla arama oldu. Görünüşe göre

Çocuklarınızın gerekli bakımı alamadığından endişe eden birkaç kişi var."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben *çocuklarıma* bakarım!" diye karşı çıktı.

"Tamam. İşte sana bunu kanıtlaman için bir fırsat." Sinirlenmesini engellemeyi umarak sesimi sakın ve tehditkâr olmayan bir tonda tuttum. "Size birkaç soru sormam ve etrafa hızlıca bir göz atmam gerekiyor."

Orada durup söylediklerimi düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Birkaç dakika sonra yavaş ve yenilmiş bir nefes verdi. "Bana bir dakika ver."

Kapıyı yüzüme kapattı ve beni verandada yalnız bıraktı. Bu iyiye işaret değildi. Evin dağınık olması bir şeydi, ama içimden bir ses yerde birkaç kirli çoraptan ya da toplanması gereken çöplerden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ne yazık ki onun için, o evde gizlediği tüm sırları saklamak birkaç dakikadan fazla zaman alacaktı. Bir dakika diğerini kovalıyordu ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım. Dikkatimi dağıtacak bir şey bulma umuduyla çantama uzanıp telefonumu aldım ve ekrana baktığımda kliniğin bana sesli mesaj bıraktığını görmek beni memnun etti. Mesajı dinlediğimde Düşes'in kırık kemiği olmadığını, sadece bazı ağır morlukları olduğunu ve öğleden sonra ya da ertesi sabah erkenden eve gidebileceğini duyunca rahatladım. O anda onunla ne yapacağıma karar vermem gerektiğini anladım. Onu ne kadar tutmak istesem de yapamazdım. Dairem evcil hayvanlara izin vermiyordu ve verse bile, evim onun boyutlarında bir köpek için çok küçüktü.

Ön kapı açıldığında ve Aniya görüldüğünde bazı seçenekler bulmaya çalışıyordum. Üzerindeki bornoz gitmiş, kot pantolon ve tişört giymişti. Bana "İçeri gel" derken kapıyı biraz daha araladı.

Başımı salladım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. Bir gün önce de fark ettiğim gibi, odadaki mobilyalar seyrek ama temizdi. Dikkatimi tekrar Aniya'ya çevirdim. Hoş olmayan bakışları biraz gözümü korkutmuştu ama bunun beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yaptım ve "Etrafa hızlıca bir göz atmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Sadece yapman gerekeni yap."

Davranışlarından orada bulunmamdan memnun olmadığı anlaşılıyordu. Onu suçlayamazdım. Bu kesinlikle mahremiyetin ihlali anlamına geliyordu, özellikle de masumlar için, ama çocukların güvende olduğundan emin olmalıydım. O

kaskatı kesilmiş, şüpheyle mutfığa girişimi izliyor ve panoma birkaç not düşüyordu. Yine fazla bir şey yoktu, köşede küçük bir masa ile temel eşyalar vardı ama temizdi. Banyoyu kontrol ettikten sonra Aniya ile birlikte oturma odasına geri döndüm. "Çocuklar nerede uyuyor?"

"Üst katta." Merdiveni işaret ederken, "Joseph ve Thomas soldaki yatak odasında, Fiona ise sağda," diye açıkladı.

"Peki ya Denise ve Phillip?"

"Birkaç ay önce taşındılar." Henüz on yedi yaşındaydılar, yani teknik olarak onun ve kocasının sorumluluğundaydılar. Tam bunu soracaktım ki, "İkisinin de okulu bırakması konusunda bir anlaşmazlık yaşadık ve o zamandan beri annemle kalıyorlar" diye devam etti.

"Oh... Yani, ikisi de bıraktı mı?"

"Onlara bunun bir hata olduğunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemediler." Onları vazgeçirmeye çalışmış olmasını iyiye işaret olarak kabul etmek istedim ama dava dosyalarını okuduktan sonra bunu söylemek yine de zordu. "Çocukların nasıl olabileceğini bilirsin."

"Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

Merdivenlerden yukarı çıkarken çocuklardan bir iz göremedim, bu yüzden okulda olduklarını varsaydım. Yanılmışım. Fiona'nın odasının kapısını açtığımda onu yatakta uzanmış buldum. Duvarlar koyu mora boyanmıştı ve eski tahta zeminin üzerinde küçük, yuvarlak bir halı vardı. Birkaç giysi yığınının arasına serpiştirilmiş birkaç doldurulmuş hayvan vardı ama bunun dışında odada pek bir şey yoktu. Odaya doğru bir adım daha attım ve Fiona ona doğru yürüdüğümü görünce gözleri parladı. "Dönmüşsün."

"Öyleyim." Yatağın kenarına doğru yürürken gülümsedim. "Peki, bugün evde ne yapıyorsun? Okul öncesi eğitimin olduğunu sanıyordum."

"Beni eve gelmeye zorladılar."

"Nedenmiş o?"

"Bir ücret-fer vardı."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ateşin olması hiç eğlenceli değil." Öksürmeye başladı, sesi bir gün öncesinden daha da kötü geliyordu. İşini bitirip nefesini tuttuğunda, "Görünüşe göre doktora gitmen gerekebilir," dedim.

"İyi olacağım."

Tıbbi yardım almak onun kontrol edebileceği bir şey değildi, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. "Odanı beğendim. Mor benim en sevdiğim renktir."

"Benimki de öyle." Doldurulmuş hayvanlarından birini, yeşil gözlü küçük gri bir fili kaldırarak, "Bel-wa da pur-pel'i seviyor," dedi.

"Bella'nın harika bir zevki var." Annesinin aşağıda beklediğini hatırlayarak gülümsedim ve "Sanırım biraz dinlenmene izin versem iyi olacak. Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin."

"Yapacağım."

Onu terk etmekten ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yoktu. Aniya ile konuşmadan önce üst kattaki diğer odaları kontrol etmem gerekiyordu. Fiona'nın odasından çıktım ve diğer yatak odasına doğru yürüdüm. İçeride, yerde birkaç kibrit kutusu araba ile bir dizi ranza buldum. Fiona'nın odasında olduğu gibi, yerde yığılı giysiler vardı ve kirli mi temiz mi olduklarından emin değildim ama çok daha kötü durumda odalar görmüştüm. Birkaç not daha aldıktan sonra Fiona'nın annesiyle konuşmak için aşağıya indim. Oturma odasına gittiğimde, gözlerinde endişeli bir bakışla kanepede oturuyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için cevap vermedim. Onun yerine devam etmesini bekledim. "Buranın pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Son zamanlarda işler gerçekten zorlaştı ve bazı hatalar yaptım ... ama bilmeni isterim ki çocuklarımı seviyorum. Onları bilerek incitecek bir şey asla yapmam."

Ona inanmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama dosyayı okumuştum. Strayhorn'ların evini ziyaret eden ilk DCS ajanı olmadığımı biliyordum. Bu aile hakkında ofisimize çok fazla telefon gelmişti ve artık bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti - gerçek cevaplar. "Eğer bu doğruysa, bana karşı açık ve dürüst olmanızı istiyorum. Burada gerçekten neler olduğunu bilmem gerek. Eğer bunu yapabilirsen, o zaman belki işleri daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz... sadece çocuklar için değil, sen ve kocan için de."

"Tamam, ne yapmamı istersen yaparım" derken yüz ifadesi yumuşamıştı.

Orada oturup ona bakarken, güzel ela gözlerinin ardında saklı bir şey fark ettim. Bu kadın sadece eski kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı anılarını taşımıyordu, bundan daha fazlası vardı. Hayatında onu kıran bir şey olmuştu ve gerçekte ne kadar kırıldığını bildiğinden bile emin değildim. Elimde çantamla ayağa kalktım ve

Kayışı omzuma geçirirken gülümsedim ve "Ben de bunu söylemeni umuyordum" dedim.

PROSPECT

M

Babam hayatın küçük derslerine her zaman büyük önem verirdi. Hayatımızda iyi ya da kötü, bir şeyler öğrenemeyeceğimiz hiçbir durum olmadığını söylerdi. Belki de ben çok gençtim.

ya da sadece çok kördüm, ama hiçbir zaman gerçekten anlamadım. Ne zaman kızsam ya da sinirlensem, bunu bundan daha fazlası olarak görmedim. Bunun sabır ya da hoşgörü hakkında bir şeyler öğrenmem için bir fırsat olduğunu kesinlikle düşünmedim. Kendimi yalnız ya da terk edilmiş hissettiğimde de durum farklı değildi. Ben kendime acımak isterken, babam bana bunun hayatın bana kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğretme yolu olduğunu söylemeye çalışırdı. Beş parasız kalmaktan piyangoyu kazanmaya kadar, her şeyde bir ders olduğuna gerçekten inanırdı, ama ben hayatımın etrafımda tamamen parçalandığı güne kadar bunların saçmalık olduğunu düşünürdüm.

İlk başlarda bunu göremeyecek kadar kendi dünyama gömülmüştüm ama hayatımın parçalarını bir araya getirmeye çalıştıkça kendimi daha güçlü hissetmeye, yaptığım seçimlerden daha emin olmaya başladım. Bunu tek başıma yapmamıştım. Şeytan'ın Öfkesi'ndeki kardeşler bana zor zamanları atlatmayı ve pes etmemeyi öğretmişlerdi ve sonunda kendimi diğer tarafta bulacaktım. Onlarla birlikte, gerçekten istediğim ve uğruna savaşılmaya hazır olduğum hayatı bulmuştum. Sadece onlara ve kendime Şeytan'ın Öfkesi armasını kazanmak için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. O sabah işe erken gitmemin nedenlerinden biri de buydu. Diğer çocuklar gelmeden önce Riggs'in motorunu çalışır hale getirmek istiyordum, böylece bitirmem gereken diğer işlerle çakışmayacaktı. Öyle bir şansım yoktu. T-Bone arkamdan yürüdüğünde hala yakıt borularını boşaltıyordum.

"Kenarları biraz sert görünüyor, Prospect. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece uzun bir gece geçirdim."

"Mm-hmm." Sırtıma bir tokat attı ve kıkırdadı. "Buna alış." O kendi istasyonuna yöneldiğinde, dikkatimi Riggs'in bisikletine geri çevirdim. Aküyü çoktan kontrol etmiştim ama sorunun bu olmadığını anlayınca benzin deposunu boşalttım, tüm yakıt hatlarını kontrol ettim ve yağı değiştirdim.

Emin olmak için voltaj regülatörünü ve alternatörü kontrol etmeye karar verdim. Neyse ki, sadece bazı küçük ayarlamalara ihtiyaçları vardı, bu yüzden onları halletmem uzun sürmedi. Tam toparlıyordum ki Blaze geldi ve "Kimin bisikleti?" diye sordu.

"Riggs'in eski bir arabası." Blaze garajdan sorumluydu ve işini ciddiye aldığına hiç şüphe yoktu. Her projeyi takip eder, kendisine uygun şekilde yapıldığından emin olurdu, bu yüzden envanterinde olmayan bir bisikleti fark etmesine şaşırmadım. "Dün gece bozuldu, ben de buraya getirdim. Onu tekrar çalıştırmak için erken geldim."

"Hiç şansın var mı?"

"Ben de tam bunu öğrenmek üzereydim."

Bacağımı Harley Sportster'ın yan tarafına attım ve rahatladım, kontağa basar basmaz çalıştı. Blaze bana doğru eğildi ve "Ona biraz gaz ver." dedi.

Başımı salladım. Motoru birkaç kez devirdiğimde, Rider'ın bana tüm kardeşleri tanımakla ilgili söylediklerini hatırladım. Bunu aklımda tutarak Blaze hakkında bildiğim her şeyi bir araya getirmeye çalıştım. Memphis Regional'da travma hemşiresi olan Kenadee ile birlikteydi ve önceki evliliğinden Kevin adında bir oğlu vardı. Kevin'e daha önce kanser teşhisi konmuştu ama şu anda iyileşme sürecindeydi. Blaze'in anne ve babası hâlâ işin içindeydi ve bunun Blaze için ne kadar önemli olduğunu anladıklarından ikisi de kulübü oldukça destekliyordu. Motoru bir kez daha devirdim, sonra da durdurdum. Umarım onun da sesi benim kadar güzel bulmuştur. "Ne düşünüyorsun?"

"Sesi oldukça iyi geliyor. Seninle gurur duyuyorum kardeşim." Ofisine dönerken sırtıma bir tokat attı. "Şimdi kıcını Ford'la meşgul et. Yağ değişimi ve yeni sileceklere ihtiyacı var ve unutmama izin verme... İşten sonra Riley'e bırakmanı istediğim bazı parçalar var."

"Tamamdır."

Riggs'in motorundan inip Ford'a doğru giderken kendimi oldukça iyi hissediyordum. Tamirhanede çalışmaya ilk başladığımda pek bir şey bilmiyordum. Babam sürekli yoldaydı ve bana bir şeyler öğretecek durumda değildi.

ama çocuklar bu konuda bana zorluk çıkarmadı. Bunun yerine bana bilmem gereken her şeyi öğretmek için saatlerini harcadılar, özellikle de Rider'a. Hiç sormadan beni kanatları altına aldı ve ne yaptığımı bildiğimden emin oldu. Çabaları Gus'ın gözünden kaçmamıştı ve onu sponsorum olarak seçmesinin birçok nedeninden biri de buydu. Normalde bu rolü daha yaşlı ve tecrübeli bir ağabey üstlenirdi ama Gus onun en uygun kişi olduğuna inanıyordu ve ben de ona katılmıyordum. Aslında ben de daha iyisini seçemezdim. Rider iyi bir adamdı, tam anlamıyla bir kardeşti ve arkamı kolladığını bilmek beni daha iyi hissettiriyordu. Ford'un yağ değişimini bitirmek üzereydim ki yanıma geldi ve "Dün gece işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Her şey yolunda gitti." Kaputu kapattım, sonra ona "Planladığımdan biraz daha uzun sürdü" dedim.

"Nedenmiş o?"

"Garaja giderken köpeğine çarpan bir kadına rastladım ve ona yardım etmek için durdum. Köpek oldukça kötü yaralanmıştı, bu yüzden onu veterinerine götürdük."

"Bekle." "Onunla birlikte veteriner mi gittin?" diye sorduğunda Rider şaşırılmış görünüyordu.

"Evet." Omuz silktim. "Oldukça sarsılmıştı, ben de yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Mm-hmm." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "*Peki...* bu piliç ateşli miydi?" "Fena değildi."

"Evet, eminim öyledir." Kıkırdayarak devam etti: "Zor durumdaki güzel bir kadına yardım etmek gibisi yoktur."

"Her neyse," diye homurdandım silecek lastiklerini çıkarmaya başlarken. "Sadece yardım etmek için elimden geleni yapıyordum."

Rider görev yerine dönerken kıkırdadı. "Evet, kendine bunu söylemeye devam et kardeşim."

İşime odaklanmakla iyi yapmıştım ama bir gece önce olanlardan bahsetmekle bile aklım Landry'ye kayıyordu ve işim bitmişti. Onun mavi gözlerini, dolgun dudaklarını ve o lanet kıvrımlarını düşünmeden edemiyordum. Başka bir şey düşünmeye çalıştım, ama silecekleri takmayı bitirip sıradaki araca geçerken, kendimi konuşurken buklelerinden birini parmağının ucuna dolayışını düşünürken buldum. Landry Dawson'ın üzerimde bir etki bıraktığı açıktı. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Yeni bir ilişkiye başlayabileceğim bir yerde değildim. Araştırma yapmak ve işimi yönetmek arasında

garajda, bırakın buluşmayı, nefes alacak zamanım bile olmadı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, onunla ilişkiye giremezdim. Duchess'in veteriner faturasını ödeme sözümü yerine getirecektim ama ondan sonra Landry'yi arkamda bırakmak zorunda kalacaktım.

Yeni bulduğum bir kararlılıkla, onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve tüm dikkatimi işime verdim. Bildiğim bir sonraki şey, saat beşi geçmişti ve çocuklar dağılmaya başlamıştı. Birkaç dakika daha çalıştıktan sonra istasyonumu temizlemeye başladım. Tam bitiriyordum ki T-Bone yanıma geldi ve sordu, "Hey, Prospect! Bugünlük bu kadar yeter mi?"

"Evet. Sadece işleri toparlıyorum."

"Gauge ve ben hamburger ve bira için Eight Ball'a gitmek üzereyiz. Var mısın?"

"Elbette." Köpekle ilgilenmem gerektiğini hatırlayarak ona, "Ama önce halletmem gereken birkaç şey var," dedim.

"Sorun değil. Bir süre orada olacağız, o yüzden müsait olduğunuzda gelin."

"Yapacağım."

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdim, sonra Blaze'in geri getirmemi istediği parçaları aldım ve kamyonete doğru yola çıktım. Kutuları arkaya koyduktan sonra içeri girdim ve Riley'nin evine doğru yola çıktım. Blaze için parçaları iade ettikten sonra faturayı ödemek için hayvan kliniğine gittim. Arabayı park ettiğimde Landry'nin eski Volkswagen'ini ön tarafta görünce şaşırdım. Klinikten arandıktan sonra onunla görüşmek istemiştim ama garajda olup bitenlerden dolayı buna fırsatım olmamıştı - en azından ön kapıya doğru ilerlerken kendime böyle söyledim. İçeri girer girmez Landry'nin bekleme odasında oturduğunu gördüm. Önceki geceden farklı olarak uzun, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülmüştü ve soluk pembe bir elbise gömleği ile lacivert bir pantolon giymişti. Kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Ona doğru ilerlerken dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hey! Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Düşes'in nasıl olduğunu görmek için uğrayayım dedim."

"Ben de öyle." Eliyle resepsiyon görevlisini işaret ederek, "Hemşirelerden birinin beni geri götürmesini bekliyorum," dedi.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

"Hayır, birkaç dakika önce geldim."

Yanına gittim ve oturdum. Kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuşuk, ikimiz de konuşmadık ve çok geçmeden üzerimize bir gariplik çöktü. Bir şey söylemek istedim, bu rahatsız edici durumu bozacak herhangi bir şey.

sessizlik, ama kelimeler gelmedi. Neyse ki hemşire bekleme odasına geldi ve "Şimdi sizi Düşes'i görmeye götüreceğim" dedi.

"Sen de gelmek ister misin?" Landry teklif etti. "Elbette."

Ayağa kalktım ve ikisini de kliniğin arka tarafına kadar takip ettim. Koridorda ilerlemeye başladığımızda, farklı köpeklerin havlama ve uluma seslerini duyabiliyordum ve kulübelere yaklaştıkça sesler daha da yükseldi. İçeri girdiğimizde Duchess'in diğer köpekler gibi havlamadığını görünce şaşırdım. Onun yerine kafesinde sessizce oturuyordu. Ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiği anda başını kaldırdı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Hemşire kulübesinin kapısını açtı ve "Hâlâ çok ağrıyor, bu yüzden ayağa kalkıp normal şekilde yürümesi birkaç gün alacak" dedi.

"Tamam." Landry diz çöktü ve kafesin içine uzanarak Duchess'in başını hafifçe okşadı. "Selam tatlım. Dün geceye göre çok daha iyi görünüyorsun."

Görebildiğim kadarıyla Düşes gayet iyi görünüyordu. Aslında darbe aldığını söylemek bile zordu. Bu düşünce beni ne zaman taburcu edilebileceği konusunda meraklandırdı ve hemşireye dönüp, "Burada daha ne kadar kalması gerektiği konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Tam olarak emin değilim." Kapıya doğru ilerledi ve "Gidip veterinerlere bir sorayım" dedi.

Orada durmuş hemşirenin dönmesini beklerken Landry'nin Duchess'le olan ilişkisini izledim. Onu sevmeye devam ederken gülümsüyor ve kulağına usulca fısıldıyordu ve yüzündeki ifadeden Düşes'in bu ilgiden hoşlandığı belliydi. Zavalılık daha önce onunla ilgilenecek kimsesi olmamıştı ve şimdi olduğu için de bu ilgiye bayılıyordu. Uzun boylu, siyah saçlı ve kalın gözlüklü bir adam nezarethaneye girdiğinde ben hâlâ onları izliyordum. Beyaz laboratuvar önlüklerinden birini giymemiş olsaydı, görevli veteriner olduğunu asla tahmin edemezdim çünkü çok genç görünüyordu. Yanımıza gelip, "Merhaba, ben Doktor Tanner, bugünün nöbetçi veterineriyim. Hemşirem Düşes hakkında bazı sorularınız olduğunu söyledi."

"Memnun oldum. Ben Clay." Elimi uzattım ve o elimi sıkarken, "Biz de merak ediyorduk, ne zaman serbest bırakılacağına dair bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Dosyasını kaldırıp bir süre inceledikten sonra, "Durumu iyi gibi görünüyor, yavaş hareket ediyor ama ilerleme kaydediyor. Eğer onu şimdi almaya hazırsanız, gidebilir."

"Bu iyi haber." Landry'ye bakarak, "Bu gece onu eve götürmeye var mısın?" diye sordum.

"Bu konuda..." Yüzünü buruşturarak, "Her ne kadar onu beslemek istesem de, evimde evcil hayvan besleyemiyorum. Onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Beklediğim yanıt bu değildi. Duchess'i sahiplenmesinden, ona isim vermesinden ve bakımını üstlenmesinden sonra Landry'nin ona bakacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre, bu bir seçenek değildi, bu yüzden onunla yapacak başka bir şey bulmamız gerekecekti. Bazı seçenekler düşünmeye çalışıyordum ki veteriner "Onu barınağa götürebilirsiniz. Alışılmadık bir cins. Eminim birinin onu sahiplenmesi uzun sürmez."

"Alışılmadık bir cins mi?"

"O bir Weiler Danua; yarı Danua, yarı Rottweiler."

"Büyük bir köpek olduğunu biliyordum ama Danua karışımı olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi büyük olduğunu düşünüyorsanız, tam büyüyene kadar bekleyin," diye alay etti. "Şu anda sadece sekiz aylık falan olduğunu söyleyebilirim. Bu kızın daha büyümesi gereken çok şey var."

"Lanet olsun."

"Böyle bir köpeği almak çok zor, ama inanın bana, onu isteyecek birileri çıkacaktır," dedi bize güvenle. "İnsanlar bu özel cins için çok para ödüyor. Kahretsin, onu kendim alırdım ama karım kıcıma tekmeyi basardı."

"Onu barınağa bırakma fikrinden gerçekten nefret ediyorum." Landry bir dakika düşündükten sonra, "Belki onu alabilecek birini bulabilirim," dedi.

Veteriner, "Birkaç gün burada kalmasına izin verebilirsiniz," dedi. teklif edildi.

"Bunu yapmaya istekli misin?"

"Benim için fark etmez." Omuz silkti. "Yine de köpek kulübesi masraflarını karşılamamız gerekecek."

Landry'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Peki bu ne kadar olacak?"

"Ben hallederim." O daha itiraz edemeden garajdaki kartlarımdan birini cebimden çıkardım ve veterinerine uzattım. "Sadece köpeğin haftanın geri kalanında burada kalmasını planlayın. Bir şey çıkarsa beni arayın."

"Bana uyar." Kapıdan çıkarken ikimize de hızlıca el salladı. "İkinize de iyi geceler."

O gittikten sonra Landry ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. "Bütün bunları neden yaptığını bilmiyorum ama gerçekten-" Cümlesini bitiremeden çantasındaki cep telefonu titremeye başladı. Bir an için görmezden geleceğini düşündüm, ama telefon ikinci ve üçüncü kez titrediğinde, "Sanırım bunun neyle ilgili olduğunu görsem iyi olacak" dedi.

Çantasına uzanıp telefonunu alırken bekledim. Mesajları gördüğünde mağlup bir iç çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece iş ve ... *annem*."

Sesinden anladığım kadarıyla, işiyle ilgili olanlardan çok annesinden gelen haberlere üzülüyordu. Bitiremeyeceğim bir işe başlamamam gerektiğini biliyordum ama görünüşe göre zor bir gün geçiriyordu. Durumu düzeltmek umuduyla, "Biraz ara versen iyi olacak gibi görünüyor. Bir şeyler atıştırmak ve belki bir bira içmek ister misin?"

"Aslında bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Telefonunu çantasına geri soktu ve gülümsedi. "Çok isterim."

"Harika."

İkimiz de Duchess'e veda ettikten sonra kulübesinin kapısını kapattım ve otoparka doğru yola çıktık. Gidebileceğimiz nispeten yakın bir yer düşünmeye çalışıyordum ama şehirde sadece birkaç aydır yaşadığım için sadece garaja ya da kulüp binasına yakın olan yerleri biliyordum. Bunu düşünürken, T-Bone ve Gauge ile buluşmam gerektiği aklıma geldi. Sekiz Top'un Landry'yi götürmek için doğru yer olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden cep telefonumu çıkarıp onlara bir mesaj gönderdim ve gelemeyeceğimi bildirdim. Kamyonetime ulaştığımızda telefonumu cebime geri sokmuştum. Landry arabasına doğru ilerlemek üzereydi ama durdu ve bana döndü. "Seni restorana kadar takip edeyim mi?"

"Yapabilirsin." Benimle gelmesi hoş olurdu ama özellikle de beni o kadar iyi tanımadığı için kendini baskı altında hissetmesini istemedim. Tereddüt edince ekledim: "Ya da benimle gelebilirsin, işimiz bitince seni arabaya bırakırım."

"Tamam, ben de seninle geliyorum."

Başımı salladım ve kapıyı açmak için ona doğru yürüdüm. Sonra arabaya bindim ve motoru çalıştırdım, hala nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

otoparktan çıkıp ana yola girdik. Şehir merkezine doğru ilerlemeye başladığımda Landry, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bölgeye hâlâ o kadar aşina değilim," diye itiraf ettim.

"Bekle... Sen buralı değil misin?"

"Hayır." "Birkaç ay önce Nashville'den buraya taşındım." diye devam ederken ona doğru baktım.

"Oh, fark etmemiştim."

"Bunu sana bir ara anlatırım ama şimdilik yemek yiyeceğimiz bir yere karar vermemiz gerekiyor. Fikri olan var mı?"

"Birkaç blok ötede sağda bir Huey's var. Gerçekten iyidir." "Huey's olsun o zaman."

L A N D R Y

I Çok az tanıdığım biriyle yemeğe çıkmayı kabul etmek bana göre değildi ama Clay'de onu daha yakından tanımamı sağlayan bir şeyler vardı. İlk başta, Clay'e olan ilgimin

Çünkü çok yakışıklıydı ama bundan çok daha fazlasıydı. Clay tanıdığım çoğu erkekten farklıydı. Gecenin bir yarısı sahipsiz bir köpeği veterinerine götürmeye yardım etmekle kalmayıp, ben yapamadığımda faturayı ödemeyi teklif eden pek fazla kişi tanımamıştım. Bana ve Düşes'e bu şekilde yardım etmeye istekli olması benim için çok şey ifade ediyordu. Ayrıca ona yakın olmanın kalbimi hızlandırdığı gerçeğini de görmezden gelemezdim.

Huey's'e vardığımızda, onu restoranın arka tarafındaki kabinlerden birine kadar takip ettim. Oturup siparişlerimizi verdik ve garson kız içkilerimizi getirmişti ki Clay, "Kartvizitinde Çocuk Hizmetleri Departmanı için çalıştığını fark ettim. Bu zor bir iş."

"Olabilir ama o kadar da kötü değil. Gerçekten keyif aldığım zamanlar da oluyor."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Elini dağınık sarı saçlarında gezdirdi. "Birinin bir çocuğa zarar verdiğini duysam, muhtemelen boynunu kırardım."

Aklım son davama gitti ve Katie'nin babası için alkolmetreye üfleme zorlandığını düşündüğümde, "Bazen kesinlikle cazip geliyor, ama bu ailelere, özellikle de çocuklara yardım ettiğim düşüncesine tutunmaya çalışıyorum" dedim.

"Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Bundan emin değilim ama söylediğin için teşekkürler." zerinde bir gece önce giydiği deri yelek vardı. Kamyonetinin arkasında bir motosiklet gördüğümü hatırlıyordum ama onun olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orada oturmuş garip bir şekilde onu incelerken, üst yan cebinde *Prospect* yazan küçük beyaz bir yama fark ettim. Merakla, "Bunun bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Yeleğindeki yama. Bir anlamı var mı?"

Göğsüne baktı ve cevap verirken yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirdi: "ehirdeki bir motosiklet kulübünün adayıyım."

"Oh, bu harika." Motorcular ya da yaşadıkları dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece bazı MC'lerin iyi, bazılarının da kötü -gerçekten *kötü*-olduğunu biliyordum. "Hangisi?" diye sorarken içimi huzursuz bir his kapladı.

"eytan'ın fkesi."

Tepkimi okumaya çalışırken yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Bu açıklama karşısında dehete kapıldığımı düşünmesini istemedim ama gerçekte yleydim. Kulüpleri hakkında bir şeyler duymuştum. Oldukça kötü ilere bulatıklarını biliyordum ve şehirdeki herkes gibi ben de mesafemi korumak için elimden geleni yapmıtım. Clay gibi tatlı, yakışıklı bir adamın onlar gibi adamlarla ilişkisi olabileceğine inanmak zordu ama yine de insanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını uzun zaman önce ğrenmitim. Ben yutkunup glmsyormu gibi yapmaya çalışırken o hâlâ beni izliyordu. "Onların kulübüne katılmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Aslında bu benim fikrim değildi." Birasına uzandı ve hızlıca bir yudum aldı. "Memphis'e gelmem ve onlar için maden aramam için beni cesaretlendiren amcamdı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Zor bir dönemden geçiyordum ve yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşündü." Clay omuz silkti. "Haksız da sayılmazdı. Babam öldükten sonra her türlü boku yemitim. Kötü kararlar veriyor, annemi ve kız kardeimi incitiyordum. Kendimi içinden ıkamayacağım bir karmaşanın içine sokmadan önce Nashville'den defolup gitmem gerekiyordu. Buraya gelip bir denemekten zarar gelmeyeceğini düşündüm."

"Başka bir kulüp yerine Satan's Fury için aday olmanızı istemesinin özel bir nedeni var mı?"

"Bakanla bağları var... onun ne kadar iyi bir adam olduğunu ve kardeşleriyle nasıl ilgilendiğini biliyor." Böylesine kötü hretli bir MC'nin başkanının iyi bir adam olduğunu söylemesi garipti. Ben olsam onun

Onları gibi bir kulübü yönetmek için acımasız bir haydut olmak gerekirdi ama Clay'in konuşma tarzından aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu. "Şüphelerim vardı ama buraya gelip üyeleri ve neyle ilgili olduklarını tanıdıktan sonra amcamın haklı olduğunu anladım. Burası gerçekten de olmam gereken yer."

"Sana böyle hissettiren bir yer bulmuş olman gerçekten harika Clay."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Dikkatini akşam yemeğimiz ve bir birayla gelen garson çekti. Onları masaya bırakır bırakmaz ikimiz de yemeye başladık. Birkaç ısırdıktan sonra Clay gülümseyerek bana baktı. "İyi bir seçim yapmışsın. Bu Philly cheesesteak inanılmaz."

"Burgerlerini denemelisin."

Ona benimkini uzattım ve elimden alıp bir ısırık almasını izledim. Çiğnemeye başladığında gözleri büyüdü ve yutkunduğunda "Vay anasını" dedi.

"Sana söylemiştim."

Bana hamburgerimi geri verdi ve yemek yerken ileri geri sohbet etmeye devam ettik. Onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyordum ve Şeytan'ın Öfkesi'ni aramasıyla ilgili endişelerim çok geçmeden unutuldu. Küçük kız kardeşi Alyssa hakkında konuşmasını ve ona karşı ne kadar koruyucu olduğunu duymak hoşuma gidiyordu. Ondan ve annesinden bahsederken sesindeki sevgiyi duyabiliyordum. Tam ona babasını soracaktım ki telefonum başka bir mesajla çınladı. O olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Görmezden gelecektim ama tekrar çaldı. Sinirlenerek telefonumu çantamdan çıkardım ve haklı olduğumu görünce inledim. Arayan gerçekten de annemdi. Kızgınlığımı fark eden Clay, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, her şey yolunda." Ona daha sonra mesaj atacağımı bildiren kısa bir mesaj gönderdim, ardından telefonumu çantama geri attım. "Sadece annem. Bu gece gözyaşlarından birini döküyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu... *karmaşık*." Annemle aramızdaki dinamiği nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, çünkü bunu her zaman kendim de anlamıyordum. Ben büyürken pek yakın değildik. Denemediğinden değil. Denedi. Ben sadece kendi kıskançlığım ve kızgınlığımı yüzünden onun çabalarını kabullenemiyordum. Üniversiteye gidene kadar duvarlarımı yıkmaya ve ona gerçekten açılmaya başladım. Ona hayatımda olup bitenlerden bahsediyordum ve o da bana

Ne zaman gerekli görse iki sent verirdi - ki bu sık sık olurdu. *Çok sık*. Uzanıp tabağındaki bir patates kızartmasını aldım. "Her şeyi kafasına takma eğilimindedir, özellikle de benimle ilgili olanları."

Annemle olan mücadelele eğlendiği belli olan adam kıkırdadı. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Mesela bugün," diye iç geçirdim. "Dün gece ona yeni bir dava üzerinde çalıştığımı söyledim. Ona gerçek bir ayrıntı vermedim... sadece inanılmaz derecede sevimli olduğunu düşündüğüm küçük kızın hasta olduğunu söyledim. Ona bundan bahseder bahsetmez, öksürüğünün tedavi edilmemesi halinde olabilecek tüm korkunç şeyleri ve nasıl bir şeyler yapmam *gerektiğini* saymaya başladı. Ona elimin kolumun bağlı olduğunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Kıza yardım etmek için ne yapabileceğime dair bir sürü fikir ortaya atıp durdu ama hepsi de gülünçtü."

"Nasıl yani?"

"DCS'yi bir kez daha aramamı ve endişeli bir öğretmenmişim gibi davranmamı önerdi. Ona böyle bir şey yüzünden işimi kaybedebileceğimi söyledim, o da bir doktor çağırmamı ve ev ziyareti yapmasını önerdi. Tekrar ... Böyle bir şey yüzünden kovulabilirim." Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardım. "Mesele şu ki, o bir lise müdürü. Önerdiği şeyleri yapamayacağımı biliyor ama bu onu o fikirleri söylemekten alıkoymuyor! Tekrar ve tekrar. Konu *benim özel hayatıma* gelince daha da kötü oluyor."

Belki ses tonumdan ya da yüz ifademden kaynaklanıyordu ama verdiğim yanıt onun daha önce olduğundan daha fazla kıkırdamasına neden oldu. "Oh... Demek o da senin özel hayatına karışmayı seviyor, ha?"

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Tabağından bir kızartma daha alıp ısırırken kaşlarımı kaldırdım. "Belli ki annen sana nasıl flört edeceğin ya da biriyle ilk kez yatmadan önce ne kadar beklemen gerektiği konusunda tavsiyeler vermemiş."

"Hayır, bildiğimi söyleyemem."

"Ben öyle düşünmüyordum." Gülümsemesini ve gözlerindeki o muzip kıvılcımı görmek tüylerimi diken diken etti. Kızardım ve hızla birama baktım. "Tahmin etmem gerekirse, hiç tavsiyeye ihtiyacın olmadığını söyleyebilirim. Eminim istediğin kadını elde etmekte sorun yaşamıyorsunuzdur."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Şu haline bak," diye alay ettim.

"Bununla neyi kastettiğinden emin değilim ama sana şunu söyleyeyim. Bence arada s ı r a d a tavsiye almak harika olurdu." Bir süre durakladı

Sonra sırtarak hamburgerime uzandı ve bir ısırık daha aldı. Tabağıma geri koyarken, "Ee, ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen biriyle yatmadan önce ne kadar beklemen gerektiğini söylemişti?"

"Umm... şey." Benimle dalga geçtiğini biliyordum ama sorusunun imalı doğası yanaklarımın utançtan kızarmasına neden oldu. Zekice bir karşılık bulmaya çalışırken yüzümden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sonunda aklıma geldiğinde gülümsedim ve "Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek" dedim.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, seksi küçük sırıtışı soldu ve beni hemen yanıttımdan pişman etti. Sonunda "O zaman zamanlayıcıyı başlat" diye cevap verdiğinde keşke geri alabilseydim diye düşündüm.

Lanet olsun. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. Bir kez daha kendimi nasıl cevap vereceğimi bilemeden kızarıırken buldum. Flört etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda berbatım. Aslında erkeklerin söz konusu olduğu her konuda berbatım. Bir *erkeği* baştan çıkarmaya çalışmak için ne kendime güvenim ne de gerçek bir arzum vardı - *ta ki şimdiye* kadar. Başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için sadece gülümsedim ve içkime uzandım. Tam bitirmek üzereydim ki cep telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkarıp cevap verirken sessizce bekledim, "Evet?"

"Yirmi dakikaya oradayım," demeden önce hattın diğer ucundaki kişiyi bir süre bekledi.

Clay telefonunu cebine geri koyarken bana baktı ve "Üzgünüm ama gitmem gerek" dedi.

"Tamam, sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Masaya birkaç yirmilik koydu, hesabımızı ve bahşişi karşılamaya fazlasıyla yetti, sonra kabinden çıktı. Elini uzattı, ben de aynısını yaparken bana yardım etti. Ayağa kalktığımda elimi bırakmasını bekledim ama bırakmadı. Bunun yerine, beni bardan çıkarıp otoparka götürürken elimi tuttu. Onu kamyonete kadar takip ettim ve benim için kapıyı açmasını bekledim. Ben yerleşir yerleşmez sürücü tarafına doğru yürüdü ve bindi. Birkaç dakika sonra yoldaydık ve kliniğe geri dönüyorduk. Ona doğru baktım ve sırtının kaskatı olduğunu ve direksiyonu o kadar sıkı tuttuğunu fark ettiğimde meraklandım ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Belli ki bir şeyler oluyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece halletmem gereken ve planlamadığım bazı işler var." Homurdanarak başını salladı. "Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama açıklaması zor."

"Sorun değil. Tamamen anlıyorum." İçimi kaplayan hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak gülümsüyormuş gibi yaptım. "Umarım yapman gereken şey her neyse çok kötü olmaz."

"Her şey yoluna girecek. Sadece o şeylerden biri."

Clay arabamı yanıma çekti ve park etti. Bana doğru döndüğünde kafasının içinde dönen tekerlekleri görebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Orada öylece oturdu ve o inanılmaz yeşil gözleriyle sessizce bana baktı. Karnımda taklalar atan kelebekleri görmezden gelmeye çalışarak gülümsedim ve "Bu gece için teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

"Ben de harika vakit geçirdim." "Kısa kesmek zorunda kaldığımız için üzgünüm" derken sesindeki samimiyeti duyabiliyordum.

"Özür dileyecek bir şey yok." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "Belki bunu başka bir gece telafi edebiliriz."

"Evet." Ses tonunda aceleye gelmiş bir şeyler vardı ve bu da beni telefon görüşmesinin tam olarak ne hakkında olduğunu merak ettirdi. Ne yazık ki sorma fırsatım olmadı. Kamyonu vitese taktı ve "Bunu yapmamız gerekecek. Seni ararım ya da başka bir şey yaparım."

"Tamam, iyi geceler!"

Kapıyı kapatırken ona hızlıca el salladım. Koşarak arabama gittim ve kapıyı açtım, ardından Clay'in park yerinden çılgınca bir hızla çıkışını izledim. Arabama binerken, Şeytan'ın Öfkesi için araştırma yaptığını söylediği zamanı düşündüm. Bunun aramayla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Clay'den hoşlanıyordum, onu çok seviyordum ve yapmaması gereken bir şeye bulaşmış olabileceğini düşünmek kalbimi sızlatıyordu. Telefonum çalmaya başladığında şüphe dünyasına dalmaya başlamıştım. Kim olduğuna bile bakmadan telefonu elime aldım ve "Alo?" diye cevap verdim.

"Landry? Aman Tanrım. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," diye telaşlandı annem. "Sana bir şey oldu diye endişelendim."

"Sana yirmi dakika önce mesaj attım."

"Senden hiç mesaj almadım."

"Ben sana bir tane gönderdim." Haklı olduğumu kanıtlamak umuduyla mesajlarımı baktım ve yazdığım mesajın gönderilmediğini görünce şaşırdım. "Sanırım ulaşmadı."

"Sesin üzgün geliyor. Neyin var?"

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Belki annelik sezgisiydi ya da müdür olarak çalıştığı yıllardı ama annem canımı sıkan bir şey olduğunu her zaman anlardı. Ona Clay'den bahsetmeye hazır değildim, bu yüzden yalan söyledim, "Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu. Hepsi bu."

"Çok çalışıyorsun, tatlım."

"Senden daha fazla çalışmıyorum anne," diye karşı çıktım. "Ben iyiyim."

"Umarım eve gittiğinde dinlenebilirsin. Belli ki buna ihtiyacın var."

"Şimdi o tarafa doğru gidiyorum."

"Güzel." derken sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. Sıcak bir banyo yap ve bir kitapla yatağına kıvrıl... ya da izlediğim şu yeni diziye göz atabilirsin. Bir marketi soyan ve sonra bir gangster adama bulaşan kadınlarla ilgili harika bir dizi..."

Arabamı çalıştırdım ve o tüm farklı karakterleri ve kendilerini içinde buldukları karmaşayı anlatırken ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. O bitirdiğinde, diziyle ilgili her ayrıntıyı biliyordum ve artık izleme ihtiyacı duymuyordum. Olumlu bir not olarak, daireme dönmeyi başarmıştım. Park ettim ve eşyalarımı toplamaya başlarken ona dedim ki, "Artık evdeyim. Vaktim olursa bu akşam diziye bir göz atarım."

"Harika! Bence gerçekten hoşuna gidecek." "Eminim beğeneceğim. İyi geceler, anne." "İyi geceler, tatlım."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra daireme çıktım, eşyalarımı tezgâha bıraktım ve banyoya yöneldim. Duştan çıktığımda uyumaya hazırdım, bu yüzden televizyon izlemeyi ya da kitap okumayı atlayıp yatağına girdim. Sadece uyumak ve uzun günümü bir son vermek istiyordum ama gözlerimi kapatır kapatmaz zihnim bana karşı çalışmaya başladı. Davalarımı nasıl ele alacağımı düşünmek ve Clay'le geçirdiğim geceyi tekrar düşünmek arasında bir türlü sakinleşemiyordum. Neyse ki tüm dünyanın alt üst olmak üzere olduğunu farkında değildim, yoksa ona da kafayı takardım.

PROSPECT

"Y Anlamıyorsun dostum," dedi T-Bone sarhoş bir ifadeyle. "Kadınlar taş kalplidir. Kafanı karıştırırlar çünkü bunu yapabileceklerini bilirler."

"Haklısın," diye homurdandı Gauge başını yaslarken Yolcu camına karşı. "Amlarını ne kadar çok istediğimizi biliyorlar ve bunu bize karşı kullanıyorlar."

T-Bone uzun boylu, defans oyuncusu gibi kaslı ve kel bir adam olmasına rağmen, özellikle kadınlar söz konusu olduğunda yufka yürekli anlar yaşardı. Zavallı adam ne zaman gözüne çarpan bir hatun olsa hızla düşüyor ve sert bir şekilde yere çakılıyordu. Mırıldanırken yaralı hissettiği belliydi, "Bizimle bu bokla alay ediyorlar... tam yüzümüzün önünde sallıyorlar ve tam tutmaya hazır olduğumuzda, *bam*, sürtükler onu çekip alıyorlar. Ve bu doğru değil."

"Peki, ne yapacaksın?" Gauge da T-Bone gibi bekârdı ama arkadaşının aksine, asla fazla bağlanmazdı. Daha çok tek gecelik ilişkiler yaşayan bir adamdı, bu yüzden "Devam etmeliyiz," diye devam ettiğinde şaşırmadım.

"Evet, ama hep aynı saçmalıklar olacak."

"Belki. Belki de olmaz. Bir sonraki *o* olabilir..." Gauge omuz silkti. "Sanırım bunun keşfetmenin heyecanının bir parçası olduğunu söyleyebilirsiniz."

Onları dinlerken nefesimin altında kıkırdadım. İkisi de hamburger ve birkaç bira içmek için Eight Ball'a gitmişlerdi ama dart oynarken kendilerini kaptırmışlar ve sonunda kafayı bulmuşlardı. İkisi de eve arabayla gidemeyecekleri için gelip onları almam için beni aradılar ve zamanlamaları daha kötü olamazdı. Landry bana yeni yeni ısınmaya başlamıştı.

Bu yüzden işleri kısa kesmekten başka çarem yoktu. Bu durumdan pek memnun olmasam da, içten içe bunun en iyisi olduğunu biliyordum, özellikle de Landry bana ısınmaya başladığından beri - gerçekten bana ısınmaya başlamıştı. T-Bone'un araması, araştırma yaparken mesafemi korumam gerektiğini bir kez daha hatırlattı. Dikkatim tekrar yüzünde acınası bir ifade olan T-Bone'a yöneldi. "Keşif heyecanı saçmalık. Bana bakmadı bile."

"Kim?" Bir kutu solucan açarak sordum.

"*Crystal*." Adını söyler söylemez her şey anlam kazandı. Crystal, Eight Ball'daki garsonlardan biriydi ve T-Bone'un kulüp partilerimizden birine gelmesi için yaptığı daveti kabul etmişti. T-Bone onunla bir şeyler başlatmayı umuyordu ama Crystal'ın daha çok Rider'la ilgilendiği hepimiz için açıktı. Crystal onun Darcy ile birlikte olduğunu öğrendiğinde, T-Bone'a olan sahte ilgisi çabucak kayboldu. Ayrılmak için bir bahane uydurdu ve o zamandan beri onunla mesafeliydi. Her şeyden habersizdi ve onu elinden kaçırdığını düşünüyordu. "Onu masamıza çağırmaya çalıştım ama ben orada yokmuşum gibi davrandı. Bu da neydi böyle?"

"O seni başından savıyordu kardeşim," diye cevap verdi Gauge, sesi T-Bone kadar sarhoş geliyordu. "Bu saçmalığa ihtiyacın yok. Siktir et onu, dostum."

"İşte bu kadar," diye homurdandı T-Bone. "Onu becerecektim ama hiç fırsatım olmadı."

Gauge sarhoş bir kıkırdamayla, "Sanırım doğru kişi o değildi," diye cevap verdi. "Bu işin peşini bırakmalısın."

"Ben çoktan unuttum," diye yalan söyledi. "Bana kalırsa o hatun çoktan unutuldu bile."

Neyse ki konuşmaları orada bitmiş gibiydi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra T-Bone'a baktım. Başını koltuk başlığına yaslamıştı ve gözleri zar zor açılmıştı, "Seni evine bırakmamı ister misin yoksa kulüp binasına mı dönüyorsunuz?" diye sordum.

"Kulüp evi iyi olurdu," diye mırıldanmayı başardı.

"Ben de öyle," diye ekledi Gauge. "Geceyi sonlandırmadan önce birkaç bira daha içeceğim."

Birkaç dakika sonra, her ikisi de gözlerini kapatıp ağır ağır nefes almaya başladıklarında kamyonu sessizlik kapladı. İkisinin de bayıldığını düşünmüştüm ama kapıdan girer girmez gözlerini açtılar ve doğrulup oturdular. Park ettim ve ikisi de bisikletlerinin anahtarlarını bana verirken tek kelime etmediler.

dışarı çıktılar ve tökezleyerek kulüp binasına girdiler. Her ne kadar onları içeri kadar takip etmek istesem de bu bir seçenek değildi. Diğer iki aday olan Dane ve Rip'i, T-Bone ve Gauge'un bisikletlerini almak için benimle birlikte Eight Ball'a gelmeleri için ikna etmeliydim. İkisine de mesaj attım ve çok geçmeden kulüp binasından çıktılar. Rip kamyonetin yanına geldi ve kapıyı açtı. "Bisikletlerinin anahtarları sende mi?"

"Evet, aldım."

Başını salladı, sonra Dane arkaya binerken benim yanıma atladı. İkisi de neredeyse bir yıldır maden arıyorlardı, yani her şey yolunda giderse ikisinin de Fury armalarını kazanmaları uzun sürmeyecekti. Bu konuda biraz kıskandığımı inkâr edemezdım. Onların oturduğu yerde oturmadan önce çapalamam gereken uzun bir yol vardı, ama oraya varacağıma kararlıyım - eninde *sonunda*. Dane arka koltuktan öne doğru eğildi ve "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Tamam, sanırım." Omuz silktim. "Nasıl olduğunu bilirsin. Sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum."

"Her zaman kolay değildir ama başaracaksın." Eliyle Rip'i işaret etti. "Eğer buradaki uyuşuklar bu boktan kurtulabiliyorsa, sen de kurtulabilirsin."

"Siktir git, dostum. Senden daha fazla pisliğe katlandım."

"Vurulduğum, ama görünüşe göre bu boku unutmuşsun." Dane oflayıp pufladı.

Dane ve Gauge, Kenadee yerel bir çete olan Inner Disciples tarafından kaçırıldığında onunla birlikteydi. Dane olaya müdahale etmeye çalıştı ve bu sırada vuruldu. Her şey berbat, özellikle de çete liderleri KeShawn Lewis'in Kenadee'yi kaçırma nedeni. Oğlunun ölümünden onu sorumlu tutmuş ve onun da canını alarak intikam almaya çalışmıştı. Yaptıkları için ona hiç itibar etmeyen Rip şöyle cevap verdi: "Unutmadım. Sadece buna senin kadar önem vermiyorum."

"Önem mi?" Dane havladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Kardeşler için bir kurşun yedim. Hatta birden fazla kurşun yedim ve hayatta kaldığım için şanslıyım."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum, kardeşim," diye dürttü. "Maden aramaya başladığında neyin altına imza attığını biliyordun. Eğer bir madalya ya da başka bir şey bekliyorsan, bundan vazgeçebilirsin."

"Madalya falan beklemiyorum, sık kafalı." Dane homurdanarak koltuğuna geri oturdu, "Sadece gerçeğin basit bir kabulü."

"Lanet olası yamanızı aldığınızda onayınızı alacaksınız," diye cevap verdi Rip çok az duyguyla.

Daha iyi bilmesem, Rip'in aslında vurulan kişinin kendisi değil de Dane olmasını kıskandığını düşünebilirdim. Onu tam olarak suçlamadım. Potansiyel müşteriler olarak, kardeşlerimize sadakatimizin onlarla ve kulüple olduğunu göstermek için yapmayacağımız şey yoktur, bu onlar için bir kurşun yiyerek hayatlarımızı tehlikeye atmak anlamına gelse bile. Ben vurulmamış olsam da, Dane'in vurulmasından kısa bir süre sonra ben de o ateş hattındaydım. Kenadee'yi geri almak için çete liderinin evine gitmiştik ve şans eseri, Rider ve KeShawn bir çatışmanın ortasındayken onlara rastladım. Hayatının tehlikede olduğunu bildiğim için KeShawn'a arkadan yaklaştım ve silahımı kafasına dayayarak Blaze'e ateş etmesi için gereken fırsatı verdim. O sırada yaptığım şeyi pek düşünmemiştim ama bu hareket kardeşlerin dikkatini çekti ve Gus'ın bana adaylık teklif etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kabul ettiğimde, neye bulaştığımı biliyordum - iyisiyle kötüsüyle. Hiçbiri önemli değildi. Üye olmak istiyordum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Sekiz Top'a vardığımızda Rip bana döndü ve "Bizi kulüp binasına kadar takip ediyor musun?" diye sordu.

"Evet, hemen arkanda olacağım."

Başıyla onayladı, sonra Dane'le birlikte kamyonetten inip Gauge ve T-Bone'un motorlarına doğru gittiler. Onlar kasklarını takıp motosikletlerini çalıştırana kadar bekledim, sonra da onlar park alanından çıkarken arkalarından gittim. Geri döner dönmez T-Bone ve Gauge'u buldum ve anahtarlarını geri verdim. Onlarla işim bittikten sonra koridordan odama doğru ilerlemeye başladım. Saat henüz erkendi ama çok yorulmuştum ve geceyi sonlandırmak için sabırsızlanıyordum.

Kulüp binası kardeşlerin yenilediği eski bir tren deposuydu. Binanın geri kalanı gibi salonlar da eski ve rustikti, duvarları eski fenerler kaplıyordu. Uygun gördükleri zaman kulüp binasında kalma seçeneğinin olmasını istediler, bu yüzden birbirlerine dik duran yirmi kadar yatak odası eklediler. İçeride, hepsi temelde aynıydı. Bir yatak, duvara monte edilmiş bir televizyon, bir çalışma masası ve bir şifonyer ile ekli bir banyo. Kardeşlerin her biri odalarını kendileri için bir anlam ifade eden çeşitli resimler veya motorcu hatıralarıyla süsleyerek kendilerine ait hale getirdi. Benimkiyle bir şey yapma şansım olmamıştı, bu yüzden oldukça güzel görünüyordu.

ilk geldiğimde olduğu gibi. Tam odama girip yatağa uzanmak üzereyken cep telefonum çalmaya başladı.

Tamamlamam gereken başka bir tuhaf işi olan kardeşlerden biri olduğunu düşünerek inledim, ancak ekrana baktığımda arayanın amcam Viper olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadım. "Selam amca. Nasıl gidiyor?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Her şey yolunda gidiyor. Çok meşguldüm," diye alay ettim, "ama başarıyorum." "Meşgul olmak iyidir. Meşgul olmak, kendini beladan uzak tuttuğun anlamına gelir."

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama yaptığım aptalca şeyleri hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. En kötüsü de ne? Bana en çok ihtiyaç duydukları anda annemin ve kız kardeşimin yanında değildim. Onları bu şekilde incittiğim için kendimi asla affetmeyecektim ama köşeyi dönmüştüm. Zamanla Viper'ın Nashville'den ayrıldığı zamanki adam olmadığımı göreceğini umuyordum. "Burada sorun yok. Sadece garajda çalışıyorum ve bana söyleneni yapıyorum."

"Ben de bunu duymak istiyordum." Bir an durakladı, sonra sordu: "Kendi evini almayı düşündün mü?"

"Evet, bir şeyler bulmak istiyorum ama iş ve koşturmaca arasında vakit bulamadım." Çocuklardan birkaçı her gece kulüpte kalıyordu ama çoğunun kendine ait bir yeri vardı. Yine de kulüpte kalmak benim için sorun değildi. Çoğunlukla hoşuma gidiyordu ama insanın kendine ait bir yeri olması da güzel bir şeydi. "Ama bu hafta bakmaya çalışacağım birkaç yer var."

"Bir şey bulursanız bana haber verin, ben de yerleşmenize yardımcı olmaları için annenizle kız kardeşinizi getireyim."

"Buna gerek kalmayacak, Engerek. Bana yardım etmeleri için birkaç adam bulabilirim."

"Eminim yapabilirsin ama Janice seni görmek istiyor. Bunu biliyorsun," diye karşı çıktı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, oğlunu özleyiyor."

Haklı olduğunu biliyordum. Arayıp kontrol etme konusunda daha iyi olmaya çalışıyordum ama son zamanlarda işler çok yoğun ve erteliyordum. Anlayacağını umarak, "Biliyorum ama maden aramanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bırakın iyi bir uyku çekmeyi, işlemeye bile zor vakit buluyorum."

"Ben seni senden daha iyi anlıyorum ama annen anlamıyor." Sesi aniden sertleşti. "O zaten babanı kaybetti. Oğlunu da kaybetmesi doğru değil."

"Haklısın." Derin bir nefes aldım. "Yakında onu görmek için bir şeyler ayarlayacağım."

"Bunu yaptığından emin ol," diye emretti. "Git biraz dinlen. İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Planlıyorum. Teşekkürler, Viper."

Telefonu kapatır kapatmaz telefonumu komodinin üzerine fırlattım ve yatağa uzandım. Sadece bir dakikalığına gözlerimi dinlendirmeyi planlıyordum ama bir de baktım ki köşedeki küçük pencereden sızan güneşe uyanmışım. Saate baktım ve garajda olmam için sadece kırk beş dakikam olduğunu görerek yataktan fırladım. Hızlı bir duş almak için banyoya koştum, ardından üzerime temiz kıyafetler geçirdim. Kahve ya da kahvaltı için durmadan doğruca park yerine gittim ve bisikletime bindim. Harley'ime binmeyeli günler olmuştu, bu yüzden biraz *rüzgar terapisi* yapmayı dört gözle bekliyordum, özellikle de hala sıcak bir dönemde olduğumuz için. Önümüzdeki hafta sıcaklıkların önemli ölçüde düşmesi bekleniyordu, bu yüzden ılık ve güneşli sabahtan yararlandığım için mutluydum.

T-Bone ve Gauge kulüp binasından hızla çıktıklarında kaskımı yeni takmıştım. Onlara bakarak, ikisinin de bir gece önce bok suratlı olduğunu asla bilemezsiniz. T-Bone bana başıyla selam verdi, sonra da "Garaja mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, şimdi o tarafa gidiyorum."

"İyi anlaşma. Sizi takip edeceğiz."

Birkaç dakika sonra Harley'lerin kükremesi otoparkı doldurdu ve kapıdan içeri girdik. Aslında gece iyi bir uyku çekmiştim ve yanımda iki kardeşle garaja doğru giderken kendimi çok iyi hissediyordum. Rüzgâr tam kıvamındaydı, kan pompalamaya yetecek kadar serindi ve trafik artmaya başlamış olsa da bizi yavaşlatacak kadar değildi. Garaja varmak için bolca vaktimiz vardı. İçeri girdikten sonra kendime bir fincan kahve aldım ve restore etmek için parçaladığımız 1950 model Chevy 3100 üzerinde çalışmaya başladım. Araç sahibi tümüyle yeni bir iç mekan, yatak astarı ve egzoz ile tam bir tadilat talep etti. Üstüne üstlük, kaputtan yan panellere kadar parlak kırmızı alevlerle harmanlanmış siyaha boyanmasını istedi. Darcy'nin ne tür boya işleri yaptığını bildiğimden, bittiğinde çok kötü görüneceğinden hiç şüphem yoktu.

Motoru çeker çekmez onu boyamaya hazırlamaya başladım. Bütün günümü zımparalayarak ve kusurları gidererek geçirdim,

Kardeşler tarafından büyük bir kesintiye uğramadan, gerçek bir ilerleme kaydediyordu. Sonraki birkaç gün de aynı şekilde devam edince hem rahatlardım hem de şaşırdım. Bütün gün Chevy üzerinde çalışıyor, kardeşleri kulüp binasına kadar takip ediyor ve hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra, gece yarısı bir telefon almamak için dua ederek yatıyordum. Aramadılar. Nefes almaktan hoşlansam da bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden Chevy'yi bitirmek için sahip olduğum zamanı kullandım. Blaze istasyonuma gelip, "Hey... Telefonda seni soran biri var." dedi.

"Kim o?"

"Söylemedi."

Başımı salladım, sonra Blaze'in masasına doğru yürüdüm ve ahizeyi kaldırdım. "Ben Clay."

"Merhaba, ben hayvan kliniğinden Dr. Tanner. Duchess'le ilgili bir sorun olursa sizi aramamı söylemişsiniz."

"Öyle mi?"

"Bir sorun var."

L A N D R Y

Iyi bir karakter yargıcı olduğum için kendimle hep gurur duymuşumdur. Bir insanın ne söylediğinin, hatta başkalarının onun hakkında ne söylediğinin önemli olmadığını öğrenmiştim. Asıl önemli olan kişinin davranışlarıydı.

onları tanımlardı. Herkes doğru şeyi söyleyebilir, birine tam olarak duymak istediklerini söyleyebilirdi, ancak verdikleri sözleri gerçekten yerine getiriyorlarsa, özellikle de kimse izlemediğinde, bu onların iyi ve düzgün bir kişiliğe sahip olduklarını gösterirdi. Aniya Strayhorn söz konusu olduğunda, evlerine yaptığım ziyaret sırasında bana söylediği her şeye inanmak istedim. İşlerin ne kendisi ne de kocası için kolay olmadığı açıktı. Her ikisi de küçülme nedeniyle işlerini kaybetmiş ve başka bir yerde iş bulmakta zorlanmışlardı. Aniya evlere temizliğe gitmek ve huzurevindeki işlere bakmak gibi ufak tefek işlerde çalışıyordu ama besleyecek o kadar çok boğaz varken bu yeterli olmuyordu. Kocası da elini taşın altına koyup elinden geldiğince yardım etseydi harika olurdu ama yaşadıkları mali sıkıntılar Aniya'ya fazla gelmiş ve o da evi terk etmiş.

İşlerin onlar için ne kadar zor olduğunu duymak zordu ama çocuklar hakkında yapılan aramaların nedenini anlamamı sağladı. İşe gittiğinde onlara bakacak kimsesi yoktu, bu da neden bu kadar sık yalnız bırakıldıklarını açıklıyordu. Aslında onlar için doğru olanı yapmaya çalışırken çocuklarını kaybetmesinden nefret ediyordum. Çocuklarını elinde tutmasına yardımcı olmak umuduyla, ona daha istikrarlı bir iş, çocuk bakımı için bazı seçenekler bulmak için özenle çalışıyordum ve sadaka alma fikrinden hoşlanmasa da, ona gıda kuponlarına kaydolması için gerekli evrakları hazırlamıştım. Her şeyi bir araya getirdikten sonra Aniya ile her şeyi konuşmak için evlerine geri döndüm. Kapıyı açıp beni davet ettiği anda

İçeride, onun için iyi bir gün olmadığını söyleyebilirdim. Bir öncekinden farklı olarak ev darmadağınktı ve gözlerinin altındaki mor halkalar ve dağınık saçlarıyla biraz keyifsiz görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Uzun bir gece geçirdik."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bana baktı ve bir an beni incelerken gözlerindeki belirsizliği görebiliyordum. Ona konuşmaması için bir sebep vermemiş olmama rağmen, hâlâ bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştığını söyleyebilirdim. Açılmasını sağlamak umuduyla ona şunu hatırlattım: "Yardım etmek için buradayım Aniya. Neler olduğunu bilmeden bunu yapamam."

"Fiona'nın öksürüğü dün daha da kötüleşti ve onu acil servise götürmek zorunda kaldım. Doktor bana çok kızdı." "Kötü olduğunu biliyordum ama şu anda doktora gidecek param yok. Kahretsin, yiyecek almaya ve lanet olası ışıkları açık tutmaya bile zar zor gücüm yetiyor. Bunu doktora anlatmaya çalıştım ama söylediğim hiçbir şeyi umursamadı. Beni yargılamakla, çocuklarımı umursamayan boktan bir ebeveyn olduğumu varsaymakla meşguldü. Beni tanımıyor. Neler yaşadığımı bilmiyor ama çocuğuma daha iyi bakmadığım için beni küçümseyerek tepeden baktı."

"Eminim bu senin için zor olmuştur, Aniya."

"Sen nereden bileceksin ki? Eminim çocukların için bir şişe öksürük şurubu ya da bir sürahi süt almak arasında hiç karar vermek zorunda kalmamışsındır!" diye tükürdü.

"Hayır, anladığımı söyleyemem ama bu anlamadığım anlamına gelmez." Onu ikna etmeye çalışırken bir adım daha yaklaştım. "Şu anda mücadele ettiğiniz şeylerle aynı şeylerle uğraşmak zorunda kalan birçok aileyle çalıştım ve gerçekten size yardımcı olabilecek bazı seçeneklerim olduğunu düşünüyorum ... eğer beni dinlemeye istekliysen."

Derin bir nefes verirken sert omuzları gevşedi. "Tamam, dinliyorum."

"Güzel." Onu kanepeye doğru yönlendirirken gülümsedim. İkimiz de oturduktan sonra ona döndüm ve "Öncelikle, Fiona nasıl?" diye sordum.

"Çok daha iyi. Doktor ona bir iğne ve solunum tedavisi uyguladı ve aslında gece boyunca uyudu."

"Bu gerçekten iyi bir haber."

Çantamı açtım ve incelemesi için getirdiğim evrakları çıkardım. İlk olarak, ona bölgesinde bulduğum iş ilanlarının listesini gösterdim, birkaçı diğerlerinden daha iyiydi, ancak her biri ona düzenli bir maaş çeki sağlayacak ve geceleri evde olmasını sağlayacaktı. O da bana

Çocukları gözetimsiz bırakma endişesiyle, her akşam altıya kadar ücretsiz okul sonrası çocuk bakımı sunan bir kilise bulduğumu anlattım. Bu fikre sıcak baksa da, gıda kuponlarına kaydolması için onu ikna etmek biraz daha zaman aldı. Formlara bakarken kaşları çatıldı ve "Bu konuda ne hissettiğimi sana zaten söyledim" dedi.

"Biliyorum ve nedenlerini anlıyorum ama bunlarla öksürük şurubu mu yoksa bir sürahi süt mü alacağına karar vermek zorunda kalmayacaksınız."

"Evet, ama bir şeyi karşılıksız alırsam nasıl bir insan olurum?"

"Çocuklarına bakmak için ne gerekiyorsa yapacak türden bir insan."

Sözlerimin içine işlemesini izledim ve sonunda ona ulaştığımı biliyordum.

Birkaç dakika daha konuşmaya devam ettik ve işimiz bittiğinde Fiona'yı kontrol edip edemeyeceğimi sordum. Onay verir vermez yukarı çıktım ve kapıyı hafifçe araladım. Uyandığını ve yatakta doğrulduğunu görmek beni memnun etti. Rengi onu son gördüğümünden çok daha iyiydi ve daha az bitkin görünüyordu. "Merhaba. Nasılsın?"

hissediyor musun?"

"Bret-ter."

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim." Yatağının kenarına doğru yürüdüm ve gülümseyerek "Senin için endişeleniyordum" dedim.

"Ben iyiyim. Annem beni hos-pit-tle'a götürdü."

"Bana söyledi. Doktorun sizi çok daha iyi hissettirebilmesine sevindim."

Dudaklarını büzerek somurttu. "Anneme iyi davranmıyor."

"Bunu duydum. Eminim sadece senin için endişelendiği içindir. Bu annene kaba davranması için bir neden değil." Elinde en son geldiğimde bana gösterdiği küçük gri fili tuttuğunu görünce, "Bella nasıl?" diye sordum.

Doldurulmuş oyuncağa baktı ve gülümsedi, "O ti-erd."

"Peki, ben sizi biraz dinlenmeniz için yalnız bırakayım." Kapıya doğru ilerlerken ona, "Birkaç gün içinde nasıl olduğunuzu görmek için geri geleceğim," dedim.

"Güle güle, Bayan

Lan-dree." "Güle

güle, tatlım."

Strayhorn'ların evinden ayrılırken kendimi oldukça iyi hissediyordum. Hâlâ yapılması gereken pek çok iş olsa da, gerçek bir ilerleme kaydettiğimi hissediyordum. Bay Coburn'ü görmeye gittiğimde de aynı şansa sahip olacağımı umuyordum. Bütün hafta aramalarımın kaçmıştı ama tehditkâr bir mesaj bıraktıktan sonra

sonunda cevap verdi. Hakkındaki suçlamaları görüşmek üzere benimle buluşmayı kabul etti, ancak bundan memnun olmadığını açıkça belirtti. Hatta raporu hazırlayan kişinin yalan söylediğini kanıtlayacağını söyleyecek kadar ileri gitti ama ben o kadar emin değildim. Bana babasının içki içtiğinde nasıl davrandığını anlatırken Katie'nin gözlerindeki kederli ifadeyi görmüştüm. Arabayı evine doğru sürerken kendime açık fikirli olmam gerektiğini hatırlatmaya çalıştım. Evin önüne geldiğimde verandada oturan bir adam gördüm. Arabamın kapısını açıp indiğimde ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

Alkol ve sigara kokan yüzünde sahte bir gülümseme belirirken elini uzattı ve "Merhaba, siz Bayan Dawson olmalısınız" dedi.

"Öyleyim." Elini sıkarken yüzünü inceledim. Ehliyetindeki resminden biraz farklı görünüyordu, daha yaşlı ve kiloluydu, ön kolunda büyük bir yılan dövmesi vardı ama kısa kıvrıkcık saçlarından ve boncuk gibi kahverengi gözlerinden onun gerçekten de Bay Coburn olduğunu anlayabiliyordum. "Ve siz de Bay Coburn olmalısınız."

"Bana Chris diyebilirsin." Eliyle eve doğru işaret ederek, "İçeri gelmek ister misin?" dedi.

"Ne kadar güzel bir gün." Onunla yalnız kalma fikrine pek sıcak bakmıyordum, özellikle de içki içtikten sonra, bu yüzden "Verandada konuşmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

"Elbette, bu iyi olur."

Onu eve kadar takip ettiğimde, garajına park edilmiş bir motosiklet ve yere saçılmış çeşitli aletler olduğunu fark ettim. Clay'in tanıştığımız gece kamyonetinin arkasında benzer bir motosiklet olduğunu hatırlayarak Bay Coburn'e motosikleti sormayı düşündüm ama ölü bir saksı bitkisinin arkasına saklanmış bir şişe burbon görünce vazgeçtim. Nefesinde alkol kokusu aldığıma hiç şüphe yoktu ve bu kadar erken bir saatte, özellikle de bu koşullar altında içki içen bir adamla havadan sudan konuşmakla ilgilenmiyordum. İkimiz de oturduktan sonra çantamdan günlüğümü ve kalemimi çıkarıp tarih ve saati not ettim. "Telefonda konuştuğumuz gibi, bu hafta başında ofisimize gelen bir iddia hakkında sizinle konuşmak için buradayım."

"Evet, hatırlıyorum... ama sana telefonda da söylediğim gibi, bu doğru değildi. Kızıma hiçbir zaman benim için alkolmetreye üfletmedim ve artık içkili araba kullanmıyorum. Bu konuda dersimi aldım."

"Birinin neden böyle bir rapor hazırladığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Tahmin etmem gerekirse, bu saçmalığı uyduranın kızım olduğunu söyleyebilirim," diye tersledi.

"Peki bunu neden yapsın?"

"Çünkü bana kızdı ve benden intikam almak için sahte bir hikaye uydurmaya karar verdi."

"Tamam." "Neden kızgındı?" diye sorarken ses tonumu tehditkâr olmamak için elimden geleni yaptım.

"Şey... o... uh..." diye kekeledi, "okuldan eve geç geldi, ben de ona ceza verdim."

Söylediklerini not almak için bir an durdum ve sonra "Ne kadar gecikti?" diye sordum.

"Bir saat kadar." "Beni oldukça endişelendirdi" demeden önce boğazını temizledi.

"Eminim. Neden geç kaldığından bahsetti mi?"

"Bilmiyorum. Otobüsü kaçırmakla ilgili bir şey."

Yalan söylediğini biliyordum. Bunu sesinde duyabiliyor ve gözlerinde görebiliyordum, bu yüzden zorlamaya devam ettim. "Otobüsü kaçırdıysa eve nasıl gitti?"

"Sanırım yürüdü."

Kendime bir not daha yazarken, onu biraz daha dürttüm. "Okul buradan yedi mil uzakta. Oradan buraya yürümesi saatler sürerdi."

"O zaman, sanırım bir araç yakaladı."

"Oh, anlıyorum." Bir not daha aldım, sonra da "Arabayı kimden aldığına dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bunların herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum!" diye karşı çıktı. "Mesele şu ki, Katie lanet olası bir yalancı. Bunu neden lanet olası notlarına yazmıyorsun?"

"Sinirlenmeniz için bir neden yok Bay Coburn. Sadece Katie'nin neden böyle bir hikaye uydurduğunu anlamaya çalışıyorum, özellikle de babasıyla ilgiliyse. Tecrübelerime göre, çocuklar gerçekten iyi bir sebep olmadıkça bunu yapmazlar."

"Size nedenini söyledim hanımefendi, ama dinlemiyorsunuz!"

"Arabanızda hala akıllı çalıştırma kontak kilidi var mı?"

"Evet. Dört ay daha bu saçmalığa takılıp kaldım," diye itiraf etti. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Alkollü araç kullanmaktan hüküm giydiğiniz için taktırdınız. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Tekrar alkollü araç kullanmaktan suçlu bulunursanız, bir yıla kadar hapis yatabilir, ehliyetinizi kaybedebilir ve muhtemelen otuz beş yüz dolara kadar para cezasına çarptırılabilirsiniz, doğru mu?"

"Evet, sanırım" diye hırladığında sabrının tükenmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Bunun bir daha yakalanmamak için oldukça iyi bir neden olduğunu söyleyebilirim." Bir an bekledim ve sonra devam ettim. "Öyle ki, bir kişi arabasının kontak kilidi sisteminin tetiklenmediğinden emin olmak için bir arkadaşına ya da aile üyelerinden birine üfletebilir."

"Nereye varmaya çalıştığını biliyorum ve Katie'nin bu konuda yalan söylediğini sana daha önce de söyledim. Artık içki bile içmiyorum. Tutuklandığım gecedan beri bir damla bile içmedim."

"Bu harika." "Bunu kanıtlamak için alkolmetre testi yaptırmak ister misin?" diye sorarken sesimi sakın ve sabit tuttum.

"Şimdi mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Eğer sakıncası yoksa. Raporuma gerçekten yardımcı olur." Elimi çantama attım ve ofisten getirdiğim portatif alkolmetreyi çıkardım. "Polis memurlarının birini kenara çektiklerinde kullandıkları türden. Üfledikten sonra değerleri kaydedeceğim ve oradan devam edeceğiz."

"Tamam. Ver şu lanet şeyi bana."

Cihazı çalıştırmak için düğmeye bastım ve teste hazır olduğunu belirten gösterge ışığı yandığında, "Tamam, ağızlığa üfleme ve ben söyleyene kadar durmamı istiyorum" talimatını verdim.

Söylediklerimi aynen yaptı ve durmasını söylediğimde ağzını alkolmetreden çekti. Sonuçları beklerken üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Ne olacağını biliyordu. Benimle konuşmayı sürdürmeyi başarsa da, birkaç geveleyerek konuştuğunu fark ettim. Bu durum, madde koktuğu gerçeğiyle birleşince, kanındaki alkol oranının 0,11 çıkması daha az sürpriz oldu. Sonuçları not ettim ve zaten ajitasyon belirtileri gösterdiğinden, oradan çıkmanın benim için en iyisi olduğunu düşündüm. Testi ve eşyalarımın geri kalanını sakince çantama yerleştirdim ve ayağa kalktım. "Bugün benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Coburn. Konuşmamız çok aydınlatıcıydı."

Ona hızlıca gülümsedim ve merdivenlerden inip arabama doğru yürümeye başladım. Peşimden gelmeyeceğini ummuştum ama o kadar şanslı değildim. "Bekle! Ne diyordu?"

"Eminim tam olarak ne yazdığını biliyorsunuzdur, Bay Coburn." Arabamın kapısını açtım ve hızla içeri girdim. Kapıyı kapatmadan önce ona, "Başka bir randevum var ama sizinle temasa geçeceğim" dedim.

"Yani, bu kadar mı?" "Bana açıklama şansı bile vermeyeceksin," diye kükrerken yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Size bir şans verdim, Bay Coburn."

Kapıyı kapatıp arabamı çalıştırdım ve garaj yolundan geri geri çıkarken yumruğunu kaputa vurdu. Hareket etmeyi bırakmadım, bırakırsam ne olacağının tamamen farkındaydım ve ofisime geri döndüm. Katie'yi evden uzaklaştırmak için yeterli kanıtım olmasa da, birkaç sürpriz ev ziyaretini gerektirecek kadar kanıtım vardı. Katie'nin tehlikede olmadığından emin olmalıydım ama bugün olanlardan sonra o eve yalnız gitmeyecektim. Hem Katie'nin hem de kendimin güvenliğini sağlamak için bana bir polis eskortu eşlik edecekti.

Ofise döndüğümde doğruca masama gittim ve raporlarım üzerinde çalışmaya başladım. İşim bittiğinde mesajlarımı gözden geçirmeye karar verdim ve hayvan kliniğinden gelen birkaç cevapsız aramayla karşılaşınca irkildim. Duchess'i alacak birini bulup bulmadığımı kontrol ettiklerini düşündüm. Tanıdığım herkesi aramış, bana yardım etmeleri için yalvarmışım ama kimse bu kadar büyük bir köpeği almakla ilgilenmiyordu. Henüz pes etmeye hazır değildim, bu yüzden kliniğin telefonlarından kaçıyordum. Ne yazık ki zamanım tükeniyor gibiydi ve veterinerin önerdiği gibi onu barınağa götürmek zorunda kalacaktım. Yenilgiyi kabul ederek telefonu elime aldım, kliniğin numarasını çevirdim ve resepsiyon görevlisine, "Merhaba, ben Landry Dawson. Duchess için arıyorum."

"Tamam, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece onu alacak kimseyi bulamadığımı bilmenizi istedim, bu yüzden onu barınağa götürmek zorunda kalacağım." Bu sözleri söylerken içimi bir hayal kırıklığı kapladı. "İşten sonra onu almak için oraya geleceğim."

"Anladığımdan emin değilim, Bayan Dawson. Düşes dün gece zaten alındı."

"Ne? Kim tarafından?"

"Memphis Hayvan Kontrolü birkaç gün önce büyük bir yavru köpek imalathanesini kapattı ve köpekleri tıbbi yardım almak için buraya getirdiler. Biz de

yerimiz azalıyordu ve Duchess'i sizin için barındıracak yerimiz kalmamıştı. Birkaç kez aradık ama size ulaşamayınca Bay Hanson'la irtibata geçtik. Dün gece gelip onu aldı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, hanımefendi. Faturayla da o ilgilendi."

"Oh, hiçbir fikrim yoktu. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Umarım onun için iyi bir yuva bulursunuz. O harika bir köpek."

"Teşekkür ederim. Umarım benim de olur." Tam telefonu kapatacaktım ki Clay'e ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettim. "Hey... Bay Hanson'ın numarası sende var mı acaba?"

"Özür dilerim hanımefendi ama kişisel bilgilerinizi vermeye iznim yok."

"Ama-"

"Gerçekten çok üzgünüm."

Bununla birlikte telefonu kapattı. Lanet olsun. Şimdi ne olacaktı?

PROSPEKT

"W

Bu itin olayı ne?" Rider onun üzerinden geçip benim istasyonuma doğru ilerlerken sordu. "O senin yeni yardımcın falan mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Sadece bir arkadaşım için ona göz kulak oluyorum."

Tezgâha yaslanırken kollarını kavuşturdu ve bir süre beni inceledi. "Bu arkadaş geçen gece yardım ettiğin kız olamaz, değil mi?"

"Evet, bu o olmalı."

"Ve vurduğu köpek bu mu?" Cevap vermeme fırsat vermeden Duchess'e baktı ve "Dostum, o büyük bir köpek" dedi.

"Öyle ve o sadece bir yavru. Hâlâ büyümesi gereken çok şey var."

"Vay be. Ne tür bir köpek bu?"

"Danua ve Rottweiler karışımı bir köpek." Duchess'e baktım. Başını dik tutmuş yatıyordu, siyah kürkü garajın parlak ışıkları altında parlıyordu ve iri siyah gözleri sanki ondan bahsettiğimi biliyormuş gibi bana bakıyordu. Bunun üstesinden geledim. Bu çılgın köpek, etrafımda gördüğüm en uysal, en güven dolu hayvandı; bir sokak köpeğinden bunu beklemezdim. "Görünüşe göre pahalı bir cins ya da öyle bir şey. En azından veterinerin bize söylediği bu."

"Ciddi misin? Bir insan neden bir Dane ile bir Rot'u karıştırmak ister ki?"

"Sana söyleyemem ama o çok iyi bir köpek." Dikkatimi üzerinde çalıştığım bagaj kapağına geri döndüm. "Buraya geldiğimizden beri yerinden kıpırdamadı."

"Onu ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

"Sadece birkaç gün... belki daha fazla. Landry'nin onu götürecektir birini bulmasının ne kadar süreceğine bağlı."

"Onu tutmayacak mı?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi.

"Bakamaz. Dairesinde evcil hayvan beslenmesine izin verilmiyor."

Rider eğildi ve onun başını okşamaya başladı. "O güzel bir şey. Onu tutamaması ne yazık."

"İstedi ama eli kolu bağlı." Omuz silktim. "Belki onun için bir ev bulabilir."

"Gus onu kulüp binasında tutmanı sorun etmiyor mu?"

"Evet, maden aramamı engellemediği sürece sorun etmedi... ki engellemeyecek."

"Sorun edeceğimi düşünmemiştim ama ona sorman iyi oldu."

"Şüphelerim vardı, özellikle de o kadar büyük olduğu için, ama onu ilk kez gördüğünde görmeliydin." Devam ederken kıkırdadım, "Aslında onu kendine saklamak istiyordu ama Samantha buna izin vermedi. Harper ve doğmak üzere olan yeni torunuyla yeterince meşgul olduklarını söyledi ama umarım onu ikna edebilir."

"Neden ona tutunmuyorsun?" Rider ayağa kalktı ama gözlerini Düşes'ten ayırmadı. "Kendine ait bir ev almaktan bahsediyordun. Bunu yaparken yanında bir köpek olması iyi olabilir."

"Düşündüm ama ne zamanım ne de sabrım var, emin değilim." Düşes'e doğru bir kez daha hızlıca baktım ve tıpkı daha önce olduğu gibi hâlâ bana bakıyordu. "Ama itiraf etmeliyim, gözümde büyüyor."

"Nedenini anlayabiliyorum." Rider sonunda dikkatini köpekten bana çevirdi. "Unutmadan, yarın akşam işten sonra eve gel. Darcy akşam yemeği hazırlıyor ve Pazartesi günkü koşumuzdan önce seninle gözden geçirmem gereken bazı şeyler var."

"Orada olacağım."

"Hey, Rider," diye seslendi Blaze ofisinden. "Bir dakikan var mı?"

"Hemen geliyorum." Döndü ve Blaze'in ofisine doğru ilerlerken Rider bana baktı ve "Onu tutmalısın. Kızlar köpekleri sever."

"Bunu aklımda tutacağım."

O gittikten sonra odağımı tekrar işime çevirmeye çalıştım, ama kafam buna uygun değildi. O lanet köpek yüzünden dikkatim çok dağılmıştı. Bu onun hatası değildi. Garaja geldiğimizden beri gıkını bile çıkarmamıştı ama

Ona her baktığımda Landry'yi düşünüyordum. Duchess'i aldığımı söylemek için bir gece önce onunla temasa geçmeliydim ama sesini duyarsam ne olacağını biliyordum. Onu görmek, ona yakın olmak ve nihayet onu son gördüğümünden beri düşündüğüm o öpücüğü almak isterdim. Aramıza biraz zaman ve mesafe koymanın işleri kolaylaştıracağını ummuştum. Ama olmadı. Aslında, bu onu daha da çok görmek istememe neden oldu. İçimden bir ses, bir günün daha bunu değiştirmeyeceğini söylüyordu ama onu aramak için telefonumu her elime aldığımda, ertelemek için başka bir neden buluyordum. Bahanelerim tükenmeye başlamıştı.

"Hey, Clay, burada seni görmek isteyen biri var!" Blaze'in seslendiğini duydum.

Ben.

"Kim o?" Dönüp ofise doğru ilerlerken sordum ama Yüzündeki çatık kaşları gördüğüm an durdum. Landry'nin yanında duruyordu ve onun beni iş yerinde görmeye gelmesinden memnun olmadığı belliydi. Ona numaramı ya da garajın adresini vermemiştim, bu yüzden beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlara doğru ilerledim ve kendimi toparlamaya çalıştım ama durumdan dolayı sarsılmıştım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğumda ses tonum amaçladığımdan daha sert çıktı.

"Ben de seni arıyordum."

"Ama beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye cevap verdi gergin bir gülümsemeyle.

Ben daha cevap veremediğim Blaze araya girdi, "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Evet, adı Landry." Gözlerindeki merakı görünce, "Köpek için geldi," diye ekledim.

"Oh, tamam. O zaman sizi yalnız bırakayım."

Başıyla onayladı ve bizi konuşmamız için yalnız bırakarak ofisine geri döndü. Landry siyah elbise pantolonunun ve deniz mavisi kazağının içinde harika görünüyordu. Orada öylece durup kıvrımlarını seyretmemek neredeyse imkânsızdı. Sonunda konuşmasaydı muhtemelen hâlâ aval aval ona bakıyor olacaktım. "Hayvan kliniğiyle konuştum ve Duchess'in sende olduğunu söylediler. Bu doğru mu?"

"Evet. Yavru köpek fabrikası gibi bir şey yüzünden kulübeleri kalmamış. Sana ulaşamayınca beni aradılar." Elimle Duchess'in hâlâ yerde yattığı istasyonumu işaret ettim. "O zamandan beri benimle takılıyor."

"Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Duchess Landry'yi görür görmez kuyruğunu öyle bir sallamaya başladı ki tüm vücudu titredi. Ayağa kalkıp yanına koşacağını düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde yerinde oturmaya devam etti. Eğildim ve bacağımın yan tarafını okşadım, sonra seslendim, "Düşes! Buraya gel kızım."

Kazadan dolayı hâlâ acı çektiği için ayağa kalkması biraz zaman aldı ama ayağa kalktığı anda Düşes tırıs tırıs yanıma geldi ve başını kalçama yasladı, ben başını okşarken nefes nefese kaldı. Landry onun yanına diz çöktü ve "Selam tatlı kız" diye fısıldadı.

"Onu almak isteyen birini buldunuz mu?"

"Hayır, henüz değil." "Onu barınağa götürmek zorunda kalabilirim diye endişeleniyorum" diye devam ederken sesindeki azabı duyabiliyordum.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız onu bir süre daha tutabilirim." "Gerçekten mi? Bunu yapar mısınız?"

"Elbette. Sorun çıkaracak biri değil ya." Dikkatim Düşes'e kaydı, arkasını çizmelerime dayayarak oturdu. Elimi başının üzerinde gezdirdim ve ekledim, "Ve onun etrafımda olması hoşuma gidiyor."

Landry'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve "Görünüşe bakılırsa senin etrafında olmaktan kesinlikle hoşlanıyor" dedi.

Landry'ye ve Düşes hakkındaki konuşmamıza o kadar dalmıştım ki, T-Bone ve Gauge'un birkaç adım ötede durana kadar bize doğru yürüdüklerini fark etmedim. Ne yaptıklarını biliyordum. Landry'nin bugün ne kadar güzel görüldüğünü düşününce, onların yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapabilirdim, ama onların aksine, sadece hızlıca bir göz atar ve çenemi kapalı tutardım. T-Bone'un yüzünde beliren aptalca sırıtışı fark ettiğimde başımın belada olduğunu anladım. "Arkadaşın kim, aday?"

"Landry Dawson." Ayağa kalktı ve ben "Landry, bunlar T-Bone ve Gauge" derken onlara döndü.

T-Bone'un gözleri **k ı z ı n** üzerinde gezinirken, "Tanıştığımıza memnun oldum, *güzel.*"

"Ben de memnun oldum." Belli ki gergindi, bana biraz daha yaklaşıırken sırtı sertleşti. Nasıl hissettiğini kolayca anlayabiliyordum. İkisiyle de ilk kez tanıştığımda ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlayabiliyordum ama ikisinin de iyi adamlar olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Aynı şeyin onun için de geçerli olmasını umuyordum. "İkiniz de burada Clay'le birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sorarken sesi gergindi.

"Var." Gauge gülümseyerek "Peki, sizi bu güzel müessesemize getiren nedir?" diye sorarken cazibesini ortaya koyuyordu.

"Duchess'i kontrol etmeye geldim." Landry elini köpeğin başında gezdirdi, sonra dikkatini bana çevirdi. "Ve tabii ki Clay'i görmeye."

"Duchess senin köpeğin mi?" T-Bone sordu.

"Teknik olarak hayır." "Aslında geçen gece arabamla ona çarptım ve Clay onu veterinerine götürmeme yardım edecek kadar kibardı. Onu götürecek birini bulmayı umuyordum ama henüz şansım yaver gitmedi."

"Etrafa biraz sorabilirim. Bakalım ilgilenecek birini bulabilecek miyim?" diye teklif etti Gauge.

"Buna gerçekten minnettar olurum." Bana bakarak gülümsedi ve "Eminim Clay de çok memnun olur. Ben birini bulana kadar ona göz kulak olmayı teklif etti."

T-Bone çenesini kaldırıp bir süre beni inceledikten sonra, "Ona Cuma gecesini anlattın mı?" diye sordu.

Kulüp Cuma gecesi bir parti veriyordu. Adamlar haftalardır bir sonraki büyük boru hattı çalışmasına hazırlanmak için kıçlarını yırtıyorlardı ve bir parti onlara biraz stres atmak için bir bahane verdi. O sabah erken saatlerde amcam Viper ve adamlarını da davet ettiklerini ve eğlenceyi paylaşacaklarını öğrenmişim, bu yüzden partinin müthiş olacağından hiç şüphem yoktu. Landry'ye bundan bahsetmemiş olmamın sayısız nedeni vardı: Birincisi, onu yeni yeni tanıyordum; ikincisi, araştırma yapıyordum. Kulübün partilerinin nasıl olduğunu biliyordum. Büyük ya da küçük, oradaki herkes eğlenirdi, biz adaylar hariç. İşlerin kontrol altında kalmasını sağlamaktan sorumlu olanlar bizler olduğumuz için pek eğlenilmezdi. Adaylar kapıları korumak zorundaydı; kardeşler için her zaman bol miktarda yiyecek ve alkol olduğundan emin olmak için sekmeleri tutmak zorundaydı ve bu sadece başlangıçtı. Basitçe söylemek gerekirse, kardeşlerden birinin bize ihtiyacı olması durumunda elimizin altında olmalıydık. Bırakın bir misafiri ağırlamayı, o partide gözümü kırpacak vaktim bile olmazdı. Landry'nin ondan bir şeyler sakladığımı düşünmesini istemediğim için, "Hayır, fırsatım olmadı," diye cevap verdim.

"Cuma gecesi ne var?"

"Kulüpte bir parti veriyoruz," diye yanıtladı T-Bone. "Eğer bir planın yoksa, gelmelisin."

"Um ... Şey, belki. Neler yapabileceğime bakacağım ama davetiniz için teşekkürler."

"Sorun değil. Umarım orada g r        ." T-Bone, Gauge ile birlikte çalışma istasyonlarına dönmeden önce bana ba ıyla hızlıca bir selam verdi. "Seninle tanışmak güzeldi, Landry Dawson."

"Sen de!" Onlar gittikten sonra bana döndü ve "İyi birine benziyorlar" dedi.

"Evet, onlar iyi adamlar." İ leri kısa kesmekten ne kadar nefret etsem de, Blaze'in k  ıma tekmeyi basması uzun sürmeyecekti. "Sanırım i e dönsem iyi olacak."

"Oh, evet. Elbette." Landry diz çöktü ve D   es'e bir şeyler fısıldadıktan sonra şöyle dedi: "Ona göz kulak olduğun için tekrar te ekk rl r. Gerçekten minnettarım."

"Gerçekten sorun değil." Elimi arka cebime attım ve garajın kartvizitlerinden birini çıkardım, ardından  n tezgahıtan bir kalem alıp numaramı yazdım ve ona uzattım. "Onu götürecek birini bulursanız bana seslenin."

"Tamam, yapacağım."

Kadın gitmek için döndüğünde Blaze ofisinden çıktı ve "Buradan öylece çıkıp gitmesine izin mi vereceksin?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Şöyle bir kız sonsuza kadar beklemez, dostum." Devam ederken gözleri benimkilerle bulu tu: "Eğer ona karşı bir ilgin varsa, ki g r n   e bakılırsa var, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Bunun ne önemi var ki?" diye alay ettim. "Onun gibi bir kadının ihtiyaç duyduğu türden bir adam olamam... Hele de araştırma yaparken."

"Belki. Belki de değil. Bunu  ğrenmenin tek bir yolu var." Kapıya doğru işaret ederek, " imdi, her şeyi berbat etmeden önce k  ını kaldırıp dışarı  ık," dedi.

Haklı olduğunu bilerek Landry'yi bulmak için ön kapıdan dışarı ko tum. Park yerini taradığımda çoktan arabasının yanına varmış ve içeri girmek üzereydi. Onu durdurmayı umarak seslendim, "Hey, Landry. Bekle!"

Hemen döndü ve  a kın bir ifadeyle bana baktı. Sonunda ona doğru ilerlediğimde, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, tam olarak değil." Ona ne söyleyeceğimi gerçekten d    nmemi tim ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Sadece birkaç santim  temde olması da pek yardımcı olmuyordu. Ona bu kadar yakın olmak d    nmeyi imkânsız hale getiriyordu. Biraz zamanımı aldı ama sonunda kendimi topladım. "I

İşten sonra Duchess için bir şeyler almayı düşünüyordum. Bir yatağa, belki bir taslamaya ve biraz yiyeceğe ihtiyacı var. Acaba sen de gelmek ister misin? Belki ne almam gerektiği konusunda bana biraz fikir verirsin."

"Çok isterim."

"Harika. Altı gibi seni evinden alırım." "Tamam, kulağa hoş geliyor."

"Pekâlâ. Bir süre sonra görüşürüz o zaman."

Dönüp garaja doğru ilerlemeye başladım ama Landry bana seslenince durdum. "Hey... Adresimi bilmezken beni nasıl alacaksın?"

"Benim kendi yöntemlerim var!"

O daha fazla bir şey söyleyemeden içeri girdim. Blaze ofisinin kapısında durmuş, bana gururla başını sallarken Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu. Tek kelime etmeden ofisine girdi ve işinin başına döndü. Benim de aynısını yapmam gerektiğini bildiğimden Düşes'i takip etmesi için çağırdım ve Chevy'ye geri döndüm. Meşgulken kendimi Blaze'in Landry hakkında söylediklerini düşünürken buldum. Düşündükçe haklı olduğunu daha iyi anladım. Landry'den hoşlanıyordum. Onunla zaman geçirmek, onu daha yakından tanımak ve işlerin nasıl geliştiğini görmek istiyordum. İşim başımdan aşkındı ve her şeyi dengelemek kolay olmayacaktı ama bunun beni denemekten alıkoymasına izin vermeyecektim.

Chevy üzerinde çalışmaya devam ettim ve nihayet kapanış saatinden hemen önce onu bitirdim. Eşyalarımı toplamam gerekiyordu ama önce boya odasına gittim ve Darcy'ye kamyonetin hazır olduğunu haber verdim. "Şimdiden bitirdin mi?"

"Şaşırmış gibisin."

"O paslı kovayı benim için hazırlaman bir haftanı alır diye düşünmüştüm. Etkilendim."

"Ne diyebilirim ki?" Şakacı bir omuz silkmeye gülümsedim. "Ben böyle harikayım."

"O kadar ileri gider miydin bilmiyorum!"

"Belki de değil." Döndüm ve kapıdan çıkmaya başladım. "Ama ben yapardım."

İstasyonuma geri dönüp eşyalarımı toplarken kıkırdadığını duyabiliyordum. Duchess'i de yanıma alarak kamyonete gittim ve hızlı bir duş almak için kulüp binasına koştum. Üzerimi değiştirdikten sonra Riggs'i görmek için uğradım ve sonra Düşes ve ben Landry'yi almak için yola çıktık. Ben

Riggs'in bana verdiği adreste durduğumda, iyi bir mahallede olduğunu ve iyi bir güvenliğe sahip olduğunu görmekten memnun oldum. n kapıda bir bekçi, iyi bir aydınlatma ve her köşede dijital kameralar olduğu için Landry'nin güvenliği konusunda çok fazla endişelenmeme gerek yoktu. Kapısına doğru ilerleyip kapıyı çaldım, sonra elimi saçlarımda gezdirip gözlerimden uzak tutmaya çalışarak cevap vermesini bekledim. Birkaç dakika sonra Landry kapıyı açtı.

İş kıyafetleri içinde inanılmaz görünse de, onu kot pantolon ve ekose pazen stle görmek beni neredeyse kıçımın üstüne düşürdü. Konuşamadım bile. Orada öylece durup ona baktım, kotun vücuduna nasıl yapıştığına ve belinin saat camı kıvrımını nasıl vurguladığına dikkat ettim. Sonra, altına giydiği atletin altından görünen göğüs dekoltesini fark ettim ve ellerimin ona uzanmasını engellemek için yapabildiğim tek şey buydu. Tam kendimi toparlamaya başlamıştım ki bana nasıl baktığını gördüm.

Onun da beni istediğini bilmek içimi rahatlatır sanmıştım ama rahatlatmadı, hem de hiç.

L A N D R Y

W Satan's Fury'nin garajına ilk vardığımda, buranın sıradan, tipik bir garaj gibi göründüğünü görünce şaşırdım. Etrafta koşuşturan, farklı kamyonlar üzerinde çalışan adamlar vardı.

Motosikletler, iş arkadaşşıma burayı nerede bulabileceğimi sorduğumda aldığım tepki göz önüne alındığında bana garip gelmişti. Anlattıklarından makineli tüfekli haydutlarla dolu olduğunu düşünmeliydim ama ana tezgâha doğru yürürken durumun böyle olmadığını görünce rahatlardım. Clay'in habersiz gelmemden rahatsız olmayacağını ummuştum ama ses tonundan pek de heyecanlanmadığı anlaşılıyordu. Onun tedirginliğini hissederek oradan olabildiğince hızlı çıkmak için elimden geleni yaptım ve arabama dönerken yol boyunca sessizce kendime küfrettim. Her şeyi berbat ettiğimden ve Clay'in beni bir daha görmek istemeyeceğinden endişe ediyordum, bu yüzden bu gece ona katılmamı istediğinde biraz rahatlamıştım.

Clay'in adresimi nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, bulduğuna son derece memnun olduğumu inkâr edemezdim, özellikle de kapıyı açtığımda onu orada durmuş inanılmaz derecede seksi görünürken bulduğumda. Muhtemel yeleğini bir kot pantolon ve koyu renk bir tişörtle giymişti ve dağınık sarı saçları muhteşem yeşil gözlerini ortaya çıkaracak kadar geriye taranmıştı. Bu bile başlı başına ağzımın suyunu akıtmaya yetmişti ama sonra bana nasıl baktığını fark ettim. O zaman bu her şeyi tüketen çekimi hisseden tek kişinin ben olmadığımı anladım. O da bunu hissediyordu ve bu beni çok korkutuyordu. O kadar ki, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden orada öylece durdum ve ilk hamleyi onun yapması için dua ettim. Neyse ki öyle yaptı.

"Hey, gitmeye hazır mısın?"

"Tabii. Kapıyı kilitleyeyim." Eşyalarımı aldıktan sonra kapıyı kilitledim, sonra ona döndüm ve "Sen hazır olduğunda ben de hazırım" dedim.

"Tamam o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Bunu milyonlarca kez yapmış gibi elimi tuttu ve beni kamyonete götürdü. Kapıyı açıp içeri girmeme yardım ederken Düşes gözlerini ondan hiç ayırmadı. Yerime oturduğumda, kapıyı arkamdan kapatacağını düşünmüştüm. Ama kapatmadı. Onun yerine bana yaklaştı, elini belime doladı ve beni kendine çekti. Ne olduğunu anlayamadan ağzını ağızma indirdi ve beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öptü. Dudakları benimkilerle buluştuğu anda bunun farklı olduğunu anladım. Bu basit bir öpücükten daha fazlasıydı. Bu bir başlangıçtı - inanılmaz bir şeyin başlangıcı.

Elimi yüzüne doğru kaldırdım, dili ağızımın derinliklerine doğru ilerlerken bedenimi ona doğru yaklaştırdım. Sakalının kılları avucuma sertçe değiyordu ama dudakları yumuşak ve sıcaktı, beni daha fazlası için cezbediyordu. Kalbim hızla çarpıyor, tenim ihtiyaçtan kaşınıyordu, bana bunun asla işe yaramayacağını söyleyen sesleri bıraktım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu kendime çektim. İnanılmazdı. Tek bir öpücüğün beni bu kadar tahrik ettiğini hiç hatırlamıyordum. Ona duyduğum açlık her şeyi tüketiyor, içimi bir orman yangını gibi saran ateşli bir arzuyla dolduruyordu. Elim ensesine gitti, sonra yılan gibi göğsüne indi. Kendimi çok iyi hissediyordum, çok güzel kokuyordu ve kendimi tamamen onun içinde kaybetmemek için tek yapabildiğim buydu.

Düşes inlemeye başlayıp ikimizi de gerçekliğe geri çektiğinde ikimiz de o ana kaptırmıştık kendimizi. Clay'in gözleri şehvet dolu bakışlarla benimkilerle buluştu ve yüzünde seksi bir gülümseme belirdiğinde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Bunun için özür dilerim. Kendime engel olamadım."

"Özür dilemene gerek yok," diye cevap vermeyi bir şekilde başardım.

"Hoşuma gitti." "Güzel. Çünkü tekrar yapmayı planlıyorum."

Kapıyı kapatırken göz kırptı ve sürücü tarafına doğru ilerledi. Kamyona bindiğinde Düşes'e ve bana baktı. "Hazır mısınız kızlar?"

"Evet. Her şey hazır." Uzanıp kulağının arkasına hızlıca bir çizik attım ve sordum: "Sana yeni bir yatak ve yeni bir tasma alacağız. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kuyruğu koltuğa vurmaya başladığında kamyonu yüksek bir gümbürtü doldurdu. Clay kıkırdadı. "Bu fikre sıcak baktığımı söyleyebilirim."

Kamyonu çalıştırdı ve çok geçmeden yerel evcil hayvan dkkanlarından birine yanaştı. Evcil hayvanlara izin veriyorlardı ama Duchess'in başka bir hayvanla karşılaşırsa ne yapacağı konusunda ikimizin de hiçbir fikri yoktu. Veterinerde çok iyi olduğu için risk almaya karar verdik ve onu yanımızda içeri getirdik. n kapıya doğru ilerlerken, Clay'in hemen yanında nasıl yürüdüğüne inanamadım. Sanki görünmez bir ip onu Clay'in yanına bağlamış gibiydi ve biz içeri girerken yerinden hiç kıpırdamadı, bu da bana tasma ve kayış almakla gerçekten uğraşmamız gerekip gerekmediğini düşündürdü. Duchess bize doğru yürüyen iri bir Alman oban köpeği ve sahibini görene kadar para israfı gibi geliyordu. Başını eğip hırlamaya başladığında, Duchess'in sakin tavrı hızla değişti. Başını yana eğdi ve dişlerini göstererek alçak, tehditkâr bir hırıltı kalın gğ्सnde titreşti. Gözlerinde saldırgan bir bakışla, saldırmak üzere olduğuna şüphe bırakmayacak şekilde bir adım daha yaklaştı. Clay hızla diz çöktü ve güçlü, emredici bir sesle, "Düşes, *dur!*" diye bağırdı.

Kadın adamın dediğini yaptı ve olduğu yerde kaldı ama hırlaması devam etti. Elini boynunda gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Sakin ol kızım. Her şey yolunda. Sen iyisin."

Birkaç saniye sürdü ama onu sakinleştirmeyi başardı. Diğer köpek görüş alanımızdan çıktıktan sonra Clay'e doğru eğildim ve "Sanırım şimdi gidip şu tasmayı almalıyız" dedim.

"Evet, sanırım haklısın."

Onu bir sonraki reyona kadar takip ettim ve Clay'in güzel bir mor yaka alıp "Buna ne dersin?" diye sormasını izledim.

"Bilemiyorum. Rengine bayıldım ama boynuna takmak için yeterince büyük olduğundan emin değilim."

Geri çekilip bir an için Düşes'i incelerken kaşları çatıldı. Kesin bir şey söyleyemeden tasmayı aldı ve boynuna geçirdi. Tahmin ettiğim gibi, tam oturmadı. "Sanırım bu çok kk olabilir" derken yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi.

"Evet, ben de bundan korkuyordum." Aynı renkte ve daha uzun olan bir tanesine uzandım ve ona sundum. "Buna ne dersin?"

"Bir bakayım." Clay kk olanı yerine astıktan sonra benden yeni tasmayı aldı ve kızın boynuna taktı, sabitlerken çok sıkı olup olmadığını kontrol etti. "Oldu gibi görünüyor. Peki ya tasma?"

Eşleşen tasmayı aldım ve tasmaya taktım. "Sanırım her şey hazır."

"Harika. Bakalım ona bir yatak bulabilecek miyiz?" Onu bir sonraki sıraya kadar takip ederken başımı salladım. Köşeyi döner dönmez elini uzatıp büyük boy, dolgulu bir yatak aldı ki bu yatak grubun en pahalısı olmalıydı. "Buna ne dersin?" diye sorarken yatağı ona doğru tuttu.

Duchess tüylü kumaşı koklarken kuyruğunu çılgınca sallamaya başladı. "Sanırım hoşuna gitti ama Clay... gerçekten bu kadar güzel bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Etikete uzandım ve görebileceği bir yere çevirdim. Fiyatın onu caydırabileceğini düşünmüştüm ama sadece omuz silktili. "O kadar da kötü değil. Ayrıca, hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"O bir köpek, Clay." Alay ettim. "Ona önereceğin her şeyi sevecektir, özellikle de uzun zamandır bir şey yemediği için."

"Kesinlikle," diye yanıtladı yatağı kolunun altına alarak. "Güzel bir şeyi hak ediyor."

Onun için almak istemesinin son derece tatlı olduğunu düşündüm, bu yüzden tartışmadım. Bunun yerine, "Tamam, nasıl istersen." diye cevap verdim.

"Tamam o zaman." Bir sonraki reyona doğru yürümeye başladığında alışverişi bitirdiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Her birkaç adımdan sonra raftan bir şey alıyor ve bana göstermek için kaldırırken, "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyordu.

Küçük alışveriş çılgınlığından keyif aldığı belliydi, bu yüzden sadece başımı salladım ve "Mm-hmm. Sen nasıl istersen."

Karışıma ekliyordu ve işimiz bittiğinde dükkânı satın almış gibi görünüyordu. Tezgâha geldiğimizde, ben de katkıda bulunmaya çalıştım ama o reddetti. "Ben hallederim."

Kasiyer bizi kontrol ettikten sonra, her birimiz bir avuç dolusu çanta aldık ve kamyonete geri döndük. Her şeyi arkaya yükledikten sonra Düşes'i arka koltuğa oturtmasına yardım ettim ve kapıyı kapattım. Tam dönüp kendim binecektim ki koluma uzandığını hissettim. Bildiğim bir sonraki şey, benden birkaç santim uzakta olduğuydu. "Seni daha önce öpmemeliydim."

"Oh, gerçekten mi?" Öpücüğün inanılmaz olduğunu düşünmüştüm ve onun aynı şekilde hissetmediğini düşününce midem bulandı. "Nedenmiş o?"

"Bunu düşünmeden edemiyorum." Öne doğru eğildi, kollarını belime doladı ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken fısıldadı, "Ne kadar iyi hissettirdi ... Tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi."

Dudakları dudaklarıma yapıştığında hâlâ söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Öpücük yoğundu, daha önce hiç bilmediğim bir tutkuyla doluydu ve nefesimi tamamen kesmişti. Clay'in dili benimkinin üzerinde gezinirken ağzımdan hafif bir inilti kaçtı. Alçak, muhtaç bir hırıltıyla elini aşağı kaydırды, kıcıımı kavradı ve beni daha da yaklaştırmaya zorladı. Dengemi sağlamayı umarak gömleğini kavradım ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Bunu inkâr edemezdim: Onu istiyordum, hepsini, utanmadan. Büyüyen ereksiyonundan anlaşılıyordu ki o da benim için aynı şeyi hissediyordu. İkimiz de anın içinde o kadar kaybolmuştuk ki, evcil hayvan dükkanının otoparkının ortasında durduğumuzu, etrafımızın insanlarla ve geçen arabalarla çevrili olduğunu unutmuştuk. Duchess sabırsızlanmaya ve mızızlanmaya başlamasaydı, ikimiz de bunun farkına *varamayabilirdik*. Clay acı dolu bir iç çekişle geri çekildi. "Sanırım gitsek iyi olacak."

"Evet." Sertçe yutkundum, aşırı aktif hormonlarımı kontrol altına almaya çalışarak, "Sanırım haklısın" dedim.

Kucaklaşmamızın sıcaklığını hâlâ hissederken kamyonete bindim ve yola çıkmamız uzun sürmedi. Clay'e bakıp paylaştığımız öpücükleri düşünerek gülümsediğimde henüz yola çıkmamıştık. Bir an ne kadar tatlı ve uysal olabildiği, bir sonraki an ise ne kadar buyurgan ve sahiplenici olabildiği ilgimi çekmişti. Hoşuma gittiğini inkâr edemem, çok hoşuma gidiyordu, özellikle de beni böyle öptüğünde. Vay be. Kesinlikle inanılmazdı ve ağzını ağzıma almak için başka bir şans için sabırsızlanıyordum. Daireme doğru geri döndüğünü fark ettiğimde, bu şans er ya da geç elde edebileceğimi anladım. Bu fikir hoşuma gitse de, onunla geçirdiğim gecenin tadını çıkarıyordum ve bitmesine hazır değildim, bu yüzden bana dönüp "Henüz yemek yemedin mi?" diye sorduğunda memnun oldum.

"Hayır, hiç şansım olmadı. Neden?"

"Vaktiniz varsa bir şeyler atıştırabiliriz diye düşünüyordum." Düşes'e şöyle bir baktı, sonra da "Ama o peşimizdeyken bunu nasıl yapabileceğimizden emin değilim" dedi.

"Benim evimde yemek yiyebiliriz."

"Bu işe yarayabilir. Sorun olmayacağına emin misin?"

"Kesinlikle." Ona aşırı heyecanlı görünmemeye çalışarak, "Sadece ne yemek istediğimize karar vermemiz gerekiyor. Bir şeyler pişirirdim ama markete gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Sorun değil. Yolda arabaya servis yapan bir yere uğrarız."

"Bana uyar."

Nerede duracağımız konusunda birkaç kez ileri geri gittik ama sonunda tacolarda karar kıldık. Yemeğimizi yedikten sonra evime geri döndük. Park eder etmez Clay, Duchess'i tasmaından tutup çimenlik bir alana götürdü ve biz yukarı çıkmadan önce ona tuvalet molası verme şansı tanıdı. İşi bittiğinde, yiyeceklerimizi toplamasına yardım ettim ve daireme çıktık. Çılgın programım yüzünden istediğim gibi toparlanamadığım günler oluyordu ama neyse ki bu öğleden sonra biraz daha fazla vaktim vardı ve bulaşıkları ve hatta bir yük çamaşır yıkayabildim. Mükemmel olmasa da dağınıklıktan uzaktı, bu yüzden Clay etrafa bakmak için bir an durduğunda tamamen utanmadım. "Burada güzel bir yeriniz var."

Yemeğimizi masaya koyarken "Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Burası küçük ama komşularım iyi insanlar ve burada kendimi güvende hissediyorum."

"Ben de kendime bir yer arıyordum." Masaya doğru ilerledi ve oturdu. "Sadece henüz aradığım şeyi bulamadım."

"Neymiş o?"

"Bilmiyorum." Onun tabağına birkaç, benim tabağıma da iki taco koyarken omuz silkti. "Gördüğümde anlayacağımı umuyorum."

"Eminim yapacaksın." Ona "Ne istediğini bilen bir adama benziyorsun" derken tacolardan birini elime aldım.

"Evet, sanırım öyle diyebiliriz."

Bana göz kırptı ve ikimiz de yemeye başladık. Clay tam ikinci taco'sunu ısırmak üzereydi ki cep telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardı ve ekranı okurken yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Üzgünüm, buna bakmalıyım."

Başımı salladım, sonra ayağa kalkıp oturma odasına doğru yürümesini izledim.

"Öyle mi?" diye cevap verdiğini duydum.

Kısa bir duraklama oldu ve sonra cevap verdi, "Evet, sorun değil. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattı ve mutfığa geri döndü. Bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktım ve masayı toplamaya başladım. Arkamdan geldiğini hissettim ve "Biliyorum, gitmen gerek" dedim.

"Bu şekilde ayrılmaktan nefret ediyorum ama evet, ediyorum." O devam ederken sırtım hâlâ ona dönüktü: "Bu, maden arama anlaşmasının bir parçası. Bana ihtiyaçları olduğunda, orada olmalıyım."

"Anlıyorum."

"Bundan emin misin?" Clay koluma uzandı ve beni nazikçe kendisine doğru çevirdi. "Çünkü ben yamamı alana kadar böyle olacak. Eğer bununla başa çıkamayacaksan, bilmem gerek."

Aslında ne söylediğimden emin olmasam da başımı salladım ve "Ben halledebilirim" dedim.

"Seni bu konuda tutacağım."

Eğildi ve beni uzun ve sert bir şekilde öptü, vücudumun onun kollarında erimesine neden oldu. Her ne kadar gitmesini istemesem de, başka seçeneği olmadığını biliyordum, bu yüzden kucaklaşmamızdan kurtulduğunda direnmedim. Tek kelime etmeden tezgâha doğru yürüdü ve bir kâğıda bir şeyler yazdı. İşini bitirdikten sonra tekrar yanıma geldi ve notu bana uzattı. "İşte kulüp binasının adresi. Parti Cuma akşamı saat yedi civarında başlayacak."

"Tamam." Bundan bahsetmesine şaşırmıştım, özellikle de arkadaşı T-Bone konuyu açtığına verdiği tepkiden sonra. "Bu benim de gelmemi istediğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki istiyorum." Beni kendine yaklaştıırken kolunu belime doladı. "Sadece unutma, ilgilenmem gereken şeyler olacak, bu yüzden seninle ne kadar zaman geçirmem gerekeceğinden emin değilim."

"Gelmemin bir anlamı var mı?"

"Bunun kardeşlerle tanışmanız için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum."

"Tamam."

"Gitmem gerek." D ö n ü p kapıya yönelmeden önce beni alnımdan öptü. "İyi geceler, Landry."

"İyi geceler!"

Kapıyı açtı ve Düşes'in de arkasından gelmesiyle gecenin içinde kayboldu. Kapı kapandı ve daire birden tuhaf bir şekilde boş göründü. Sessizliğe dayanamadım, bu yüzden televizyonu açtım ve akşam yemeğimizi temizlemeyi bitirirken arka planda oynayan eski bir filmi dinledim. İşim bittiğinde televizyonu kapattım ve yatmaya hazırlandım, sonra dava dosyalarımı aldım ve yorganın altına uzandım. Strayhorn dosyasını aldım ve okumaya başladım. Tam da umduğum gibi, Clay hakkındaki çılgınca düşüncelerimden beni uzaklaştırmak için mükemmel bir şeydi ve uykuya dalmam uzun sürmedi. Ertesi sabah sekizden önce kalkıp evden çıktım ve bütün günü raporlar üzerinde çalışarak ve ders çalışarak geçirdim.

yeni bir dava üzerinde çalışıyordum. Aklımın Clay'e kaydığı zamanlar oluyordu ama yaklaşan partiyle ilgili sınırlarımı kontrol altında tutmaya yardımcı olacağını umarak meşgul olmaya çalışıyordum. Ne yazık ki bu olmadı.

İşten eve döndüğümde dolabıma bakıyordum ve ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde paniklemeye başladım. Bırakın bir kulüp partisini, daha önce hiç bir kulüp evinde bulunmamıştım, bu yüzden çok rahat bir şeyler mi giymeliydim yoksa her şeyi mi yapmalıyım emin değildim. Cep telefonum çaldığında yatağımın üzerine serdiğim farklı kıyafetlere bakıyordum. Çalmasına izin vermek istedim ama kaçınılmaz olarak komodinin üzerinden aldım ve cevap verdim, "Selam anne. Biraz meşgulüm."

"Hep meşgulsün canım," diye yakındı. "Bu gece ne yapmakla meşgulsün?"

"Bir partide giyecek bir şey bulmaya çalışıyorum."

Bunu ona söylemenin bir hata olduğunu biliyordum ama kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan döküldü. "Bir parti! Bu harika bir şey. Ne tür bir parti?"

"Bu sadece sıradan bir parti, anne."

"Büyükanne ve büyükbabanın yıldönümü partisinde giydiğin o siyah elbiseyi giymelisin. İçinde harika görünüyordun."

"Bilemiyorum. Bence bu tür bir parti için fazla şık olabilir." "Saçmalama. İster aşağı ister yukarı giyinebilirsiniz. Her şey aksesuarlarda bitiyor," dedi.

tartıştı. "Sadece şu taktığın gümüş bileziklerden birkaç tane tak, bir çift şirin küpe ve botlarını giy. Oh... ve saçlarını da açık bırak. Bıraktığında çok güzel görünüyor."

Siyah elbiseyi beğensem de bir motorcu partisinde giyecek kadar kendime güvenim olduğundan emin değildim ama tartışacak durumda da değildim. "Tamam."

"Bu harika! Harika görüneceksin. Söz veriyorum."

"Um... tamam. Geç oluyor ve hala yapmam gereken bazı işler var."

"Tamam," diye cevap verdi hayal kırıklığıyla. "Partinin nasıl gittiğini bana haber ver."

"Yapacağım."

Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve bir saat daha tüm kıyafetlerimi gözden geçirdim. Daha hoşuma giden bir şey bulamayınca, annemin önerdiği gibi aptal siyah elbiseyi giymeye karar verdim. Kendimi aşırı endişeli hissederek sıcak bir duş aldım ve yatağa girdim. Tam ışığı söndürmek üzereydim ki bir mesaj aldım. Yine annemden geldiğini düşünerek telefonuma bakmaya bile çekinmişim ama neyse ki,

Merakıma yenik düştüm. Clay'den geldiğini görür görmez yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

CLAY:

Hey. Ben Clay.

BEN:

Hey! Sesini duymak güzel.

CLAY:

Düşes'in seni düşündüğünü bilmeni istedim.

BEN:

Bu doğru mu? Benim de onu düşündüğümü bilmesini sağlayabilirsin. Aslında bugün onu götürecek birini bulmuş olabilirim.

CLAY:

Gerçekten mi? Onun etrafta olmasına alışmaya başlamıştım.

BEN:

Bu sadece bir olasılık, ama gerçekten ilgileniyor gibiydi.

CLAY:

Sanırım nasıl gideceğini görmemiz gerekecek.

BEN:

Sanırım öyle olacak.

CLAY:

Yarın gece geliyor musun?

BEN:

Planlıyorum.

CLAY:

Güzel. Görüşürüz o zaman.

BEN:

Tamam. İyi geceler. İyi geceler. ☺

PROSPEKT

I Ne düşünüyordum bilmiyorum. Landry'nin bu lanet partiye gelmesinin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. T-Bone olmasaydı ona bundan hiç bahsetmezdim bile.

Bu boku gündeme getirmek. Daha iyi bilmeseydim, adamın beni sırtımdan bıçaklamaya çalıştığını düşünürdüm, ama içten içe, tüm bunların bununla ilgili olmadığını biliyordum. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu: Kontrol edebildiğim şeyleri yönetmeyi ve edemediklerimi kabullenmeyi öğrenmeliydim. Şu anda ikincisiyle mücadele ediyordum. Dane onun kapıda olduğunu haber verdiğinde, onu karşılamak için dışarı fırladım. Arabadan iner inmez başımın belada olduğunu anladım. Her bir kıvrımını ortaya çıkaran, vücuda oturan siyah bir elbise giymişti ve saçları omuzlarına dökülmüştü, ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanıyordum. Onu yakınımda tutmak, kimsenin ona bulaşmadığından emin olmak istiyordum ama bu bir seçenek değildi. İlgilenmem gereken şeyler vardı, bu yüzden ona bir bira aldım ve Darcy ve August'la birlikte bir masaya oturttum. Yırtıcıları uzak tutabileceklerini ummuştum ama yanlışmışım.

Bira soğutucularını doldururken T-Bone ve Gauge'un onunla havadan sudan konuştuklarını fark ettim. İlk başta oldukça masum görünüyordu ama T-Bone uzaklaştığında Gauge olduğu yerde kaldı. T-Bone'un bakışlarından kızla ilgilendiğini anlayabiliyordum ve daha da kötüsü, kız da onu tam olarak başından savmıyordu. Onun yerine gülümsüyor ve sanki gerçekten eğleniyormuş gibi onunla konuşuyordu. Her ne kadar beni izlediğini görmüş ve oraya benim için geldiğini biliyor olsam da, onları bu şekilde görmek tüylerimi diken diken ediyordu. Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun üzerinde hak iddia etmemiştim ve etsem bile, ben bir adaydım - lanet olası bir dip sakini

kulüpte. Yaptığım ya da yapmadığım iddialar kimsenin umurunda değildi.

Masalardaki boş biraları temizlerken göz ucuyla onları izliyordum ki Viper yanıma geldi ve kıkırdadı. "Aklında bir şey mi var evlat?"

"Hayır," diye yalan söyledim birkaç boş kovayı çöp kutusuna atarken. "Sadece bu pisliği temizlemeye çalışıyorum."

"Hmph." Viper'ın ne kadar iri olduğunu neredeyse unutmuştum, ta ki onu karşımda kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış halde bulana kadar. "Yani yüzündeki ekşi ifadenin şurada oturup Fury'nin kardeşlerinden biriyle konuşan güzel esmerle bir ilgisi yok mu?"

Tekrar Landry ve Gauge'a baktım ve ikisinin de güldüğünü görür görmez midem düğümlendi. Landry'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda hâlâ onlara doğru bakıyordum. Bakışlarımı sadece bir an için tuttu, sonra dikkatini tekrar Gauge'a çevirdi. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde birkaç boş birayı daha çöpe attım ve homurdandım, "Siktir et. Zaten bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Engerek orada durup tek kelime etmeden beni izlerken, ben nefesimin altında birkaç küfür homurdandım. Sonunda şişeleri çöpe atmayı bıraktığımda, kaşlarını çatarak bana baktı ve "Küçük öfke nöbetin bitti mi?" diye sordu.

"Evet." Ona "Bu iş düşündüğümde daha zor olacak" derken yavaşça temizleyici bir nefes verdim.

"Sahip olmaya değer şeyler genellikle öyledir. Sadece odaklanmaya devam edin. Maden arama sonsuza dek sürmeyecek." Başını Landry'ye doğru salladı. "Ve eğer o kız sahip olmaya değerse, bu iş bitene kadar senin yanında duracaktır."

"Belki yapar. Belki de yapmaz." Omuz silktilim. "Her iki durumda da, onun gibi bir kız şu anda ona verebileceğimden daha iyisini hak ediyor."

"Sonunda buna değecek."

"Evet. Bunu söyleyip duruyorsun." Tıklım tıklım dolu odayı hızlıca gözden geçirdim ve amcamın kardeşlerinden bu kadar çoğunu kulüp binasında görmeyi tuhaf buldum, özellikle de Viper'ı benim gibi tanıyorken. Adam son derece korumacıydı. Kimseye güvenmez, kimsenin çok yaklaşmasına izin vermezdi - bir kadının bile. Adam neredeyse elli yaşına gelmişti ve hâlâ bir kadınla yuva kurmamıştı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olmadığını söylerdi ama içimden bir ses bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu. Yine de ona sormaktan daha iyisini biliyordum. Bunun yerine omuz silktilim ve "Sanırım bunu zaman gösterecek" dedim.

"Evet, olacak." Kendini beğenmiş bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Haklı olduğumu kabul edeceğin günü dört gözle bekleyeceğim."

"Mm-hmm." Bir parçam onun haklı olduğunu bilse de, bunu bilmesine izin vermeyecektim. "Nefesini tutma."

Daha kelimeleri ağzımdan yeni çıkarmıştım ki sırtımda bir el hissettim ve ardından tanıdık bir ses, "Clay, adamım. Nasıl gidiyor?" "Selam Hawk. Uzun zaman oldu." Hawk, Viper'ın silah arkadaşıydı. Diğer kardeşlerle birlikte onu da Viper'ı kulüp binasında ziyaret ettiğimde tanımıştım. İyi bir adamdı ve onu

her zaman çok sevmişimdir, bu yüzden onu tekrar görme şansına sahip olduğum için mutluydum. "Nasılsın

yapıyorsun?"

"Oldukça iyi. Sadece meşgulüm. Amcanın nasıl olduğunu bilirsin. Bizi her zaman hareket halinde tutar." Ne yaptığının farkına varmadan Landry'ye doğru baktım ve Gauge'un ona bir bira daha getirdiğini görünce yüzümü buruşturdum. Orada, onun yanında oturan kişi olmak istiyordum ve bunu yapamamak içimi kemiriyordu. Sinirlendiğimi fark eden Hawk beni dürttü ve sordu, "Hatunun nesi var? Senin kız arkadaşın mı? Çünkü arkadaşın bir oyun oynamak için çok uğraşüyor gibi görünüyor."

Ona "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum bile" derken midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. Şu anda, kardeşler kışıma tekme basmadan önce bu işi halletmem gerekiyor."

"Peki, bırakayım da sen hallet."

Başımı salladım ve Dane'le buluşup envanteri kontrol etmek için arka tarafa yöneldim. Uzun sürmeyeceğini umuyordum, böylece Landry'ye bakabilirdim. Ne yazık ki biramız azalıyordu ve acele etmemiz gerekiyordu. Landry'ye bir mesaj göndererek durumu bildirdim ama cevap vermedi. Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum ve haklıydım da. Döndüğümüzde Landry artık Darcy ve Gauge ile aynı masada oturmuyordu. Onun yerine başka bir masada Hawk'la yalnızdı. Hay sikeyim. Hawk'ı ne kadar sevsem de, onun lanet bir oyuncu olduğunu biliyordum. Elli mil yarıçaplı bir alanda güzel bir kadın varsa, onunla oynayacağına bahse girebilirdiniz, ama Landry'ye bir hamle yapacaksa lanet olsun. Benim gözetimimde olmaz.

Onlara doğru yürüdüğümü fark edince Landry'nin gözleri kısıldı. Evet, kızgındı. Onu suçlayamazdım. Bütün gece ona iki kelime bile etmemiştim ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve hem onunla hem de Hawk'la işleri yoluna koymaya niyetliydim. Sadece birkaç

Gus bana seslendi, "Hey, Clay. Senden yapmanı istediğim bir şey var."

"Hemen geliyorum." Başkandan başka biri olsaydı, onları oyalamaya çalışabilirdim ama Gus'a bunu yapmamın imkânı yoktu. Yardım istediğinde, ona yardım ederdin. Nokta. Hızla geri döndüm ve ona doğru koşarken, "Neyin var?" diye sordum.

"Samantha eve gitmeye hazır, bu yüzden onu eve götürmene ihtiyacım olacak."

Samantha, Gus'ın yaşlı kadınıydı ve tüm kardeşler onu çok severdi. Çabuk yargılamayan, gerçekten samimi kadınlardan biriydi ve bu yüzden ona saygı duyardık. Gus ve Samantha'nın yolları daha yeni kesişmişti, bu yüzden Samantha söz konusu olduğunda Gus çok korumacıydı. "Elbette, Prez."

"Seni mutfakta bekliyor." "Şimdi o tarafa gidiyorum."

"Dikkatli ol." "Değerli bir yük taşıyor olacaksın" derken bana uyarıcı bir bakış attı.

"Evet, efendim. Kesinlikle."

Landry'yi yine öylece bırakıp gidemeyeceğimi bildiğimden, Hawk'la oturduğu masaya doğru yöneldim ve "Hey... Samantha'yı eve bırakmam lazım. Yirmi dakika içinde dönerim."

"Tamam. Acele etme."

"Evet, kardeşim. Acele etme." Hawk, "Sen yokken ona göz kulak olurum," demeden önce göz kırptı.

Lanet dişlerini ağzından söküp atmamak için kendimi zor tuttum ama kendimi tutmayı başardım. Ona karşı kendimi kaybedersem bunun iyi olmayacağını biliyordum. Sadece Gus değil, Viper da kıcıma tekme basacaktı. Dişlerimi sıkarak ona şöyle dedim: "Bana iyilik yapma Hawk. Landry'nin başının çaresine bakabileceğine eminim."

İkisi de cevap vermeden mutfığa doğru ilerlediğimde Samantha'yı arka kapıda beklerken buldum. "Eve kendim gitmeye çalıştım ama Gus buna izin vermedi" derken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

"Sorun değil. Seni götürmemin sakıncası yok."

Onu Gus'ın kamyonetine kadar takip ettim ve içeri girip kemerini bağladıktan sonra Gash'ın nöbet tuttuğu kapıya yanaştım. Tıpkı daha önce olduğu gibi Düşes onun hemen yanındaki yerinde oturuyordu. Camımı indirdim ve "İyi mi?" diye sordum.

"Evet, o iyi." Ona baktı ve gülümsedi. "Onun etrafta olması güzel bir şey."

"Sana katılmamak mümkün değil. Geri döneceğim. Samantha ve Harper'ı eve bırakacağım."

"İyi anlaşma. Dikkatli ol."

Başımı salladım, sonra camı açtım ve Gus'ın evine doğru sürmeye başladım. Şehir merkezine doğru ilerlerken saate hızlıca bir göz attım ve kendimi Landry'nin hâlâ Hawk'la masada oturup oturmadığını merak ederken buldum. Onun için bir oyun oynayıp oynamadığını ve Landry'nin buna inanıp inanmadığını merak ediyordum. Bütün bunlar kafamı kurcalıyordu. Gergin ruh halimi fark eden Samantha bana doğru baktı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi. Sadece aklımda çok şey var."

"Oh, yani sessiz ruh halinin bu akşam seni konuşurken gördüğüm güzel kızla bir ilgisi yok mu?"

"Belki."

"Ben de öyle düşünmüştüm." "Onunla bazı şeyler hakkında konuştun mu?" derken kolumu okşadı.

"Evet ve hayır." Gözlerimi yoldan ayırmadan devam ettim: "Muhtemelen... Yani, onunla daha fazla konuşmayarak işleri berbat ettim."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Onunla fazla vakit geçiremedim ve tahmin etmem gerekirse, bu durumdan pek de memnun olmadığını söyleyebilirim." "Ona zaman ver. Kulüp hayatına a l ı ş m a s ı biraz zaman alır," dedi.

Beni rahatlat.

Haklı olduğunu biliyordum. Sadece Landry'nin bana işleri düzeltmem için bir şans vereceğini umuyordum. Samantha ve Harper'ı bırakır bırakmaz aceleyle kulüp binasına döndüm. Onunla aramızdaki meseleyi kesin olarak çözmeyi kafama koymuştum. Geri döndüğümde olayların yatışmaya başladığını görmek beni rahatlatmıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu ve sonunda Landry'yle konuşma fırsatı bulacağımı umuyordum. İçeri girer girmez onu barda August ve Darcy ile otururken gördüm. Onlara doğru ilerledim ama Hawk'ın onlarla oturmakla kalmayıp elini Landry'nin sırtına koyduğunu fark edince durdum. Onun söylediği bir şeye gülmesini izlerken içimde kıskançlık ve öfke karışımı bir duygu kabardı. Yeterince görmüştüm. Arkasından yaklaştım ve ağzımı kulağına yaklaştırarak hırladım: "Konuşmamız gerek... Şimdi."

"Tamam." Yüzünü bana döndü. "Aklında ne var?"

"Burada olmaz."

Elini tuttum ve onu bardan dışarı çıkardım. Koridorda odama doğru yürürken, "Bekle... Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Cevap vermedim. Bunun yerine kapımı açtım ve onu içeri yönlendirdim. Kapı kapandıktan sonra Landry elini benden çekti ve odanın ortasına doğru yürüdü. Kollarını kavuşturmuş, o güzel yüzünde çatık kaşlarla bana bakıyordu. Orada durup ona bakarken aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. O siyah elbisenin içinde inanılmaz görünüyordu. Hay sikeyim. Onun kıvrımlarını nasıl sardığını görünce sikim kalktı ve tek düşünebildiğim o lanet şeyi ne kadar çok çıkarmak istediğimdi. Onu o lanet duvara doğru götürmek ve bütün gece boyunca bana neler yaptığını göstermek istiyordum ama Hawk'ın ellerinin onun üzerinde olduğunu düşündüğüm anda, cinsel düşüncelerim yerini öfkeye bıraktı. "Bu gece eğleniyor gibiydin."

"Evet." "Sen de yanımda olsaydın daha çok keyif alırdım" diye mırıldanırken gözleri odanın köşesine kaydı.

"Evet... doğru," diye cevap verdim, kelimelerimden alaycılık akıyordu.

"Bu da ne demek şimdi?" "Bekle... şu anda bana kızgın mısın?" diye mırıldanırken saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Yanıt vermeyince başını tiksintiyle salladı ve mırıldandı: "Bu gece beni orada yalnız bırakanın sen olduğunu hatırlıyor musun? Beni resmen kurtların önüne attın ve her şeyi çözmeyi bana bıraktın. Ve daha da kötüsü, bütün gece boyunca benimle neredeyse iki kelime bile konuşmadın."

"Araştırma yaptığım gerçeğiyle başa çıkabileceğini söylemiştin!"

Yüzündeki çatık kaşlardan sözlerimin canını yaktığını görebiliyordum ama bu onun tekrar üzerime gelmesini engellemedi. Hiç tereddüt etmeden, "Yapabilirim *ve yaptım da*. Sen meşgulken seni yüzüstü mü bıraktım? Elimden geleni yaptım ve işleri bildiğim en iyi şekilde hallettim."

"Kardeşlerimle flört etmekle başa çıkamazsın Landry."

"Hiç 'algı gerçektir' diye bir söz duydunuz mu?" diye devam ederken elini kalçasına koydu.

"Evet. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Durduğunuz yerden o adamlarla flört ediyormuşum gibi görünebilirdi, ama etmiyordum." Devam ederken yüz ifadesi yumuşadı, "Sadece nazik olmaya çalışıyordum... İyi bir arkadaş olmak istedim."

izlenim edin ve kardeşlerinizi ve onların yaşlı hanımlarını tanıyın çünkü bu kulüp işinin sizin için önemli olduğunu biliyorum."

"Yaşlı hanımlar mı?" Alay ettim. "MC'ler hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için birkaç şeyi çözmüş görünüyorsun."

"Onlarla dört saat konuştum. '*Birkaç şey*' öğrendim," diye savundu. "Ne olursa olsun, ben sadece onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum."

Doğruyu söylüyordu. Bunu sesinden anlayabiliyordum ama bu beni "Kesinlikle bir izlenim bıraktın" demekten alıkoymadı.

"Biliyor musun?" Yüzünden yaralı bir ifade geçti. "Sadece unut o."

Kapıya doğru dönmesini izlerken pişmanlık üzerime çöktü. İ gitmesine izin vermeliydim. Kalmasının hiçbir yararı olmazdı ama o kapıdan çıkıp gideceğini düşününce ona seslendim. "Landry... Bekle."

Durdu ama sırtını bana dönerek şöyle dedi: "Her şeyi yanlış anladın Clay. Evet, seninle fazla vakit geçiremediğim için üzgündüm ama kardeşlerinle flört ederek seni cezalandırmaya çalışmıyordum. Hatta bütün zamanımızı senin hakkında konuşarak geçirdik." Lanet olsun. Gerçekten sıçıp batırmıştım. Hayal kırıklığımın ve kıskançlığımın, özellikle Gauge ve Hawk söz konusu olduğunda, muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin vermiş ve bu süreçte Landry'yi incitmişim. Bana döndü ve yüzündeki acı dolu ifade içimi burktu. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Clay ve aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmek istiyorum. Eğer sen de aynı şeyi hissetmiyorsan, bırak gideyim."

Ona söyleyecek sözüm yoktu, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona gösterdim. Yaklaştım, elimi nazıkçe ensesine koydum ve dolu ağzını kendime çektim. Dudaklarının dokunuşu beni ateşledi ve artık geri dönüş olmadığını, kendimi tutamayacağımı biliyordum. Sonuçlar ne olursa olsun, ona ihtiyacım vardı. Bir kadına karşı hiç bu kadar açlık hissetmemiştim ve beni öpme şeklinden, onun da aynı şeyi hissettiğine şüphe yoktu. Sanki onu kollarımda hissetmek için bir ömür beklemiştim ve şimdi nihayet ona sahip olduğumda, gitmesine asla izin veremeyeceğimden korkuyordum. Çok iyi, çok doğru hissettiriyordu. Teninin kokusu ve ağzının sıcaklığı duyularımı baştan çıkarıyor, onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Fısıldarken boynuna öpücükler kondurdum, "Buradan çıkıp gitmene izin vermeliydim ama yapamam. Seni çok fazla istiyorum."

Ellerimi arkasına götürdüm ve elbisesinin fermuarını yavaşça açtım. Yavaşça omuzlarından aşağı indirdim, siyah ipek sütyenini ve yukarı aşağı sallanan mükemmel yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardım. İnce, pürüzsüz kumaşın arasından meme uçlarının bakışlarımın altında gerildiğini görebiliyordum. O kadar mükemmeldi ki -tıpkı olacağını bildiğim gibi. "Ben de seni istiyorum Clay. Seni çok istiyorum."

Aletim tepki olarak kıpırdandı ve ağzım köprücük kemiğine doğru hareket etti. Tenini yumuşakça öptüm, onu kızdırdım, ıslak olmasını ve benim için ağrımasını istedim. Elbisesini ayak bileklerine kadar indirdikten sonra botlarını çıkardım, ardından hızlıca sütyeninin kancasını çözdüm ve dudaklarımı göğüslerine indirmeden önce kollarından aşağı kaydırđım. Bir meme ucunu ağzıma, diğeri de işaret parmağımla başparmağımın arasına aldığımda tüyleri diken diken oldu. Sıkıca sıkıp diğeri parmak uçlarımın arasında yuvarlarken dilimi gergin bir tepenin etrafında dolaştırdım. Elleri saçlarıma gitti ve parmakları saç tellerime dolanırken bir inilti duyuldu. Bu ses kulaklarıma ulaştığında kendimi kaybettim. Kalbi, vücudu, her şeyi beni çağırıyordu, sanki sadece benim için yaratılmıştı.

Başparmaklarını siyah dantel tangasına geçirip baştan çıkarıcı bir şekilde bronz bacaklarından aşağı kaydırırken bakışlarını sıcaklık doldurdu. Bana doğru bir adım attı, ellerini göğsümde ve kesigimin altında gezdirdi.

"Sıra sende," diye fısıldadı. Çekingen bir ifadeyle bana baktı ve onu durdurmadığımda dikkatlice üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine koydu. Tişörtümü başımın üzerine çektim ve onu kendime doğru çektim. Teni sıcak ve yumuşaktı ve sikime bir ihtiyaç sarsıntısı geldi. Büyüyen ereksiyonum ona baskı yaparken nefesinin kesildiğini duydum. Bana şehvetle baktı, dudağını ısırđı, sonra elini kasıklarına götürdü ve yavaşça kotumun üzerinden beni okşadı. Kendimi ancak bu kadar tutabildim. Elimi ensesine kaydırđım ve ağzını kendime çektim. Dudakları ayrılırken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve onu daha derinden öpmeme izin verdi. Diğeri elimle kemerimi ve kot pantolonumu çözerek yere düşmelerine izin verdim. Elleri anında boxer külotumun bel bandına gitti. Bir an için öpüşmemizden geri çekildi, boxer'ımı aşağı çekerken gözleri parladı ve uyarılmışlığını gördü. Ağzı küçük bir nefesle açıldı ve ben daha fazla dayanamadım. Onu kendime çektim ve duvara ulaşana kadar geriye doğru yürüdüm.

Dilim onun yumuşak dudaklarını ve dilini okşuyor, onunla alay ediyor ve tadına bakıyordu. O kesinlikle inanılmazdı. Onun her santimini istiyordum. Diz çöktüm

Önüne eğildim ve uzun bacaklarından birini omzuma asmak için kaldırdım. Duvara yaslanmış beklerken nefesinin kesildiğini duydum... bekliyordu. Dudaklarımı yavaşça göğüs kafesine değdirip karnına doğru öpücükler kondururken Landry kıvranıyor ve inliyordu. Başımı bacaklarının arasına indirmeden önce yumuşak, pürüzsüz tenini takdir ederek geri çektim. Dilimi iç uyluklarına doğru sürdüğümde dişlerinin arasından bir tıslama kaçtı. Her bir yalama, her bir öpücük, her bir küçük tat beni daha fazlası için acıktırdı. Avuç içimi sıkıca merkezine bastırıp ritmik bir şekilde klitorisini ovarken kalçaları öne doğru sarsıldı. İki parmağımla kıvrımlarından geçtim ve içine derinlemesine daldım. Zaten sıırıslıkla olduğunu hissettiğimde gülümsedim. Landry'ye yapacaklarımın beklentisi beni olduğu kadar onu da etkiliyordu. Her ne kadar onun içinde olmak istesem de, aletimin beklemesi gerekecekti.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde başladım, ağzımla klitorisıyla alay ettim. Küçük inlemeleri ve sızlanmaları odayı dolduruyordu ve ben de onun üzerinde yarattığım etkiden zevk alıyordum. Hassas etini emerken, parmaklarımı cezalandırıcı bir ritimle içeri ve dışarı hareket ettirdim, en hassas noktasına vurmak için onları öne doğru kıvrıdım.

"Evet!" diye tekrar tekrar söylenirken, elleri saçlarımda dolanıyor ve beni ona karşı daha sıkı çekiyordu. Dilimin birkaç hareketinden sonra orgazm oldu ve tüm vücudunun titremesine ve kontrolsüzce sallanmasına neden oldu.

O mutlu bir sersemlik içinde duvara yaslanırken, kot pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkardım ve ayağa kalktım. Ağzım onunkine inerken şehvet dolu gözlerle bana baktı. Çıplak bedenimi onunkine bastırdım, ellerimi sıkı kıcının altından geçirip onu belime doğru kaldırmadan önce onu duvara sabitledim. Kolları boynuma dolanırken bacakları hemen kalçalarımına sarıldı ve ağzımı onunkine yapıştırdı. Kalbinin benimkine çarptığını hissedebiliyordum. İkimiz de o anı düşünmüş, hayalini kurmuştuk ve neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Zonklayan sikimi girişine sürttüğümde arzu dolu gözlerle bana baktı. Bacaklarını etrafımda sıkarak beni ileri doğru itti.

Derin bir hırıltı göğsümde titreşirken onun içine derinlemesine battım. Durakladım, bana alışması için ona zaman tanıdım ve etrafımı saran lezzetli sıcaklığının tadını çıkarmam için bana izin verdim. Yavaşça ve kasıtlı olarak hareket etmeye başladım. İçine girerken her santimimi hissetmesini istiyordum.

Kalçalarımı ona doğru bastırırken "Çok sıkısın amına koyayım," diye homurdandım.

Onu incitmemek için yavaş ritmimi sürdürmeye kararlıyım, ama tırnakları sırtıma battıkça ve topukları beni teşvik ettikçe, kendimi daha fazlasını arzularken buldum, bu yüzden daha derine... daha sert sürdüm. İnemeleri etrafımızda yankılanırken başını geriye attı. Kalçaları bana karşı sallanırken bacakları belimin etrafında sıkıldı ve ona daha fazlasını vermem için yalvardı.

"Clay, lütfen!" diye haykırdı. Sesindeki yalvarış karşısında kararlılığım zayıfladı ve yavaş yavaş hızımı artırarak tekrar tekrar içine daldım. Nefes nefese kalıp zevkten inlerken gözleri kapanıyordu. Parmak uçlarım kıkına batıyor, onu sikime daha çok çekiyor, her hareket bir öncekinden daha yoğun oluyordu. Vücudunun etrafımda gerilmeye başladığını hissedebiliyordum ve kalçaları beni G noktasına karşı sıkıca tuttu. Ağzının O şeklinde genişçe açılmasını ve kaslarının konsantrasyon içinde birbirine kenetlenmesini hayranlıkla izledim. Sikimin etrafında kenetlenirken nefesi hızlandı ve boşalmamayı neredeyse imkânsız hale getirdi. İçine girmeye devam ederken boğazımdan alçak bir inilti geçti. Yakında serbest kalacağını hissedebiliyordum, bunu yüzünde görebiliyordum, bu yüzden daha sert ve daha hızlı ittim, onu sınırın ötesine zorladım. Orgazmı bir kez daha etkisini gösterirken parmak uçları omuzlarıma saplandı. Karşı koymaya çalıştım ama etrafımda kasılmış kaslarının sıkışma dalgaları çok iyi hissettiriyordu. Bedenim kontrolü ele geçirdiğinde zihnim karardı ve sonunda kendi salınımına teslim oldum.

Kendi orgazmım beni ele geçirirken onun bana karşı titrediğini hissettim. Landry'yi duvara karşı sıkıca tuttum ve o anın yoğunluğunun tadını çıkararak kendimi daha da içine gömdüm. Vücudunun benimkine karşı yavaşça gevşemeye başladığını hissettim ve nefes alış veriş yavaşlarken gözlerinin kapandığını görmek için başımı kaldırdım.

Onu yatağa taşıdım ve dikkatlice yatırdım. Sonra prezervatifi çabucak attım, yatağa oturdum ve yanına uzanmadan önce botlarımı çıkardım. Tek kelime etmeden hemen yanıma kıvrıldı. Yorganlardan birini üzerimize çektikten sonra kolumun kıvrımına yerleşti ve başını omzuma yasladı. Bana doğru bakmadan fısıldadı: "Aman Tanrım. Bu inanılmazdı."

"İnanılmazsın." Eğilip onu alnından öptüm ve devam ettim: "Ama bunu seni ilk gördüğüm andan beri biliyordum."

"Oh, gerçekten mi?" O mavi gözleriyle bana baktı ve gülümsedi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Buna içgüdü diyelim." Birkaç gün önce bahsettiği bir şey aklıma gelince gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Yani yaklaşık bir hafta, ha?"

"Ne?"

"Annen sana seks yapmadan önce bu kadar beklemeni mi söyledi?"

"*Hayır*, yakınından bile geçmiyor," diye alay ettim. "Bana en az üç ila altı yıl beklememi söylemişti.

aylar."

Cevap veremeden kapım çalındı, ardından Dane bağırdı: "Başımız belada! Kıçını kaldır ve ön tarafa gel!"

L A N D R Y

"Coming!" Clay yataktan fırlayıp kıyafetlerini giymeye başlarken bağırdı. "Üzgünüm bebeğim, ama yapmam gerek-"
"Anlıyorum. Merak etme," diye onu temin ettim. "Git ne yaparsan yap"

yapmak zorundayım. Döndüğünde burada olacağım."

"Bil diye söylüyorum, sonsuza kadar böyle olmayacak." Botlarını giyerken yatağın kenarına oturdu. "Yama yapıldıktan sonra daha fazla zamanım olacak... Hatta hayatımı geri kazanacağım."

"Biliyorum. Gauge bana açıkladı."

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. Durumu yanlış okuduğu için kendini kötü hissettiğini biliyordum.

Clay giyindikten sonra beni öptü ve kapıya doğru koştu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Tam salona girmek üzereyken, "Bekle, Düşes nerede?" diye sormak aklıma geldi.

"Gash ile ön tarafta."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce tek yapabildiğim buydu. O gittikten sonra yatakta doğruldum ve bir süre etrafıma bakındım. Aslında bana küçük bir otel odasını hatırlatıyordu. Orta boy bir yatak, odanın köşesindeki masanın üzerine monte edilmiş bir televizyon ve küçük bir banyo vardı. Etrafta hiçbir kişisel resim ya da hatıra yoktu, yani çarşaflardaki kokusu dışında, odanın Clay'e ait olduğunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Orada uzanmış etrafımı incelerken, panik içinde yatakta doğrulmama neden olan ürkütücü bir ses duydum. Birkaç dakika sonra bardan gelen müzik sesi aniden kesildi,

Sessizliğin ortasında bir kadın ılığı duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Telaşla ayağa kalktım ve kıyafetlerimi giydim.

Odadan dışarı adımımı atar atmaz sırtımdan aşağıya doğru gergin bir ürperti yayıldı. Durduğum yerden burası farklı koridorlarıyla bir labirent gibi görünüyordu. Clay beni buraya getirdiğinde o kadar acelem vardı ki nereye gittiğimize dikkat etmemiştim ve beni yönlendirecek müzik sesi olmadan bara nasıl döneceğimi bilmiyordum. Orada öylece durdum, bir şeyin beni doğru yöne sevk edeceğini umuyordum ama hiçbir şey yoktu. Sonunda şansımı denemeye karar verdim ve koridorun sonundaki ışığa doğru yürümeye başladım. Sonuna ulaştığımda dışarı açılan bir kapı fark ettim. Kapıyı hafifçe araladım ve işte o zaman bir adamın "Nereye gitti bu orospu çocuğu?" diye bağırdığını duydum.

"Kapıya doğru gidiyor!" diye bağırdı başka bir adam.

Birkaç adam ön kapıya doğru hücum etmeye başladığında ayakların kaldırıma vurduğunu duyabiliyordum. Neler olduğunu merak ederek dışarı çıktım ve farklı motosiklet ve arabaların arasında yürümeye başladım. Yaklaştıkça Clay'in bir adamı yere yatırdığını gördüm. Diğer birkaç kişi etraflarında çember oluşturmuş, Clay'in ağırlığını kullanarak adamı yere yapıştırmasını izliyordu. Clay onu tekrar tekrar yumruklamaya başlayınca adam çaresiz kaldı. Çok geçmeden yüzü kanamaya başladı ve bilinci yerinde değildi. Anlayamıyordum. Clay yabancıya saldırmaya devam ederken vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Adam bayıldığından duracağından emindim ama durmadı. Ona vurmaya devam etti. Gauge, "Clay!" diye bağırdığında bile durmadı. Bu kadar yeter!"

Adamı gerçekten öldürebileceğinden korkarak koştum ve kalabalığı iterek "Clay!" diye bağırdım. Lütfen dur!"

Bana bakmak için döndüğünde vücudu dondu. Hangisi beni daha çok korkuttu bilmiyorum; az önce öldüresiye dövdüğü adamın durumu mu yoksa Clay'in gözlerindeki vahşi bakış mı? T-Bone ve Gauge onu adamın üzerinden kaldırdıklarında gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. Hareket edemiyordum. Orada öylece durup adam kalabalığının daha da yaklaşmasını ve neler olup bittiğini görmemi imkânsız hale getirmesini izleyebildim. Birkaç dakika sonra Hawk yanıma geldi ve kolumu tutarken fısıldadı, "Hadi. Seni içeri götürelim."

"Bu da neydi şimdi?"

"Adamın biri kulüpte takılanlardan birine sert davranmaya karar vermiş." Hawk gözlerinde endişeyle bana baktı ve "Kız ondan kaçamadan onu epey hırpalamış" diye cevap verdi.

Hawk yakışıklı bir adamdı, uzun boylu ve kaslıydı, kısa sarı saçları ve çarpıcı gözleri vardı. Motorcu yeleşinin Clay'inkinden farklı olduğunu fark ettim. Onunkinde aday yaması yerine Silah Başçavuşu yazan bir yama vardı ve arkasına işlenmiş büyük bir Acımasız Günahkâr logosu Clay'le aynı kulüpte olmadıklarını gösteriyordu. "Şeytan'ın Öfkesi'nin bir üyesi miydi?"

"Hayır." Hawk başını salladı. "Sadece bir arkadaşın arkadaşı gibi bir şey."

Düzgün düşünemiyordum. Tek bildiğim oradan çıkmam gerektiği idi. Bana yardım edeceğini umarak Hawk'a baktım ve "Gerçekten gitmem gerek. Benimle arabama kadar yürür müsün?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Geç oldu ve tüm bu olanlardan sonra
."

"Hawk, lütfen," diye yalvardım. "Gerçekten sadece eve gitmek istiyorum."

"Tamam, ama seni takip edeceğim... sadece oraya vardığından emin olmak için

Güvende." Başımı salladığımda, "Peki ya anahtarların ve eşyaların?"

diye sordu. "Onları arabamda bıraktım."

"Tamam o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Kalabalık hala arka kapının etrafında toplandığı için şükrediyordum, bu yüzden Hawk beni arabama kadar takip ederken kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. İçine yerleştikten sonra, "Arabayı çekmemi bekle, sonra seni takip edeceğim," diye emretti.

"Tamam."

Hawk'ın motosikletine binmesini bekledim ve arkamda durduktan sonra otoparktan çıkıp otoyola doğru sürdüm. Daireme doğru yola çıktığımda aklım hâlâ başımdaydı. Daha önce hiç böyle bir kavga görmemiştim ve bunu aklımdan çıkaramıyordum. Kendimi Clay hakkında yanılıp yanılmadığımı merak ederken buldum. Belki de sandığım kadar iyi biri değildi. Artık bilmiyordum ve bu düşünce beni hasta ediyordu. Evimin önüne geldiğimde hâlâ bazı şeyleri kabullenmekte zorlanıyordum. Arabamdan indiğimde Hawk bana seslendi, "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette. Kesinlikle biraz kullanabilirim."

"Kulüp hayatı herkese göre değildir. Biraz zaman ayır... her şeyi düşün ve acele kararlar verme." Gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi,

"Sen akıllı bir kızsın. Kendin için en iyi olanı bulacaksın."

"Teşekkür ederim Hawk." "Beni eve kadar takip ettiğin için de teşekkürler." diye eklerken anahtarlarımı elimde tutuyordum.

"Sorun değil." Bana hızlıca başını salladı. "Umarım seni son kez görmemişimdir."

Cevap vermeme fırsat vermeden park yerinden hızla çıktı. Karanlıkta kaybolduğunda içeri girdim ve uzun, sıcak bir duş aldım. Kafamı toparlamama yardımcı olacağını umuyordum ama olmadı. Yatağa girdiğimde zihnim hâlâ bir mil koşuyordu. Orada uzanırken, kulüp binasındayken olan her şeyi tekrar düşündüm. Kavganın rahatsız edici olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Hayır, rahatsız edici olmaktan da öteydi. Her şeyi sorgulamama neden oldu, özellikle de Clay söz konusu olduğunda. Bana bu kadar iyi davranan, az önce benimle sevişen adamın bu kadar acımasız, bu kadar kontrolden çıkmış olabileceğine inanamıyordum.

Yan döndüm ve gözlerimi kapattığımda aklım partiye geri döndü. Clay'le daha fazla zaman geçiremediğim için hayal kırıklığına uğramış olsam da, orada olmaktan gerçekten keyif almıştım. Clay aile gibi davrandıklarını söylerken haklıydı. Birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş gibi gülüp eğleniyorlardı ve hiç tanışmamış olmamıza rağmen beni de bu eğlenceye dahil ederek kendimi evimde hissetmemi sağladılar. Uykuya dalarken bu düşüncüyü aklımdan çıkarmadım.

Ertesi sabah kötü bir ruh haliyle uyandım ve yataktan kalkmakta zorlandım. Kendime bir gün ayırmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden olduğum yerde kalmaya karar verdim. Kahve ve rastgele atıştırmalıklar için kalkmak dışında yataktan çıkmamaya ve Netflix izlemeye karar vermiştim. Aslında bu konuda oldukça heyecanlıyım. İzlemek istediğim birkaç dizi vardı ve sonunda bu şansı yakalıyordum. Okulu asan bir çocuk gibi televizyonu açtım ve en sevdiğim battaniyeme sarıldım. Tam en sevdiğim dizilerden birine dalmaya başlamıştım ki cep telefonum çalmaya başladı. Ekranı baktım ve arayanın annem olduğunu görünce inledim. Ne onunla ne de başka biriyle konuşacak havada değildim. Sadece programıma kaçmak ve dış dünyayı ya da içindeki insanları düşünmemek için biraz zaman istiyordum, bu yüzden zil sesini kapattım ve telefonumu yatağın diğer tarafına attım. Bütün gün kapalı tuttum, bunun kurtları uzak tutmaya yeteceğini umuyordum. Ne yazık ki öyle olmadı.

Tam hava kararmaya başlamıştı ki kapım çalındı. Annemin habersiz gelmesi hoş değildi, ama onu geri getirmediikten sonra

ararsa, ona hak verirdim. Yataktan yavaşça kalktım ve neredeyse mutfağa varmıştım ki kapı bir kez daha çalındı, ama bu sefer daha çılgıncaydı. Parmak uçlarımda yükseldim ve annemi kapımın eşiğinde bulduğumda nefesimin altında küfürler savurdum. Sürgüyü açtım, sonra kapıyı açtım ve "Anne, burada ne yapıyorsun?" diye telaşlandım.

"Seni kontrol etmeye geldim!" Gözleri dağınık saçlarını ve buruşuk pijamalarını tararken yüzünü buruşturdu. Her zamanki gibi siyah, yakası açık tişörtü ve kot pantolonuyla harika görünüyordu. Makyajı yerindeydi ve yeni boyanmış saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, bu da boş günümü böldüğü için beni daha da sinirlendirdi. "Hasta mısın?" diye sorarken alnıma dokunmak için uzandı.

"Hayır, anne. Ben iyiyim."

"O zaman neden hiçbir çağrıma cevap vermedin?" diye bağırdı. "Bir şeylerin ters gittiğinden endişelendim."

"Zilimi kapattım."

Kaşları çatıldı. "Bunu neden yaptın?"

"Bilmiyorum," diye kaşlarını çatarak elimi kalçama götürdüm. "Belki de *rahatsız edilmek* istemediğim içindir."

"Neden, bir sorun mu var? Köpek konusunda sana yardım eden adama bir şey mi oldu?" Anahtarlarını ve çantasını masanın üzerine bırakarak sadece hayatta olup olmadığını kontrol etmediğini belli etti. Dışarıda geçirdiğim gecenin tüm ilginç ayrıntılarını öğrenmek istiyordu ama bu olmayacaktı. Bunu ne onunla ne de başkasıyla tartışmaya hazır değildim. Hemen cevap vermeyince devam etti. "Dün gece o partide miydi?"

"Mommm, dur!" Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim. Ellerim hâlâ yüzümü kapatırken ona "Parti iyiydi" dedim.

"O zaman sorun ne?"

"Her şey... ve hiçbir şey." Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki kederli ifadeyi gördüğümde suçluluk duygusu içimi kapladı. "Sadece bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ne tür şeyler?"

"Anne... İkinmayı bırakmanı istiyorum. Hazır olduğumda seninle konuşacağım."

"Tamam. Tek kelime daha etmeyeceğim." Bu ondan birçok kez duyduğum ve doğru olmadığını bildiğim bir şeydi, bu yüzden "Sadece söyle bana ..." dediğinde şaşırmadım. Siyah elbiseyi giydin mi?"

"Evet, anne. Elbiseyi ben giydim."

"Güzel." Yüzünde gururlu bir sırıtışla çantasına ve anahtarlarına uzandı.
"Her ne yapıyorsan ona geri dönmene izin vereceğim."

"Teşekkür ederim." Ona çabucak sarıldım ve kapıya kadar yürüdüm.
"Yarın seni ararım."

"Tamam. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler." Kapıya doğru ilerlerken,
"Zil sesini tekrar açmayı unutma," diye seslendi.

"Evet, hanımefendi."

Kapıyı arkasından kapattım, sonra yiyecek bir şeyler almak için buzdolabına gittim. Kendime bir sandviç yaptıktan sonra onu odama götürdüm ve dizimi tekrar açtım. Tam yemeğe başlamak üzereydim ki yatağımın ucunda telefonumu gördüm. Kaçırdıklarımın sadece annemin aramaları olup olmadığını merak ederek telefonuma uzandım ve Clay'den bir mesaj olduğunu görür görmez göğsüm sıkıştı.

CLAY:

Konuşmamız lazım.

BU DÖRT BASİT kelime bende yorganımın altına girip saklanma isteği uyandırdı. Haklı olduğunu biliyordum. Konuşmamız gereken şeyler vardı, ama telefonuma bakarken mesajına yanıt vermek için kendimi zor tutuyordum. Neden bu kadar korkak davrandığımı bilmiyorum. Clay'e karşı hislerim değişmiş değildi. Hâlâ onun harika bir adam olduğunu düşünüyordum ve seviştığımızde inanılmazdı. Hiçbir erkekle böyle bir tutku hissetmemiştim ve bunu tekrar yaşamak isterken, hormonlarımla değil beynimle düşündüğümünden emin olmam gerekiyordu. Telefonum tanımadığım bir numarayla çalmaya başladığında onun mesajına iyi bir yanıt düşünmeye çalışıyordum. Muhtemelen bir tele-pazarlamacı olduğunu düşünerek cevap vermekte tereddüt ettim ama birkaç kez çaldıktan sonra şansımı denedim ve cevap verdim.

"Alo?"

"Bu Bayan Dawson mı?" diye sordu genç bir kız. "Evet, benim. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

Çocuk, sesinde hafif bir titremeyeyle, "Ben Katie..." diye cevap verdi.
Katie Coburn."

"Merhaba Katie. Nasılsın?"

"İyi değil. Babam arıyor." Acil bir durum olursa diye ona numaramı vermiştim ama kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordum. Ne yazık ki durum böyle değildi. "O... uh... *çok* içiyor... ve araba kullanabilmek için beni yine arabasındaki o şeye üfletmeye çalışıyor. İstemiyorum Bayan Dawson ama çok sinirleniyor."

O konuşurken arka planda korkunç bir gürültü koptu ve ben paniklemeye başladım. Yataktan kalkıp pijamalarımı çıkarmaya başladığımda ona "Bu gürültü de ne?" diye sordum.

"Bu o." Sesindeki dehşeti duymak beni dehşete düşürdü. "Kendimi banyoya kilitledim ve o da kapıya bir şeyler fırlatıp bağırıyor."

"Kız arkadaşı nerede?"

"O gitti." Sesi çatallaştı ve ağlamaya başladı. "Kavga etmişler ve adam onu evden kovmuş."

Dikkatini dağıtmayı umarak, "Ne hakkında kavga ettiklerini biliyor musun?" diye sordum.

"Gaz faturası ya da onun gibi bir şey. Her zaman..." Tartışmanın nasıl başladığını anlatırken, mesajlarımı açtım ve yerel karakolumuzda birkaç farklı davada birlikte çalıştığım bir memur olan Danny'ye durumu bildiren bir mesaj gönderdim. Adresi sorduğunda, o an hatırlayamayacak kadar sarsılmışım, bu yüzden mutfığa koştum ve çantamdan Coburn dosyasını çıkardım. Bilgileri aldıktan sonra ona gönderdim, sonra da amirim Bayan Hawkins'e bir mesaj daha göndererek durumu anlattım. Mesajı henüz tamamlamıştım ki Katie "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Evet, tatlım. Ben buradayım." Onu daha fazla korkutmak istemediğim için ses tonumu sakın ve güven verici tutmaya çalışarak, "Seni kontrol etmeleri için eve birini gönderiyorum," dedim.

"Bekle... gelmiyor musun?"

"Evet, ama oraya benden çok daha hızlı varabilir," diye açıkladım, saçlarımı dağınık bir topuz haline getirirken. "Sadece o gelene kadar sıkı durmaya çalışmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Evet, hanımefendi. Denerim." Bay Coburn kapıyı yumruklarken Katie'nin adını uzun küfürlerle birlikte haykırmaya başladı. "Kapının hemen dışında. Siz gelene kadar benimle telefonda kalabilir misiniz?"

"Elbette." Ayakkabılarımı giydim ve çantamla anahtarlarımı alırken ona, "Şimdi evden çıkıyorum. Konuşmaya devam et ve bana haber ver."

polis geldiğinde."

"Tamam."

İşimi ne kadar sevsem de, böyle anlarda, özellikle de çocuklar bu kadar genç ve savunmasızken, işimle birlikte gelen tüm acıları kaldırabilecek kadar güçlü olup olmadığımı sorguluyordum. Arabama binip Coburn'lerin evine doğru yola çıktığımda Katie'yi güvenli bir yere götürmekten başka bir şey düşünmüyordum. Zihnim onunla meşgul olduğu için Clay'i ya da gönderdiği mesajı düşünmedim. Aynı şeyin onun için geçerli olmadığını yakında öğrenecektim.

PROSPECT

"Y

Ne yaptın?"

"Onu evine kadar takip ettim," diye cevap verdi Hawk. "Eve sağ salım vardığını bilmek isteyeceğinizi biliyordum."

"Evet, ama bir şansım olsaydı iyi olurdu.

kendim yaparım." Beni o pislüğün içine dalarken gördükten sonra yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Hafızama kazınmıştı ve neler olduğunu açıklayabileceğimi umuyordum. Ama öyle olmadı. Ortalık yatışır yatışmaz onu bulmak için yola koyuldum ama o çoktan gitmişti. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermemesi de işe yaramadı. Devam ederken başımı salladım, "Ya da en azından buradan kaçmadan önce onunla konuşabildim."

"Üzgünüm kardeşim. Onun burada kalmasını sağlamaya çalıştım ama gitmeye kararlıydı."

"İşleri yoluna koymak için bir şansın olacak." Viper sırtımı sıvazladı. "Geri dönecek."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Gülümsedi. "O kızın sana nasıl baktığını gördüm. Ona zaman tanı dediğimde bana güven. Kendine gelecektir."

Diğer bazı Günahkârlar'ın toplanmaya başlamasını izledim. Planladıklarından daha uzun süre kalmışlardı ama uzun bir parti gecesinden sonra toparlanmaları biraz zaman almıştı. Engerek hiç de kötü görünmüyordu. Aslında adam bütün gece dinlenmiş ve güne hazırmış gibi görünüyordu. Öte yandan ben kendimi bok gibi hissediyor ve öyle görünüyordum. Landry'ye karşı sabırlı olmak için kesinlikle doğru ruh halinde değildim. Onunla işleri bir an önce yoluna koymak istiyordum ama

Viper'ın önerdiği gibi geri adım atmak ve ona biraz zaman tanımak için elimden geleni yapmaya karar verdim. Ona başımı salladım, sonra da "Pek hoşuma gitmedi ama sanırım haklısın" diye cevap verdim.

"Genelde öyleyimdir." Sırtımı sıvazlarken yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur."

"Mm-hmm. Sen ne dersen patron."

"Yola çıkmak üzereyiz." Bana yan yan sarıldı, sonra diğerlerine doğru ilerlemeye başladı. "İrtibatta kalın!"

"Yapacağımı biliyorsun."

Viper'ın Gus'a doğru yürümesini izledim ve vedalaştıktan sonra o ve diğer Günahkârlar motosikletlerine atladılar. Motorlarını çalıştırdılar, sesler yükseliyordu ve teker teker kapıdan çıktılar. Onlar gittikten sonra eğildim ve elimle Düşes'in başını okşadım. "Nasılsın kızım? Bir şeyler yemeye hazır mısın?"

Ayağa kalkıp kuyruğunu sallamaya başladığında cevabımı aldığımı anladım. Kulüp binasına doğru yürüdüm ve o da hemen arkamdan geldi. Tam içeri girmek üzereydik ki T-Bone'un bağırdığını duydum, "Hey, 'Crusher'! Bu kadar hızlı nereye kaçyorsun?"

Kardeşler henüz benim için bir yol ismi bulamamışlardı, bu yüzden bana genellikle "çaylak" ya da sadece isimle hitap ederlerdi. Crusher daha önce kulüp binasında duyduğum bir isim değildi, bu yüzden aslında kiminle konuştuğundan emin değildim. Merakla arkamı döndüğümde T-Bone ve diğer birkaç kişiyi arkamda görünce şaşırdım. O anda benimle konuştuğunu fark ettim. "Crusher?"

"Evet, Crusher. Dün gece o adamın kafasını ezdikten sonra, bu ismin sana yakıştığını söyleyebilirim." T-Bone diğerlerine dönerek, "Peki ya siz?" diye sordu.

"Crusher ... Evet, bu işe yarayabilir ya da 'Çekiç'." Blaze açıklarken kıkırdadı, "Çünkü onu oldukça iyi dövdü."

Son birkaç aydır aday olarak adlandırıldıktan sonra, nihayet bir yol ismi almak için sabırsızlanıyordum, ancak umutlanmaktan daha iyisini biliyordum. Çocuklar her zaman dalga geçerdi, özellikle de adaylarla, bu yüzden Shadow ellerime bakarken başımı dik tutmaya çalıştım. Gözleri çeşitli yaralara ve morluklara sabitlenmişti. "Ona 'Knuckles' diyebiliriz."

"Knuckles... evet." Riggs başını salladı. "Çocuk kesinlikle nasıl yumruk atılacağını biliyor."

"Öyle," diye kabul etti Gauge. "O pislik ellerini Jasmine'in üzerine öyle koyduktan sonra, o pislige hak ettiğini verdiğini söyleyebilirim."

"Evet, öyle yaptı," diye yanıtladı Blaze. "Bu pislikten kurtulamayacağını biliyor olmalıydı, özellikle de burada. Onu ben de becerirdim ama Bruiser benden önce davrandı."

"Bruiser.' Hoşuma gitti."

T-bone devam etmek üzereydi ama Gus gelip grubu ayırarak ciddi bir ifadeyle bana bakınca durdu. "Prospect, seninle konuşmamız gerekiyor" dediğinde bir yol ismi edinme umutlarım çabucak suya düştü.

"Evet, efendim."

Ses tonundan benden memnun olmadığını anlayabiliyordum. Sadece onu neyin kızdırdığından emin değildim. Grup, Düşes'in Gus ve beni kulüp binasına kadar takip etmesini izlerken tamamen sessizliğe gömüldü. Onların da en az benim kadar bilgisiz olduğunu bilmek, Gus'ı koridorda takip ederken beni daha da endişelendirdi. Ofisinin kapısına geldiğimizde Duchess'e koridorda oturmasını söyledim, sonra da onu içeri kadar takip ettim. Zihnim çok hızlı çalışıyordu ve Gus'ın bu kadar sessiz olması hiç yardımcı olmuyordu. Masasına doğru yürüyüp otururken tek kelime bile etmedi. Eliyle masasının önündeki sandalyeyi işaret etti, ben de hemen işaretini alıp oturdum. Yine de Gus hiçbir şey söylemedi. Orada öylece oturdu ve o kara gözleriyle bana baktı.

Benim cüsemdeyken bile ondan korkmamak elde değildi. Beni etkileyen sadece geniş, dolgun göğsü ve kalın pazuları değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Adamdan yayılan güç ve kuvvet onu motorcular arasında bir efsane yapıyordu ve istediğim son şey onu kızdırmaktı. Bir yama kazanma şansımı tehlikeye atacak bir şeyi asla bilerek yapmazdım ve onun hoşnutsuzluğunun düzeltebileceğim bir şey olması için dua ettim.

Birkaç uzun, işkence dolu dakikadan sonra Gus sonunda, "Sen tam bir Dr. Jekyll ve Bay Hyde'sın. Ben de senin sadece iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordum ama dün gecedan sonra başka bir yönün olduğunu anlamam için gereken tüm onayı aldım."

Gözlerindeki ifadeden yeni başladığını anlayabiliyordum, bu yüzden cevap vermedim; onun yerine arkama yaslanıp dinledim. "Bunu ilk olarak Müritlerle karşılaşmamız sırasında gördüm. Kıyamet koptuğunda, kulüp binasına dönmen emredilmişti ama sen dinlememiştin. Bunun yerine her şeyini ortaya koyup geride kaldın. İyi ki yapmışsın. Kalmasaydın işler Rider için farklı sonuçlanabilirdi, ama gerçek şu ki-

Her zaman söyleneni yapan adam emirlere uymazdı. Sonra, dün gece ... O adamın ağzını burnunu dağıtırken bambaşka bir insandın."

"Evet, efendim." Kontrolümü kaybettiğimi biliyordum. Bu benim için yeni bir şey değildi. Ne zaman yeteceğini bilememek gibi kötü bir alışkanlığım varmış gibi görünüyordu ve o adamı öldüresiye dövmek de farklı değildi. "Jasmine'e ne yaptığını gördüğümde kendimi kaybettim ama bu kadar ileri gitmek istememiştim."

"Yapmadığını biliyorum. Sorun da bu zaten." Başını sallarken nefesinin altından homurdandı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. O orospu çocuğunun kafasına bir kurşun sıksan da umurumda olmazdı. Bana kalırsa Jasmine'e yaptıklarından sonra bunu hak etmişti ama beni ilgilendiren sana olanlar. *Bayıldın*. Öfkenin seni ele geçirmesine izin verdin, sonra da Bay Hyde'a dönüştün."

İtiraz edemezdim. Söylediği her şey doğrudu. Bir elimi saçlarımda gezdirip, "Haklısın." derken içimi bir yenilgi duygusu kapladı. Haklıydım."

"Onun peşinden giderken aklından neler geçtiğini bilmem gerekiyor."

"Alyssa... kız kardeşim."

Sonraki birkaç dakikayı ona Mezunlar Günü'nden sonra bana geldiği geceyi anlatarak geçirdim. Bitirdiğimde sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak "Bu hikayeyi hiç kimseye paylaştın mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. O gece Lyssa'ya ne olduğunu Viper bile bilmiyor."

"Yani, kız kardeşine verdiğin sözü tutun.

sırrını ifşa etmek daha mı kolay?"

"Evet, efendim. Ona söz verdim ve sözümü tutmaya niyetliyim." Onun gözlerinin içine baktım. "Bugün ilk kez aramızda verdiğim bir sözü bozuyorum."

"Onun sırrı bu odadan asla çıkmayacak," diye beni temin etti. "Olanlarla nasıl başa çıkıyor?"

"Elinden gelenin en iyisini yapıyor." Başımı eğdim ve yeri inceledim. "Kolay olmadı ama o her zaman güçlü olmuştur. Bir yolunu bulacaktır."

"Peki ya sen? Bu işi çözebilecek misin?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam etti: "Bu kulübün bir kardeşi olmak, bir arma takmaktan daha fazlasını ifade eder evlat. Dengeli bir kafa tutabilmeli, *kontrolü sağlayabilmelisin* - hiç yokmuş gibi hissettiğinde *bile*. Ayrıca emirlere de uymalısın. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, efendim. Size söz veriyorum."

"Güzel. Ben de bunu duymayı umuyordum." Ayağa kalktı ve "Dün gece arkadaşınla tanıştım. İyi bir kıza benziyor."

"Evet, efendim. Sanırım öyle."

"Köpek için bir yer bulma şansı var mı?"

Samantha'yı kızın bende kalması için ikna edebileceğini umarak, "Hayır efendim. Onu elimden almak mı istiyorsun?"

"Keşke yapabilseydim. Belli ki akıllı bir köpek ama çok büyük." Masasına doğru ilerlerken kıkırdadı. Ben ayağa kalkarken, "Kendine ait bir yer arıyorsun, değil mi?" diye devam etti.

"Öyleyim."

"Belki de onu beslemeyi düşünmelisin. Onun gibi bir köpek pek sık karşınıza çıkmaz."

"Bunu düşünüyorum."

"Güzel." Sırtına bir tokat attı, "Rider Pazartesi günkü koşuyu konuşmak için onun evine gideceğini söyledi."

Daha önce de seferlere katılmışım ama bir boru hattı seferi sırasında adamlarla birlikte olma fırsatım olmamıştı. Kendi yükümüzle birlikte dört farklı bölümün yükünü Mobile'a taşıyacaktık, bu yüzden hataya yer yoktu, özellikle de benim için - zaten her şeyi berbat ettikten sonra. "Planımız bu" derken başımı salladım.

"Pekâlâ. İşi bittiğinde herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin."

"Söylerim."

Bu sözlerle birlikte ofisinden çıktım ve Düşes'i de yanıma alarak koridordan odama doğru yürüdüm. Onu besledikten ve su kabını doldurduktan sonra yatağa uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Orada uzanıp son yirmi dört saat içinde olanları düşünürken Landry'nin parfümünün kokusunu aldım. Ve bir anda tek düşünebildiğim onun kollarımda ne kadar iyi hissettiği idi. Onu kaybetmiş olabileceğimi düşünmekten nefret ediyordum, özellikle de kendimi açıklama şansım olmamışken. Bu düşünce telefonuma uzanmama neden oldu. Aramalarıma geri dönmediğini fark edince, ona konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdim ama cevap gelmedi. Bunun kafamı kurcalamasına izin vermemeye çalıştım ama yine de kurcaladı. Kafamı dağıtmak için bir şeyler yapabileceğimi umarak ayağa kalktım ve Düşes'le birlikte bara doğru yola koyulduk. Dün geceki partiden sonra envanteri iki kez kontrol etmem ve temizliği bitirmem gerekiyordu.

İşim bittiğinde Rider'ın evine gitmem gerekiyordu. Çocuklara nereye gittiğimi söyledim ve Duchess'i de yanıma alarak kamyonetime koştum. Onu yükledikten sonra yola koyulduk. Rider'ın evi abartılı bir yer değildi, şehir merkezine yakın iyi bir mahallede iki yatak odalı eski bir evdi. Garaj yoluna girdiğimde, kendim için de benzer bir yer bulabilir miyim diye düşündüm. Düşes için arka bahçesi olan ve ileride bir aileye yetecek kadar odası olan bir şey. Bir aileye sahip olma düşüncesinin aklımdan geçmesine bile şaşırmıştım. Landry'nin üzerimde sandığımdan daha fazla etkisi varmış gibi görünüyordu. Bu fikri gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan Rider evden çıktı ve içeri gelmemi işaret etti. "İçeri gel. Soğuk bir bira seni bekliyor."

"Güzel!" Düşes ve ben kamyonandan inip merdivenlerden yukarı çıkarken cevap verdim. "Soğuk bir tane içebilirim. Hatta bir düzine kadar içebilirim."

Rider kıkırdadı. "Kıçını buraya getir ve sızlanmayı bırak."

"Sadece olduğu gibi söylüyorum." Düşes'le içeri girmek üzereydim ki durdum ve "İçeri girse sorun olur mu, yoksa onu buraya mı bağlayayım?" diye sordum.

"Scout onu fark etmediği sürece bir şey olmaz." İkisini de hiç görmemiş olsam da Darcy'nin kedisi ve cüce tavşanı hakkında pek çok hikâye duymuştum. Küçük hayvanlar için, bu ikisi her zaman bir şeylerin içindeymiş gibi görünüyordu. Rider ikimize de el sallayarak kapıyı açık tuttu. "Onu içeri getirin."

İçeri adımımı atar atmaz, ev yemeklerinin kokusu midemin guruldamasına neden oldu. "Vay be. Bir şeyler çok güzel kokuyor."

"Darcy lazanya yaptı. Hadi mutfığa gidelim, ben de sana biranı getireyim." Küçük giriş kapısından mutfığa doğru onu takip ettim ve Rider buzdolabından bir bira alıp bana uzattı. "Bugün nasılsın?"

"Daha iyiydim ama biraz uykunun düzeltemeyeceği bir şey değil. Sen nasılsın, Darcy?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Belki iyi bir akşam yemeğinin de faydası olur." Darcy ocağın başında durmuş sarımsaklı ekmeği bitiriyordu. Döndü ve gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "Neredeyse hazır. Sadece ekmeği fırına koymam ve salatayı hazırlamam gerekiyor."

"Harika kokuyor." Onu tipik bir ev kadını gibi ocağın başında dikilirken görmek tuhaf gelmişti. Normalde onu sadece garajda görürdüm.

Ressam kıyafeti içinde bir denizci gibi küfrediyor, yaşlı bir hanımefendiden çok erkeklerden biri gibi görünüyordu. Darcy güzel bir kızdı, ama sertti ve kimseden bir bok almazdı. Bu yönünü seviyordum. Hepimiz seviyorduk ve tahmin etmem gerekirse, Rider'ın onunla takılmasının nedenlerinden biri de buydu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim." Eliyle odadan çıkmamızı işaret etti ve "Siz ikiniz gidin kulüp işlerinizi konuşun, bitince sizi ararım" diye emretti.

Darcy kulübün garajında çalışıyor olsa da kulübün hiçbir işine karışmıyordu. Bunun kendi güvenlikleri için olduğunu anlamak onlar için her zaman kolay olmasa da, erkek kardeşlerin kadınları, erkeklerinin hayatlarında asla tam olarak bilemeyecekleri ya da anlayamayacakları bazı unsurlar olduğu gerçeğine alışmışlardı. Rider ona doğru yürüdü ve yanağından öptü, sonra da kışına bir şaplak attı. "Teşekkürler, bebeğim."

Rider ve ben verandaya doğru yürürken kalçama vurarak Duchess'e beni takip etmesini işaret ettim. Ben oturur oturmaz Duchess yanıma yerleşti ve başını çizmelerimin ucuna yasladı. Böyle anlarda ona bağlanmamak elde değildi. Dayanamayıp eğildim ve başını okşadım, sonra koltuğuma yaslanıp biramdan bir yudum aldım. Rider hiç vakit kaybetmeden bana döndü ve şöyle dedi: "Daha önce de koşuya çıktın, bu yüzden her şeyin özünü anladığını düşünebilirsin. Bunun farklı olacağını bilmen gerek. Çok farklı. Tehlikede olan çok şey var ama işler planlandığı gibi giderse çok büyük bir ödeme olacak."

Sevkiyatların iki farklı at römorkunda nasıl taşındığını açıklamak için biraz zaman ayırdı. Kasalar, Gus'ın herhangi bir sorunla karşılaşmaları halinde polisleri ya da başka herhangi birini atlatmalarına yardımcı olmak için yerleştirdiği gizli bölmelerde römork tabanının altına gizlenmişti. "Blaze ve Shadow kamyonlara öncülük edecek. Sen de benimle ve T-Bone'la arkadan geleceksin. Bizim işimiz etrafa göz kulak olmak olacak ve rıhtıma vardığımızda ilk biz gireceğiz. Bölgeyi inceleyeceğiz... herhangi bir sorun işareti olup olmadığını kontrol edeceğiz."

"Anladım. Her şey açıkça?"

"Distribütörümüz Ronin ile buluşacağız. O ve ekibi rıhtımda bizi bekliyor olmalı, böylece her şeyin yata yüklenmesine yardımcı olabilirler."

"Yat mı?"

"Evet. Başlangıçta sevkiyatları taşımak için bir mavna kullanıyorlardı, ancak bazı karışıklıklardan sonra Ronin yatı satın aldı," diye açıkladı Rider. "Bu biraz

alışılmadık, ama tüm bunlarda alışılmadık olan pek bir şey yok."

"Bu konuda sana katılmamak mümkün değil," diye alay ettim.

"Sadece hatırlayın. Bunun üzerinde çok fazla yük var." "Hata yok." derken yüz ifadesi sertleşti. Anladın mı?"

"Anladım."

"Şimdi, bunu aradan çıkardığımıza göre... Kardeşlerle nasıl gidiyor? Neyle ilgili olduklarını anlıyor musun?"

"Evet, oraya geliyorum." Sandalyemde arkama yaslandım ve ona şöyle dedim: "Yazılacak çok şey var. Hepsini kafamda tutmam zor, özellikle de yapılacak onca iş varken."

"Hatırlıyorum." Başını salladı ve iç çekti. "Asla doğru yapamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu ama yaptım ve sen de yapacaksın."

"Umarım öyledir."

"Ee..." Yüzündeki ifadeden Gus'la konuşmamı dinlemek istediğini anladım ama onun yerine "Senin kızla işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Biramdan bir yudum aldım. "Onunla henüz konuşmadım." "Çok fazla terlemeyin. İşler kendiliğinden yoluna girer. dışarı."

"Evet, belki."

Arka kapı açıldı ve Darcy kafasını dışarı uzattı. "Pekâlâ, çocuklar. Siz hazır olduğunuzda yemek de hazır olur."

"Geliyorum!" Rider dikkatini tekrar bana çevirmeden önce cevap verdi. "Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Başımı salladım, sonra Düşes ve ben onu arka kapıya kadar takip ettik. Tam içeri girmek üzereydik ki Rider'ı durdurdum. "Yani bugün Gus'la aramızda neler olduğunu sormayacak mısınız?"

Kapıyı açarken bana baktı ve tipik bir Rider tepkisiyle, "Hayır. Bu seninle onun arasında."

Başka bir tartışma olmadan içeri girdik. Düşes ve ben mutfağa girdik ve Rider, Darcy'nin her şeyi masaya koymasına yardım etmeye başladı. Ben de yanlarına gidip onlara yardım ettim ve çok geçmeden hepimiz oturup kendimize bir tabak hazırladık. Her şey inanılmaz kokuyordu ve tadı daha da güzeldi. Oradan tok bir mideyle ayrılmayı başarsam da, kafam rahat bir şekilde ayrılmadım. Bunun yerine, aklımda geldiğimden çok daha fazla şey vardı. Yaklaşan koşuya ve *sadece* koşuya odaklanmam gerekiyordu, ancak şu meseleyi çözmeden bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum

Landry. Kulüp binasına dönmek üzereydim ki kendimi tamamen farklı bir yöne doğru giderken buldum. Yirmi dakika sonra Landry'nin apartman kapısına yanaşıyordum. Etrafa baktığımda arabasını park yerinde göremedim. Yine de şansımı denedim ve kapısını çaldım ama cevap veren olmadı. Hayal kırıklığına uğramamak mümkün değildi. Onunla işleri yoluna koymam gerekiyordu ama bu olmayacaktı - en azından bu gece.

L A N D R Y

I Sonunda park yerime geldiğimde saat sabahın ikisini geçiyordu. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve sadece yatağa girmek istiyordum. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Arabamdan inip daireme doğru ilerlerken daha az düzgün düşünüyordum. Tam kapının kilidini açmak üzereydim ki, "Landry?" diye duydum.

Clay'in sesini tanımama rağmen, karanlıkta arkamdan gelerek beni korkutmuştu. Dehşet dolu bir solukla arkamı döndüm ve çığlık attım, "Kahretsin! Ödümü kopardın Clay!"

"Özür dilerim. Yürüdüğümü duyduğunu sandım."

"Şey, ben yapmadım," diye telaşlandım. "Hem burada ne işin var?" "Telefonlarıma cevap vermedin."

"Evet, şey... Meşguldüm." Yüzünde onaylamayan bir ifade belirdi ama hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durup nerede olduğuma dair bir açıklama bekledi. Onunla tartışamayacak kadar yorgundum, bu yüzden kapımın kilidini açtım ve içeri girdim. Beni mutfığa kadar takip etti ve ben eşyalarımı masaya yerleştirip ceketimi çıkarırken sabırla bekledi. İşim bittiğinde lavaboya doğru yürüdüm ve kendimi toparlamaya çalışarak bir bardak su doldurdum. Ne yazık ki, ona dönüp "Bu gece bir kızı evinden alıp koruyucu gözetim altına almam gerekiyordu" derken sesimin titremesine engel olamadım.

"Neden? Ne oldu?"

"Kızın babası kız arkadaşıyla tartıştıktan sonra kafayı çekmeye karar vermiş. Bu adamın alkolle yaşadığı ilk sorun değil ama bu sefer... gerçekten ç u v a l l a d ı ve bu muhtemelen kızına mal olabilir."

"Siktir." Clay elini dağınık saçlarında gezdirerek gözlerinin önünden uzaklaştırdı. "Koruyucu aileye falan mı verilecek?"

"Evet. En azından geçici olarak." Yenilgiyle omuz silktim. "Onu daha kalıcı bir yere koymamız gerekip gerekmediğine yargıç karar verecek."

Bana doğru bir adım attı ve ellerini kalçalarımın koydu. "Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum." "Çocuklara kötü davranıldığını görmek çok zor, anlıyor musun?" diye fısıldarken gözlerim doldu. Sadece onları eve götürmek ve güvende tutmak istiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ağlamaya başladım. Normalde bu kadar duygusal olmazdım ama kendimi tutamayacak kadar yorgundum. Clay kollarını bana doladı, ben başımı omzuna yaslayıp hıçkırı hıçkırı ağlarken bana sarıldı. Bir gece önce olanlardan sonra direnmeli, onu kendimden uzaklaştırmalıydım ama onun kollarında kendimi çok güvende hissediyordum. Tek kelime etmeden, gözyaşlarım nihayet dinene kadar bana sarılarak öylece durdu. Diz çöküp beni kollarının arasına aldığı anda başım hâlâ Clay'in göğsündeydi, beni yatak odasına götürüp yatağa yatırırken göğsüne yakın bir şekilde kucakladı. Kot pantolonumu çıkarmama yardım ettikten sonra eğildi, alnımdan öptü, sonra yorganı üzerime çekti ve "Biraz dinlen" diye fısıldadı.

Gitmesini istemediğim için yalvardım, "Bekle! Gitme."

"Emin misin?"

"Evet, kalmanı istiyorum."

"Tamam, kalacağım ama Düşes'i kamyonundan çıkarmalıyım."

Başımı salladım, sonra odadan çıkışını izledim. Duchess ile döndüğünde, yatağın kenarına doğru tırıs gitti, beni yalayarak selamladı ve ben başını okşarken kuyruğunu çılgınca salladı. Birkaç dakika sonra Clay parmaklarını şıklattı ve "Tamam kızım. Yerini al."

Duchess yatağın ayak ucuna doğru yürüyüp gümbürdeyerek yatmadan önce bana son bir kez yaladı. Onu göremesem de, Clay botlarını, çoraplarını, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıp sadece boxer'ıyla yanımdaki yatağa tırmanırken kuyruğunun yere çarptığını duyabiliyordum. Kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırdı. Yanına sokulduğumda kolumu göğsüne doladım ve başımı omzuna yasladım. Yanımda yatarken kendimi o kadar iyi hissediyordum ki neredeyse onun içinde eriyordum. Parmağının ucunu benimkinin üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

"Uzun bir gece geçirdiğini ve büyük bir konuşma için hazır olmadığını biliyorum ama seninle paylaşmam gereken bir şey var" diye fısıldadı.

"Tamam."

Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibi, "Mezunlar gecesinde bana anlattığı hikayeyi asla tekrarlamayacağıma dair kız kardeşime bir söz verdim, bu yüzden ona olan saygımdan dolayı sana fazla bir şey söyleyemem... sadece... bana anlattıklarını duyduktan sonra, randevulaştığı kişiyi fena halde dövdüm. Adamı neredeyse öldürüyordum."

"Tanrım, Clay." Midem düğümlendi. Genç kızlardan faydalanan, hatta onlara tecavüz eden erkeklerle ilgili sayısız hikâye duymuştum ve bunun Clay'in kız kardeşinin başına geldiğini düşünmek kalbimi sızlattı. Öyle olduğundan emin olsam da, "O adam kız kardeşine zarar verdi mi?" diye sordum.

Clay cevap vermedi. Onun yerine, "Onu korumak için orada olmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. O benim küçük kız kardeşim. Orada olup ona göz kulak olmalıydım."

"Bir şey olacağını bilmenize imkân yoktu."

"Belki değil, ama bu hissettiklerimi değiştirmiyor." Dönüp bana baktı ve şöyle dedi: "Dün gece kendimi kaybetmemin nedenlerinden biri de bu suçluluk duygusu. O adam bizim takıldığımız kızlardan birine kendini zorla kabul ettirmeye çalışıyordu ve kız ona istediğini vermeyince canını yaktı. Kızın yüzünü morarmış ve kanlar içinde görür görmez kendimi kaybettim."

"Oh, Clay... Hiçbir fikrim yoktu."

"Yapmadığını biliyorum. Bu yüzden sana söyledim." Eğildi ve beni bir kez daha öptü. "Sana daha önce söyleme şansım olmadı."

"Bu benim hatamdı. Seni böyle yüzüstü bırakmamalıydım." Kendimi suçlu hissederek ona baktım ve "Özür dilerim" dedim.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, Landry."

Biraz daha sokuldum ve fısıldadım, "Bu gece buraya geldiğin için teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

"Güzel, çünkü benim için çok şey ifade *ediyorsun*." Başını yastığa yasladı ve gözlerini kapatarak, "Şimdi biraz dinlen güzelim," dedi.

Tartışmak istiyordum, özellikle de onun bu kadar yakınımda olması önceki geceden kalan tüm o ateşli anıları canlandırdığında, ama çok yorgundum. Görünüşe bakılırsa o da öyleydi, bu yüzden bana söyleneni yaptım ve hızla uykuya daldım. Ertesi sabah sadece boş bir yatağa değil, aynı zamanda boş bir daireye de uyandım. Birkaç dakika daha öylece yattım.

Yataktan zorla kalkıp bir fincan kahve içmek için mutfağa gittim. Küçük pembe bir kutunun üzerinde Clay'den gelen notu gördüğümde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Ne yazdığını okumak için aceleyle yanına gittim:

Günaydın, güzelim,

Uyandığında orada olamadığım için üzgünüm. Kulüp binasına dönmem gerekiyordu ama seni birazdan ararım. Bugün sakın ol.

KİL

KAHVALTINIZIN TADINI ÇIKARIN!

Gülümsemeye devam ederek pembe kutuyu açtım ve içinde kekler, kruvasanlar ve çeşitli diğer unlu mamullerle dolu olduğunu gördüm. Görünüşe göre Bay Clay Hanson sürprizlerle doluydu ve bundan hoşlandığımı inkar edemezdim. Hem de çok hoşuma gitti. Kendime bir fincan kahve yaptıktan sonra kutudan çikolatalı kruvasanlardan birini aldım. Bir ısırık alırken tezgâha yaslandım ve çökmekte olan ikramın tadını çıkarırken küçük bir zevk iniltisi içimde titreşti. İşim bittiğinde duş almak için banyoya yöneldim. Pazar günü ofise gitmekten ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yoktu. Coburn davasıyla ilgili raporlarımı Bayan Hawkins'e göndermem gerekiyordu. Koruyucu aile yerleştirme için acil duruşma ertesi sabah yapılacaktı ve davaya bakacak olan avukat için her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyordum. Yapmak istediğim çok şey vardı, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden giyinip kapıdan çıktım.

Ofise gittiğimde, karakoldaki Danny'yi aramak için telefonu elime aldım. Açar açmaz, "Bu sabah nasılsın?" diye sordum.

"Ben buradayım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?" diye alay etti. "Peki ya sen? Dün geceki heyecanı atlatabildin mi?"

"Hayır, ama üzerinde çalışıyorum." Danny yıllardır polis teşkilatında çalışıyordu, bu yüzden dün gece onun için yeni bir şey değildi. Her şeyi daha önce görmüştü, hatta daha da kötüsünü. Aynı şey benim için geçerli değildi. Hâlâ her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyordum ve Katie'yi tehlikede görmek de bu konuda yardımcı olmadı. Evin önünde durduğum anı düşündüm.

Danny yeni gelmişti ve verandada bir ileri bir geri volta atan Coburn ile konuşuyordu. Arabamdan inip onlara doğru yürümeye başladığımda masanın üzerinde duran neredeyse boş tekila şişesini fark etmeden edemedim. Coburn beni görür görmez kendini kaybetti. "Burada ne halt ediyorsun? Bu herifin evime gelmesinin sebebi sen misin?"

"Sana zaten söyledim," diye bağırdı Danny. "Olası bir aile içi huzursuzluk hakkında bir çağrı yapıldı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için buradayız."

Coburn, "Size her şeyin yolunda olduğunu söyledim, bu yüzden ikiniz de o zavallı kışklarınızı lanet olası mülkünden çekip gidebilirsiniz," diye geveledi.

"Üzgünüm, Bay Coburn. Kız arkadaşınız Casey Michaels ve kızınızla konuşana kadar bu gerçekleşmeyecek." Danny ona doğru ilerlerken, "Şimdi neredeler?" diye sordu.

"Casey gitti. Onun zavallı kışından kurtuldum," diye bağırdı.

"Ya Katie?" Sinirle sordum.

Coburn, "O evde," diye cevap verdi. "O iyi."

Coburn'ün yüzünde çizikler vardı ve ellerine baktığımda parmak eklemlerinin de çizik ve kan içinde olduğunu fark ettim. Yaralarını görmek beni dehşete düşürdü ve Katie'ye ne yapmış olabileceğini merak etmeme neden oldu. Danny, "Bunu kendi gözlerimle görmem gerekecek," diye homurdandığında sanki aklımdan geçenleri okuyor gibiydi.

Danny izin istemeden Bay Coburn'ün yanından geçip eve daldı. "Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Danny eve girerken, "Katie!" diye bağırdığını duyabiliyordum. Ben Memur Reed. Neredesin?"

Coburn arkasından koştu ve Danny banyo kapısına ulaştığında Coburn ona doğru hamle yaparak kızına ulaşmasını engellemeye çalıştı. Neyse ki Danny görüldüğünden daha güçlüydü ve onu yere yıkmayı başardı. Coburn'ü zapt ettikten sonra Danny ona bir çift kelepçe taktı ve devriye arabasına götürdü. Kapıdan çıkarken, merkeze seslendiğini ve destek istediğini duydum. Onlar dışarı çıktıktan sonra dikkatimi banyo kapısına verdim. Tuvalet kapısını açtığımda

ahşabın ezik ve kan lekeleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Kapı koluna uzandım ve kilitli olduğunu görünce kapıya vurdum. "Katie? İçeride misin?"

"Bayan Dawson?" diye bağırdı.

"Evet, tatlım. Benim. Benim için kapıyı açar mısın?"

Katie cevap vermeden kapıyı hafifçe araladı ve hâlâ ağladığını görünce göğsüm sıkıştı. Bana doğru koştu, "Geldin!" diye hıçkırırken kollarını bana doladı.

"Tabii ki yaptım." Ona sıkıca sarıldım. "Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm."

"Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Çok korkmuştum."

"Her şey yoluna girecek Katie." Ona bakarak, "Baban bu gece her şeyi berbat etti, bu yüzden tutuklanıyor. Bu civarda sana bir süreliğine bakabilecek bir ailen olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Tamam, o zaman başka bir şey bulmamız gerekecek." Ayağa kalktım ve ona "Benim için birkaç kıyafet toplayabilir misin?" diye sordum.

"Burada kalmayacak mıyım?" diye sorarken dudakları titriyordu.

"Hayır, Katie. Burası güvenli değil ama söz veriyorum seni güvenli bir yere götüreceğim. Tamam mı?"

Gözyaşlarını silerken başını salladı. "Tamam."

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve bazı eşyalarını toplamasına yardım ettim, sonra Katie'yle birlikte Danny ve Bay Coburn'la işleri kontrol etmek için dışarı çıktık. Danny her zamanki gibi Katie'ye karşı harikaydı. Babasıyla ilgili durumu açıklarken Katie'nin içini rahatlattı, hissedebileceği her türlü suçlamadan onu kurtardı ve bunun onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. Onun yumuşak tarafı, özellikle bu gibi durumlarda onunla çalışmaktan keyif almamın nedenlerinden biriydi.

Danny, "Neyse ki o pislik henüz kefaletini ödeyemedi," deyince düşüncelerimden sıyrıldım.

"Ona ne olacağını merak ediyorum."

"Yargıcın bu sefer onu çarpacağını düşünüyorum. Suçlamalar Coburn aleyhine yığılıyor: aile içi şiddet, aile içi şiddet, çocukları tehlikeye atma, bir memura saldırı ve tutuklanmaya direnme. Yargıç ona ceza verirse hiç şaşırırmam." Bir an için durakladı.

Bir şeyler okuyordu, sonra dedi ki, "Ama mahkeme sisteminin nasıl işlediğini biliyorsun. Mahkemeye çıkması en az bir ya da iki ay sürer."

"Bu gerçekleşene kadar hapiste kalacağını düşünüyor musunuz?"

"Bundan şüpheliyim. Tahmin etmem gerekirse, o deli kız arkadaşının gelip onu çıkarması uzun sürmez."

"Muhtemelen haklısın." İçimi çektim. "Neden böyle bir adamla birlikte olmak istediğini merak etmelisin."

"Hiç belli olmaz. Muhtemelen kendi işini kurmak yerine onun kışından otlanabildiği içindir."

"Muhtemelen öyledir." Aramamın nedenini düşünerek, "Raporunuz bittiğinde bana bir kopyasını verebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette. İşleri toparlamam için bana birkaç dakika verin, ben de size yollayayım."

"Teşekkür ederim Danny. Çok tatlısın." "En sevdiğim DCS ajanı için her şeyi yaparım."

Görüşmeyi bitirir bitirmez bilgisayarımı açtım ve raporlarımı doldurmaya başladım. Saatler sürdü ama neyse ki her şeyi yazıp Bayan Hawkins'e e-posta ile göndermeyi başardım. Eve döndüğümde biraz daha iş yapabileceğimi düşünerek dosyalarımı çantama koydum ve daireme geri döndüm. İçeri girdiğimde Clay'in bana kahvaltı için getirdiği bir kutu şekerleme hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu ve tüm nefisliğiyle benimle alay ediyordu. Dayanamayıp kutuyu açtım ve şapşal bir çocuk gibi gülümseyerek bir çörek almak için içine uzandım. Bir ısırık aldım ve tam da beklediğim gibi, daha önce yediğim kruvasan kadar muhteşemdi. Bitirdiğimde Clay'e bir mesaj göndermeye ve bu tatlı jesti için ona teşekkür etmeye karar verdim.

BEN:

Kahvaltı için teşekkür etmek istedim. Bunu yapmana gerek yoktu.

CLAY:

Veda etmeden gitmekten nefret ediyordum ama dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum.

BEN:

Geri dönmen gerektiğini düşündüm.

CLAY:

Ben yaptım. Yarın için hazırlıklara yardım etmem gerekiyordu.

BEN:

Yarın ne var?

CLAY:

Bir günlüğüne şehir dışına çıkıyorum.

BEN:

Sadece bir günlüğüne mi?

CLAY:

Evet. Erken çıkıyorum. Geç dönerim.

BEN:

Tamam. Umarım iyi gider.

CLAY:

Teşekkürler. Döndüğümde görüşür müyüz?

BEN:

Bu hoşuma giderdi.

CLAY:

Yarın temasa geçerim.

BEN:

Tamam. Sonra konuşuruz.

Clay'i yakın zamanda tekrar göremeyeceğim için biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da, bir gece önce bana gelmiş olmasından memnundum. Hâlâ endişelerim vardı ama görünüşe bakılırsa eskisine göre daha az rahatsız edici olduğu için başka şeylere odaklanabiliyordum -iş ve dairemdeki işleri halletmek gibi. Kirli çamaşırları yıkadıktan sonra lavabodaki bulaşıkları temizledim ve yatağı sıyırdım. Biraz toz aldıktan sonra, biraz çalışmak için toparlanmaya ara verdim. Saate baktığımda saatin onu geçtiğini gördüğümde uzun süredir çalışıyormuşum gibi görünmüyordu. Önümde dolu bir gün olduğunu bildiğimden, geceyi sonlandırmaya karar verdim ve yattım.

Ertesi sabah Katie'nin davası hakim karşısına çıkarıldı. Beklendiği gibi, birkaç hafta sonra yapılacak olan resmi duruşmaya kadar onu koruyucu aileye vermeyi kabul etti. Durumun böyle olacağını umarak, onu yerleştirmek için mükemmel bir yuva aramaya başlamıştım bile. Bay ve Bayan Hopkins birlikte çalıştığım bazı ailelerden daha gençti, ancak ikisi de son derece tatlıydı ve Germantown'a yakın güzel bir mahallede yaşamaları hoşuma gitmişti. Ev dört yatak odalı geleneksel bir evdi ve Katie'ye önümüzdeki birkaç hafta boyunca bakabilecekleri geniş bir alana sahipti. Onun için iyi bir durum olacağını umuyordum. Bakıcı annenin evde başka bir çocuk istediğinden heyecanla bahsetmesinden, Katie'yi almaktan mutlu olduğu anlaşılıyordu ve bu da içimi rahatlatmıştı. Hatta o ve kocası, mahkemeler babasının uygun olmadığına karar verirse Katie'yi tam zamanlı olarak yanlarında tutmak istiyorlardı.

Ofise dönerken kendimi Clay'i düşünürken buldum. O aklıma girer girmez yüzümde bir gülümseme belirdi ve midemde kelekler uçtu. Keşke yakınımdaymış olsaydı da bu güzel haberi onunla paylaşabilseydim, ama sonra onun ve kardeşlerinin dışarıda olacağını hatırladım

bir günlüğüne kasabadan ayrıldılar. Şimdi gerçekten düşünecek zamanım olduğu için, kendimi sadece nereye gittiklerini değil, ne yapacaklarını da merak ederken buldum.

PROSPECT

T Kardeşlerim ve ben gün doğumundan çok önce kalkmış ve hareket etmiştik. Tüm kasaları iki kez kontrol etmemiz ve at römorklarının gizli bölmelerine yüklememiz gerekiyordu. Bu Rider'ın tüm bunların nasıl işlediğini açıklamasını duymak bir şeydi, her şeyi iş başında görmek tamamen başka bir şeydi. Bu adamlar hiçbir şeyi hafife almıyor, Mobile'a doğru yola çıkarken güvenliğimizi sağlamak için gereken her önlemi alıyorlardı. Bir şeyleri berbat edebileceğimden endişeleniyordum ama Rider ve Murphy beni bir şahin gibi izliyor, her şeyi tam olarak yapılması gerektiği şekilde yaptığımdan emin oluyorlardı. Tüm farklı kasaları römorka yükledikten sonra, T-Bone ve Gauge atları getirip içeride sabitlediler. İçinde Gus'ın iki güzel siyah kısırağının bulunduğu yedi ayak genişliğindeki beyaz römorka bakarken, içinde yüzlerce yasadışı silah saklı olduğuna inanmak zordu. Aynı şey hemen yanına park edilmiş ikinci römork için de geçerliydi. Gus'ın bu fikri nasıl bulduğunu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok zekiceydi.

Adamların yola çıkmak için sabırsızlandıklarını görebiliyordum ama Gus işaret verene kadar kimse hareket etmiyordu. Görünürde olmadığı için kulüp binasına girip kısa bir işeme molası vermeye karar verdim. Tam dışarı çıkıyordum ki Jasmine'in seslendiğini duydum, "Hey, Clay! Bir saniyen var mı?"

Durdum ve arkamı döndüğümde o da arkamda duruyordu. Morarmış gözünü ve patlamış dudağını görür görmez, geçen geceki orospu çocuğunu bulup bir kez daha denemek istedim. Jasmine kulüpte takılan pek çok kişiden biriydi ama diğerlerinden farklı olarak bir süredir oradaydı. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyor, kulübe saygı duyuyordu,

Ve ne zaman ona ihtiyaç duysalar kardeşlerinin yanında olmak için elinden geleni yaptı ve bunu onlardan birine pençelerini geçirmeye çalışmadan yaptı. Jasmine'in bu yönünü seviyordum. Hepimiz seviyorduk ve geçen geceki duruma bu kadar sinirlenmemin nedenlerinden biri de buydu. "Elbette. Ne oldu?"

"Sadece geçen gece için zgn olduğumu söylemek istedim." Devam ederken yüzünde koyu kırmızı bir kızarıklık belirdi: "Olayları kendim halletmeye çalıştım ama..."

"zr dilemeni gerektirecek bir şey yok, Jasmine. O adam tam bir dangalaktı ve olanlar tamamen onun suçu," diye onu temin ettim.

"Evet, ama daha iyi bilmeliydim. Başından beri onun bir pislik olduğunu görmeli ve uzak durmalıydım."

"Hepimiz hata yaparız." Daha fazlasını da söyleyebilirdim ama Murphy'nin yola çıkma vaktinin geldiğini haykırdığını duyduğumda zamanım olmadığını anladım. "zgnm, gitmem gerek."

Döndüm ve diğerlerinin yanına vardığımda hepsi yüklenmiş ve yola çıkmaya hazırdı. Hiç vakit kaybetmeden Rider, Gunner ve Gash ile birlikte kamyonu bindim. Shadow ve Blaze kamyonlarını kapıdan çıkarırken sabırla bekledik, sonra da arkalarından gittik. İki büyük at rmorkuyla şehir merkezinden geçmek için biraz manevra yapmak gerekti ama sonunda eyaletler arası yola çıkmayı başardık. Önümüzde altı saatten fazla sürecek bir yol ve yakıt için sadece bir mola varken, uzun yolculuğa alışmak için elimden geleni yaptım. Rider ve Gunner'a baktım ve tam da beklediğim gibi, tüm dikkatleri önümüzde duran iki at rmorkundaydı. Ellerindeki işe olan bağlılıklarından etkilenmemek mümkün değildi. Dikkatimi tekrar römorklara çevirdiğimde, ikisinin de yanımda olduğunu bilmek iyi hissettirdi ve bir gün benim için aynı şeyleri hissedecek bir kardeşim olmasını umdum.

Mobile'daki rıhtıma vardığımızda saat biri çoktan geçmişti. Daha önce hiç farklı vinçlerin, mavnaların ve yolcu gemilerinin bulunduğu bir yükleme rıhtımında bulunmamıştım. Çok fazla şey vardı. Etrafımızda olup bitenlerden dolayı neye dikkat etmemiz gerektiğinden bile emin değildim ama neyse ki Rider ve Gunner sahilin temiz olduğunu tespit edip diğerlerine işaret ederek ilerlemenin güvenli olduğunu bildirdiler. Onlar park eder etmez Murphy kamyonundan indi ve siyah bir SUV'a doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra, siyah saçlı ve siyah güneş gzlykl orta boylu bir adam diğer üç adamlarla birlikte dışarı çıktı ve Murphy'nin elini sıktı. Onlar konuşurken, kardeşlerin geri kalanı etrafta toplandı.

ve bacaklarını esnetmek için biraz zaman ayırdılar. Rider arkamdan yaklaşıp "Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda her şeyi içime çekiyordum.

"Güzel." Başımı yana eğdim ve boynumu çıkardım. "Yine de kığım ve sırtım asla eskisi gibi olmayabilir."

"Güzel." Kıkırdadı ve omzumu okşadı. "Geri dönerken acele etmeyeceğiz... Yiyecek bir şeyler alıp yakıt alacağız."

"Kulağa harika geliyor." Başımla Murphy'yi ve konuştuğu adamı işaret ettim. "O Ronin mi?"

"Evet, bu o olmalı."

"Nedense daha büyük olacağını düşünmüştüm," diye alay ettim.

"Cüssesi seni yanıltmasın," diye uyardı Rider. "Ronin uğraşılacak bir adam değil."

Shadow at römorklarından birini açıp "Haydi çocuklar, şu işi bitirelim." dediğinde sohbetimiz aniden sona erdi. Şu işi bitirelim."

Sürücü römorkun içine girerken beni takip etmemi işaret etti. Kısrağın dizginlerini tuttu ve onu rampadan aşağıya doğru yürüttü, sonra bana baktı. "Sen diğerini al ve beni takip et."

"Tamamdır."

Rider'ı takip ederek ikinci kısrağın dizginlerini tuttum ve onu dikkatlice römorktan çıkarıp Rider'ın yanına götürdüm. İkisini de çitlere bağladık, sonra ikinci at römorkuna geçtik ve diğer ikisine de aynısını yaptık. Onları sıraya koyar koymaz, adamların tahta sandıkları teker teker arabalara boşaltmasına yardım etmeye başladık. Sıra bana geldiğinde, büyük kutulardan birine uzandım ve onu diğerlerinin yanına taşıdım. Her iki römorku da boşaltır boşaltmaz Blaze bana ve Gash'e döndü, "Siz ikiniz arabaları rıhtıma indirin."

"Tamamdır."

Gash ve ben arabaların kontrolünü ele aldık ve diğerlerini takip ettik. Hangi tekneye doğru gittiğimizi gördüğümde neredeyse olduğum yerde duruyordum. Bir yattan bahsettiğini hatırlıyordum ama bunun yepyeni, yetmiş metrelik, yüksek performanslı, her türlü zil ve düdüğe sahip bir yat olacağını hiç düşünmemiştim. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama T-Bone'un bana sırtıttığını fark ettiğimde iyi bir iş çıkarmadığımı anladım. "Oldukça havalı, değil mi?"

"Evet, oldukça keskin." Alt güverteye doğru ilerlerken etrafa hızlıca bir göz attım. "Bunlardan bir tane de kendime alsam fena olmazdı."

"Sen de ben de."

Güvertenin altına indiğimizde Blaze kasalardan birine uzandı ve onu saklama bölmelerinden birine koymaya başlarken T- Bone'a baktı ve "Böyle bir tekneyle ne halt edersin?" diye sordu.

"Bu bir piliç mıknaatısı, kardeşim." T-Bone kıkırdadı. "O kadar çok kadınla birlikte olurdum ki, onları bir sopayla silkelemem gerekirdi."

Riggs bir sandık almak için ayağa kalktı ve sandığı kaldırırken Blaze'e bakarak, "Hatırladığım kadarıyla piyangoyu kazanması gerekiyordu... parayı tıpkı bunun gibi bir yat almak için kullanacaktı," dedi.

"Haklısın." Blaze, T-Bone'a dönerken kıs kıs gülererek başını salladı. "Dur tahmin edeyim... Hiç bilet almadın."

"Hayır." Bir sandık aldım ve diğerlerinin yanına koyarken T- Bone'un böbürlendiğini duydum, "Ama kazandığımda, o orospu çocuğunu kazanacağım ve kendime tıpkı bunun gibi bir yat alacağım. Göreceksiniz."

"Mm-hmm"

Geri kalan kasaları çeşitli saklama bölmelerine istiflemeyi bitirirken çocuklar birbirlerine takılarak ileri geri şakalaşmaya devam ettiler. T-Bone ve Blaze her şeyin güvende olduğundan emin olduktan sonra römorklara geri döndük. Murphy Ronin'le işleri hallederken, Rider ve ben kısrakları römorklara geri yüklemeyi önce biraz gezdirdik. Onları emniyete aldığımızda Murphy yola çıkmaya hazırды ve biz de yola koyulduk. Bütün gün bir şey yememiştım, bu yüzden geç bir öğle yemeği için yol kenarındaki bir lokantada durduklarında rahatladım. Koşu sırasında istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmek istemediğimizden, küçük kafeye girerken hiçbirimiz kesiklerimizi giymemiştik, ancak kalabalık grubumuz restoranın arka tarafına doğru ilerlerken yine de pek çok bakışla karşılaştık. Oturduktan sonra bir garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Yirmili yaşlarının sonlarında, belki de otuzlu yaşlarının başındaydı, başının üstünde toplanmış beyaz-sarı saçları ve çok koyu bir tonda makyajı vardı, bu da onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Çekici bir kadın olmasına rağmen, yüzündeki çatık kaşlardan pek de iyi bir ruh halinde olmadığı anlaşılıyordu. Gülümsüyormuş gibi yaparak şöyle dedi: "Merhaba çocuklar. Ben Layla ve garsonunuz olacağım. Bugün sizin için ne getirebilirim?"

Tipik T-Bone tarzıyla, sırtarak ona baktı ve "Bana numaranı verebilirsin" dedi.

"Onun yerine içki siparişinizi alsam nasıl olur?"

"İkisine de ne dersin?" Kızın yüzündeki ekşimiş ifadeden etkilenmediği belli olan adam gülümsemeye devam ederek, "Bunu yaptığına değecek bir şey yapacağım," dedi.

Onu görmezden gelerek dikkatini geri kalanımıza çevirdi ve "Çayımız, gazozumuz ve biramız var. Ne alırdınız?"

Her birimiz ona siparişlerimizi verdik ve o gittikten sonra Blaze, T-Bone'a baktı ve "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

Kardeşler bir kez daha geri çevrildikleri için T-Bone'a zor anlar yaşatmaya başlayınca köşe kahkahalarla doldu. Garson kız yemeklerimizle dönene kadar da devam ettiler. Tabaklar masalara konur konmaz, hepimiz karnımızı doyurmaya başlarken grup sessizliğe gömüldü. Tam bitirmek üzereydik ki Riggs bana doğru eğildi ve "Hâlâ bir yer arıyor musun?" diye sordu.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Bakmak için pek vaktim olmadı."

"Benim ve Reece'in birkaç sokak ötesinde satılık bir ev var. Kocasının şehir dışında yeni bir işe girdiğini duydum, o yüzden evi ellerinden çıkarmak istiyorlar." Devam etmeden önce çayından hızlıca bir yudum aldı, "Çitle çevrili bir arka bahçesi var, yani Düşes'i tutmaya karar vererseniz onun için bir yeriniz olur."

"Adresi aldın mı?"

"Evet, sana tüm bilgileri mesaj atacağım ama bekleme. İçimden bir ses çok hızlı olacağını söylüyor."

"Sağ ol dostum. Yarın oraya uğrayabilir miyim bir bakarım."

"Güzel. Umarım işinize yarar." Kaşlarını kaldırdı ve ekledi: "Bugünkü de bir önceki kadar iyiye, istediğin evin peşinatını ödeyecek kadar paran olur."

Ben cevap veremedim Blaze ayağa kalktı ve "Geç oluyor. Yola çıksak iyi olur."

Masanın üzerine birkaç yüz dolarlık banknot attı - hesabımızı ve somurtkan garsonumuz için sağlıklı bir bahşişi karşılamaya fazlasıyla yetti, sonra kapıya doğru ilerledi. Onu bekletmememiz gerektiğini bildiğimiz için hepimiz ayağa kalktık ve onu otoparka kadar takip ettik. Önümüzde uzun bir yol olmasına rağmen, koşu sorunsuz bir şekilde tamamlanmıştı ve hepimiz eve doğru yola çıkarken moralimiz yüksekti.

Memphis'e döndüğümüzde geç olmuştu ve atları ve römorkları yerleştirdiğimizde daha da geç olmuştu. Hepimiz çok yorgunduk ve çocuklar barda içki içmeyi bırakıp eve gitmeye karar verince rahatladım.

onun yerine eve döndüm. Bu sayede gece yarısı hiçbirinin bana ihtiyacı olmayacağını ve birkaç saatten fazla uyuma şansım olacağını umuyordum. Odama vardığımda, yolculuktan dolayı tüm vücudum ağrıyordu, bu yüzden ağrıyı hafifleteceğini umarak sıcak bir duş almaya karar verdim. Neyse ki işe yaradı ve çıktığımda acı çekmeden yürüyebiliyordum. Kurulanıp bir çift boxer giydiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Landry'yi aramak için çok geç olduğundan, geceyi bitirmeye karar verdim ve yattım.

Sonraki birkaç gün oldukça bulanık geçti. Darcy ve özel boyama konusundaki uzmanlığı hakkında söylentiler dolaşmaya başlamıştı ve siparişler birikmeye başlamıştı, bu da geride kalmamak için hepimizin kışımızı yırtmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ama iyi bir not olarak, çocuklar işte o kadar meşguldüler ki, başka bir şey için çok az zamanları vardı ve bana az miktarda boş zaman bıraktılar - bu da araştırmaya başladığımdan beri pek sahip olmadığım bir şeydi. Bunun uzun sürmeyeceğini bildiğim için elimden gelenin en iyisini yaptım ve Landry ile mümkün olduğunca çok zaman geçirdim. Hatta onu Riggs'in bana bahsettiği evi görmeye bile götürdüm. Onunla geçirdiğim her saniyeden keyif alıyordum, özellikle de yalnız olduğumuz zamanlardan.

"Bana öyle bakmayı kesmen gerekecek."

Landry yatağın kenarında oturuyordu ve eski Vols kapüşonlunun içinde çok seksi görünüyordu. Gülümseyip "Ne gibi?" diye sorarken saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürdü.

"Bana masum rolü yapma. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Sana bakışından *hoşlanmadığını* mı söylüyorsun?" Gözlerini benimkilere dikerek yataktan kalktı ve kapüşonlu tişörtünü başından çekerek siyah dantelli sütyenini ve külotunu ortaya çıkardı. "Çünkü istersen durabilirim."

"Hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Hırlarken gözlerimin kıvrımlarında gezinmesine izin verdim, "Ve hayır, durmanı istemiyorum ... Şimdi değil. Asla."

"Güzel." Kollarını arkasına uzatıp dantelli sütyenini yavaşça çıkarırken bakışlarımı üzerinde tuttu. "Çünkü sen etrafımdayken kendime engel olamıyorum." diye şımarırken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

Cehennem kadar seksi gülümsemesi ve sesinin kışkırtıcı tonu arasında, kendimi zar zor bir arada tutabildim ve dantel külotundan başka bir şey giymeden birkaç santim ötede durması kesinlikle yardımcı olmadı. Lanet olsun. Sakin davranmak istedim ama kadın beni öldürüyordu. Tek yapabildiğim

kendimi o anda kaybetmemek için kendimi zor tuttum. Ona doğru bir adım attım ve onu yavaşça yatağıma indirirken ellerimi beline koydum. Daha fazlası için sabırsızlanan elleri hızla kalçalarına indi. Külotunu yavaşça, santim santim uzun bacaklarından aşağı indirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Orada yatıyordu, çıplak bedeni yatağa yayılmış, sadece alınmayı bekliyordu. Gözlerimin vücudundan aşağı kaymasına izin verirken, böylesine inanılmaz bir yaratığın benim olduğuna inanamıyordum. Kendimi onun yanındaki yatağa bıraktığımda nefis kıvrımları beni çağırıyordu. "Kahretsin, kadın. Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Parmak uçlarımla göğsünün eğimini izlemeye başladığımda altımda kıvrınmasını izledim. "Sadece sana bakmak bile beni sertleştiriyor."

Ağzımı boynuna indirdim, köprücük kemiğinden göğsüne doğru inerken yumuşak tenini öpüp ısırdım. Parmaklarım karnında ilerlerken narin etini ısırdım ve emdim. Bacaklarının arasına doğru ilerlerken ağır pantolonlar ve düşük inlemeler odayı doldurdu; parmaklarım onun merkezinde sıyrıldı, onu daire içine aldı, onu kızdırdı. Kendini tutamayarak kalçalarını öne doğru salladı ve daha fazlası için yalvardı. Sikeyim. Onu bu kadar heyecanlı görmek sikimin dikkat çekmek için zonklamasına neden oldu.

Onu çözülmeye zorlamak istiyordum. Onu serbest kalmasının sınırına iterken, tüm küçük nefes alışlarını ve inlemelerini tekrar tekrar duymak istedim. Lanet olsun. Onunla ilgili her şey beni daha fazlası için yakıyordu. Parmaklarımı onun içinde hafifçe gezdirdim, onu çılgına çeviren noktayı aradım. Kalçaları ileri doğru sarsıldı ve bulduğum anda bana haber verdi. Landry'nin nefesi hızlandı, elleri çarşafa daldı, orgazmı vücudunda bir şimşek gibi çakarken parmaklarıyla sıkıca büktü. "İşte bu, bebeğim. Benim için gel."

Nefes nefese, tekrar tekrar "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Onun zevk dolu inlemelerini duymak beni ihtiyaçla doldurdu ve ona sahip olmak için bir an daha bekleyemedim. Ayağa kalktım ve prezervatif takmadan önce kotumu ve boxerımı çıkardım. Üstüne eğilip zonklayan ereksiyonumu ona doğru tırmıklarken yüzünde bir arzu parıltısı belirdi. "Bana ne yaptığını görüyor musun, Landry?"

Toparlayabildiği tek kelime "Clay," oldu.

O anda, benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi nefes nefese, şehvet dolu bir ses tonuyla adımı söylemesinden asla bıkmayacağımı biliyordum. Beni öne çekmek için bacaklarını kullanırken dudaklarını sahiplenici, talepkâr bir öpücükle dudaklarıma bastırdı ve altımda titrediğini hissettim.

yarağımın ağrıyan her santimini ona vererek içine girdim. Siktir. O kadar sıkı, o kadar sıcak ve ıslaktı ki. Birkaç nefes durakladıktan sonra, yavaşça ona karşı sallanarak hareket etmeye başladım. Altımda kıvranmaya başladığını, boynunun ve göğsünün arzuyla kızardığını ve gözlerinin kapandığını izledim. Onu o anın içinde bu kadar kaybolmuş görmek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Ben geri çekilip tekrar içine girerken parmaklarımız birbirine dolandı. Ağzımı onunkine indirdim, ellerimi kalçalarına koymadan ve onu yüzüstü çevirmeden önce onu derin ve sert bir şekilde öptüm. Landry'yi kaldırdım, dizlerinin üzerine yerleştirdim ve bir kez daha içine girmeden önce mükemmel kıcımlı görmenin tadını çıkardım. Birkaç yavaş, istikrarlı itişten sonra hızımı artırmaya başladım. Daha derine inme ihtiyacı duyarak avucumu sırtının küçük kısmına yerleştirdim, açısını ayarlamak için onu hafifçe aşağı ittim ve kendimi bir kez daha içine gömdüğümde zevkle inledi. Başını geriye doğru eğdi ve saçlarına uzandım, sert ve acımasız bir ritimle tekrar tekrar içine girerken nazikçe çekiştirdim. Kalçalarını geriye doğru salladıkça yatak başlığı duvara çarpıyordu. Landry kendini tutmuyordu. Bunun yerine, her hareketimi aynı ateşli tempoyla karşıladı ve tam olarak ne istediğini kelimeler olmadan bilmeme izin verdi.

Etrafımda sıkılaşmaya başladığında, yaklaştığına dair hiçbir şüphe yoktu. Göğsümden bir hırıltı çıkmasına neden olan baskıyı hissedebiliyordum. Karşı koyamayarak daha derine, daha sert girmeye başladım. Orgazmının bir kez daha tuttuğunu görmek, tekrar tekrar çıkardığı o küçük sesleri duymak için sabırsızlanıyordum. "Sikimin her yerine boşalana kadar seni becermeye devam edeceğim."

Vücudu sertleşti ve vücudundaki kaslar gerildikçe ve doruğa ulaştıkça nefes nefese kalmaya başladı. Kısa bir süre sonra kasları titremeye başladı ve ciğerlerinden hava kaçmaya başladı. Serbest bırakılmam hızla yaklaşırken, vücudumun onunkine çarpma sesleri odanın her yerinde yankılanırken ona doğru ilerlemeye devam ettim. Son bir derin itme ile, kendi serbest bırakmamı bulduğumda horozumu onun içine gömdüm.

Birkaç derin nefesten sonra kendimi göğsüne doğru indirdim ve kısa bir süre orada dinlendim, sonra sırtüstü döndüm, prezervatifi çıkardım ve komodinin yanındaki sepete attım. Onu kendime doğru çektiğimde, başını omzuma yasladı, avuç içi göğsümdeydi ve yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Birkaç dakika sonra

Landry'nin bir kez daha ve sonra bir kez daha denemeye istekli olduğunu görmek beni memnun etti. Aslında, bütün geceyi birbirimize dolanarak geçirdik ve kullan-at telefonum çalmaya başlamasaydı daha da uzun süre devam edebilirdik.

L A N D R Y

I her şeyin ne kadar iyi gittiğine inanamıyordu. Coburn davası nihayet mahkemeye çıkmak üzereydi. Gece gündüz çalışıyor, hazırlıklı olmak için elimden geleni yapıyordum. En büyük endişem

Katie'ydi. Yaşadığı onca şeyden sonra çocuk biraz olsun mutluluğu hak ediyordu ve onu yeni koruyucu ailesiyle birlikte gördükten sonra bunu bulduğuna gerçekten inandım. Tek umudum, Bay Coburn hakkındaki tüm suçlamaları inceledikten sonra yargıcın Katie'nin onlarla birlikte kalmasına izin vermesiydi. Aniya ve çocuklarla da her şey çok iyiydi. Son konuştuğumuzda Aniya'nın morali çok daha iyi görünüyordu, özellikle de yeni işi söz konusu olduğunda. Çalışma saatleri çok daha katlanılabilirdi ve maaşı da beklediğinden daha iyiydi. Fiona ve Joseph soğuk algınlıklarını atlattmışlardı ve ikisi de kilisedeki yeni kreşi çok seviyorlardı.

İş yerinde işler ne kadar iyi gidiyorsa, Clay'le de o kadar iyiydi. İlk çıkmaya başladığımız zamanların aksine, ikimiz birlikte biraz daha fazla zaman geçiriyorduk ve ben bunun her dakikasına bayılıyordum. Bana kendimi çok güzel ve tapılır hissettiren bir tarzı vardı. Bu alışık olduğum bir duygu değildi, ama içimde büyüyordu. Aslında Clay'le ilgili her şey beni etkilemeye başlamıştı -gülüşü, dokunuşu ve koruyucu doğası. Ona aşık olmak için çok erken olduğunu biliyordum, ama yatakta yanına kıvrıldığımda, umurumda değildi.

Eğilip onu yanağından usulca öptüğümde güneş panjurların arasından yeni yeni yükselmeye başlamıştı. "Günaydın."

"Günaydın güzelim." Esnedi, sonra beni hızlıca sıktı. "Saat kaç?"

"Görünüşe bakılırsa, harekete geçme vaktiniz gelmiş." "Ha?"
diye mırıldanırken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.
"Cep telefonunuz ... Az önce yine çaldı."
"Ne?" Yatakta ayağa fırladı ve yan masadan telefonunu almak için uzandı.
"Kahretsin, duymadım."
"Sadece birkaç kez patladı."
Ekranı bakar bakmaz inledi ve kendini yataktan dışarı çekti. "*Kahretsin!*"
"Sorun nedir?"
"Garajdaki alarm çalıyor." "Biri içeri girmeye
mi çalışıyordu?"
"Hiç sanmıyorum." Clay çantasından bir tişört çıkardı ve giyerken, "Riggs
kameraları kontrol etti ve bir şey görmedi, ama ben daha yakın olduğum için
gidip kontrol etmemi istiyor," diye açıkladı.
"Tamam." Çok umutlu görünmemeye çalışarak, "Geri gelecek misin?"
diye sordum.
"Keşke yapabilseydim ama önümde çılgın bir gün var." Birkaç çorap ve
bir kot pantolon giydikten sonra botlarını giymeye başladı. "Ama daha sonra
biraz zamanım olacak. Senin için uygun mu?"
"Evet, bu konuda kesinlikle iyiyim." Giyindikten sonra tuhaf bir ifadeyle
bana baktı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmadığı için "Ne?" diye
sordum.
"Sen o yatakta yatarken bu kadar iyi görünürken buradan ayrılmanın
benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"
"Bilmeni isterim ki, gidişini izlemek hiç de kolay değil." Gülümsedim.
"Ama bu gece görüşürüz."
"Öyle olacak."
Eğildi ve bana bir öpücük verdi, ama sıradan bir öpücük değildi. Tüm
bedenimi yakıp kavuran bir arzu kıvılcımı gönderen o öpücüklerden biriydi.
Tam geri dönüşü olmayan o noktaya ulaşmak üzereyken, dudaklarımdan
kendini kurtarmak için bir adım geri çekildi ve beni her türlü sıcak ve rahatsız
bıraktı. Kızarmış yanaklarımı ve boynumu gördüğünde yüzünde seksi bir
gülümseme belirdi. "Bunu gördüm!"
"Ne?" diye sordu masumca.
"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun!" Alay ettim. "Bunu bilerek yaptın!"
Kesimini giyip kapıya doğru ilerlerken hâlâ aynı seksi sırıtışını
takınıyordu. "Belki... bu gece beni geri getirebilirsin."

"Bundan emin olabilirsin!" O ve Düşes koridorda ilerlerken ben de güldüm.

Birkaç dakika sonra ön kapımın açılıp kapandığını duydum ve ikisinin de gittiğini anladım. Birkaç dakika öylece yattım ve tekrar uykuya dalmaya çalıştım ama başaramadım. Daha fazla dinlenme fikrinden vazgeçerek kalktım ve işe gitmek için hazırlanmaya başladım. Hızlı bir duştan sonra giyindim, saçımı ve makyajımı düzelttim, ardından bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittim. Bardağımı kahve ile doldurur doldurmaz çantama bir protein bar attım ve işe doğru yola koyuldum.

Ofise geldiğimde saat hala erkendi, çoğu kişi için çok erken bir saatti, bu yüzden bu sessiz zamanı kahvemi içmek ve Coburn dosyasını gözden geçirmek için kullandım. İfade vermeye hazır olduğumdan tamamen emin olduktan sonra Coburn dosyasını bir kenara bıraktım ve diğer dosyalarımı gözden geçirmeye başladım. Strayhorn dosyasına rastladığımda gülümsemekten kendimi alamadım. İlk ziyaretimden bu yana çok yol kat etmişlerdi ve hayatlarında bir fark yaratmaya yardımcı olduğumu bilmekten gurur duyuyordum. Aniya'nın dosyasını güncelleyebilmek için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyordu. Eşyalarımı aldım ve arabama doğru yola çıktım.

Eve gitmek yerine Aniya'yı arayabilirdim ama okul tatil olduğu için Fiona ve Joseph'i görebileceğimi umuyordum. Evlerinin önüne geldiğimde, garaj yolunda daha önce hiç görmediğim eski bir Ford pikap gördüm. Aileden birine ait olabileceğini ya da belki de uğrayan bir arkadaşına ait olabileceğini düşündüm. Çok geçmeden ikisinin de olmadığını anladım.

Kendimi tehlikeli bir durumun içinde bulmak üzere olduğumdan tamamen habersiz, yukarı çıktım ve kapıyı çaldım. Tam da umduğum gibi, Fiona kapıyı açtı. Mor taytı ve tek boynuzlu at tişörtüyle kesinlikle çok sevimli görünüyordu. Tirbuşon buklelerini gözlerinden geriye doğru çekmişti, bu yüzden yüzündeki ifadeyi gizlemek mümkün değildi. Önceki seferlerin aksine, beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine, tamamen korkmuş görünüyordu ve konuşmadı bile. Ben "Merhaba tatlım" dediğimde paniklemiş bir ifadeyle öylece duruyordu. Bu sabah nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?"

Sözlü bir yanıt almayı umuyordum ama o sadece başını salladı. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissederek, "Fiona, her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Kapıda kim var!" diye kükredi bir erkek sesi.

Fiona omzunun üzerinden bakarken nefesi hızlandı ve "Geri döndü," diye fısıldadı.

"Kim döndü?"

Kadın cevap veremeden adam bağırdı: "Lanet olası bir soru sordum ve cevap bekliyorum!"

Yaklaşan ayak seslerinin gürültüsünü duyabiliyordum ve Fiona'nın küçük kahverengi gözleri, aşırı uzamış kıvrıkcık saçlı ve kalın sakallı iri bir adam arkasından gelirken açıldı. Uzun boyu, şişkin kasları ve vücudunu kaplayan dövmeleleriyle vahşi bir yaratıktı ve gözleri soğuk ve tehditkârdı. Fiona ürkekçe adama bakıp "Ben Bayan Dawson" diye mırıldanırken sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

"Bayan Dawson? Siz de kimsiniz?" Gözleri benimkilerle öfkeli bir bakışta buluştu. "Ve ne sikim istiyorsun?"

"Merhaba." Huysuz davranışlarından etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "Ben Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan geliyorum. Aniya ile konuşmak için buradayım."

"Bu doğru mu?" diye hırladı. "Ve neden seninle konuşmak istesin ki?"

Ben cevap veremeden Aniya arkasından geldi ve morarmış gözünü, bileklerini ve kollarını kaplayan çürükleri görünce midem bulandı. Cehennem gibi bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu ve bu onu çok etkilemişti. Birkaç gün önce gördüğüm güçlü, kararlı Aniya'nın yerini, bana yaralı bir hayvanı hatırlatan uysal, korkmuş bir ruh almıştı. Elini onun omzuna koyup, "Stephen, lütfen," diye fısıldarken gözlerindeki tereddütü görebiliyordum.

Bu adamın Aniya'nın kocası olduğunu anlamam için adını duymam gerekti; birkaç ay önce onu ve çocukları terk edip onları kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakan adam. Görünüşe bakılırsa, dönüşü pek de hoş olmamıştı. Ona, "Bayan Dawson gerçekten çok yardımcı oldu," derken durumu yatıştırmayı umduğunu görebiliyordum. Kahve dükkanındaki işi bana o buldu."

"Artık döndüğüme göre, onun lanet olası yardımına ihtiyacın olmayacak," diye alay etti. "Anladın mı?"

"Ama-" diye başladı ama adam elini kaldırıp bir kez daha vurmakla tehdit edince hemen durdu. "Tamam, nasıl istersen. Tartışmak istemiyorum."

Elini indirirken Stephen dikkatini tekrar bana çevirdi. "Onu duydun. Artık senin yardımına ihtiyacı yok."

"Evet, onu duydum." Öfkeliydim ama bunu saklamak için elimden geleni yaptım. "Sorun değil, ama gitmeden önce çocukları görmem ve iyi olduklarından emin olmam gerek."

"Mahkeme emrin var mı?" "Hayır."

"O zaman mülkünden defolup gidebilirsin!" diye bağırdı. "Çünkü burada istenmiyorsun."

"Stephen," diye mırıldandı Aniya, "içeri girmesine izin versen iyi olur. Eğer izin vermezsen polis eskortuyla geri dönecek."

"Umurumda bile değil!" Bana doğru tehditkâr bir adım atarken gözlerinde öfke parladı. "Bir daha söylemeyeceğim, bayan. Burada istenmiyorsun ve eğer polislerle geri gelersen, o güzel boğazını keserim."

İlk kez tehdit edilmiyordum. Aslında bu benim işimde oldukça yaygındı, ama ilk kez bunun basit bir tehditten daha fazlası olduğuna inanıyordum. Bu adam kafayı yemişti ve fırsat verilirse sözünü yerine getirecekti. Durumu daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Strayhorn" dedim.

Döndüm ve aceleyle arabama gittim. Tam içeri girmek üzereydim ki bağırdığını duydum: "Geri dönmesen iyi olur. Dönersen pişman olursun!"

Ona cevap vermeden arabama bindim, kapıyı çarptım ve garaj yolundan geri geri çıktım. Evden birkaç mil uzaklaştıktan sonra arabayı kenara çektim ve ofisi arayarak Bayan Hawkins'e olanları anlattım. Ona adamın tehditlerini anlattıkça daha da sinirleniyordum. Onun gibi bir adamın beni tehdit etmesinden dehşete düşmem gerekirdi ama hayatımın tehlikede olabileceğini göremeyecek kadar öfkeliydim. Aniya'nın yeniden ayağa kalkmasına yardım etmek için çok çalışmışım. Çocuklarına bakabilmesini ve onlara istikrarlı bir ev ortamı sağlayabilmesini istiyordum ama o etrafta olduğu sürece bunun mümkün olmayacağı açıktı. Tüm bunlar üzerimde baskı yaratıyor ve başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu, bu yüzden günün geri kalanında bana izin verdiğinde rahatladım.

İşten biraz uzak kalmanın kafamı toparlamama yardımcı olacağını ummuştum ama olmadı. Clay, iş yerinde olan bir şey yüzünden iptal etmek zorunda kaldı.

Bu yüzden bütün geceyi tek başıma Aniya ve çocukları düşünerek geçirdim. Fiona'nın gözlerindeki dehşet dolu bakışı ve Aniya'nın kollarındaki morlukları görmekten nefret ediyordum. Onlara kafayı takmadığım zamanlarda aklım Katie ve ertesi sabahki duruşmasındaydı. Ertesi sabah adliyeye giderken her şey hâlâ üzerimdeydi. İçeri girer girmez Katie'nin, vasisi Vicky ile birlikte oturduğunu gördüm. Koyu, mor bir elbise giymişti ve saçları örgü şeklinde arkaya toplanmıştı, bu da onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Titreyen dizlerinden ve yüzündeki gergin ifadeden gergin olduğunu anlayabiliyordum, haklı olarak da öyleydi. Yargıca evinde olanları tekrar anlatmak onun için zor olacaktı ama neyse ki bunu mahkeme salonunda babası ve diğer herkes izlerken yapmak zorunda kalmayacaktı. Bunun yerine, yargıçla odasında tek başına konuşacaktı.

Yanına gittim ve yanına oturduğumda gülümsedim. "Selam ufaklık. Nasılsın?"

"Daha iyi oldum."

"Bütün bunların zor olduğunu biliyorum ama yakında hepsi bitecek."

"Umarım öyledir." Gözleri iç çekerek yere kaydı. "Çünkü tüm bunlardan gerçekten yoruldum. Babamın sürekli içmesinden... beni korkutmasından ve hırpalamasından..." Bir an durakladı, sonra bana baktı, "Onu seviyorum, seviyorum ama artık babam olmasını istemiyorum. Okuldaki arkadaşlarım gibi normal bir ailem olsun istiyorum."

Çoğu durumda, çocuklar fiziksel ve zihinsel istismara uğradıklarında bile evlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Bu, kendilerini içinde buldukları kısır döngünün sadece bir parçasıydı. Ebeveynlerinin onayını almak içlerine işlemişti ve asla elde edemeyecek olsalar bile bunu arıyorlardı. Öte yandan Katie babasından kopma noktasına gelmişti ve evden kalıcı olarak alınmasının işleri biraz daha kolaylaştıracağını umuyordum. "Tatlım, hiçbir söz veremem ama sana şunu söyleyebilirim. Her şey daha iyi olacak." Elimi dizine koydum. "Yargıca karşı dürüst ol, o da işleri yoluna koymak için elinden geleni yapacaktır."

"Tamam." Mahkeme salonunun kapısına bakarken, "İçeri girmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Biliyorum, ama uzun sürmez. Sadece birkaç soruya cevap vermem gerekiyor." "Bu konuda gergin misin?"

Tanıklık etme düşüncesi midemi düğümlemiş olsa da, endişelenmesini istemedim, bu yüzden "Umm... biraz, ama iyi olacak."

Dediğim gibi, orada çok uzun kalmamalıyım."

"Tamam."

Duruşma başlamak üzereydi, ben de ayağa kalktım ve "İçeri girsem iyi olacak ama bittiğinde görüşürüz" dedim.

Başını salladı ve benim dönüp mahkeme salonuna yönelmemi izledi. Dosyada başka davalar da vardı, bu yüzden salonun ağzına kadar dolu olmasına şaşırmadım. Danny'nin arka sırada oturduğunu görünce yanına gidip oturdum. "Bunun için hazır mısınız?"

"Evet. Sadece bu işi bitirmeye hazırım," diye homurdanarak Bay Coburn'e baktı. "Lanet olsun, sadece bu adamın başına gelecekleri görmek istiyorum."

"Sen de ben de."

Mahkeme memuru hepimizin ayağa kalkmasını emrettiğinde salon sessizliğe gömüldü. Yargıç duruşma salonuna girdi ve birkaç dakika içinde mahkeme başladı. Katip ilk olarak bizim davamızın görüleceğini duyurduğunda minnettar olmuştum. Her iki avukat da ayağa kalktı ve tam duruşma başlamak üzereyken Coburn'ün avukatı erteleme talebinde bulunarak hepimizi şok etti. Yargıç, "Hangi gerekçeyle?" diye sorarken ona onaylamayan bir bakış attı.

"Savunmanın kanıt toplamak için biraz daha zamana ihtiyacı var. Sosyal hizmetlerden gelen bazı raporlar hala elimizde yok ve Bay Coburn'ün savunmasını düzgün bir şekilde sunabilmek için bunlara ihtiyacımız olacak."

"Mm-hmm." Hoşnutsuz bir iç çekişle kaşlarını kaldırdı. "Peki Bay Coburn'ün savunması için bu *kanıtları* toplamanız ne kadar sürecek?"

"Birkaç hafta, belki de en fazla bir ay."

Yargıç karşı tarafın avukatına dönerek "İtirazınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Söz konusu çocuk, Katie Coburn, duruşmaya devam edene kadar mevcut koruyucu ailesinde kaldığı sürece ertelemeyi kabul etmekle ilgili bir sorunum yok."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca temassızlık emri talep etmek istiyoruz."

Sözler avukatın ağzından çıkar çıkmaz Bay Coburn avukatına söylenmeye başladı. Şartnameden memnun olmadığı belliydi ama bu avukatının "Bay Coburn şartları kabul ediyor" diye cevap vermesini engellemedi.

"O zaman erteleme kabul edildi. Evrakları katibe teslim edin ve otuz gün içinde duruşma için bir tarih belirleyin."

"Evet, Sayın Yargıç."

Bununla birlikte avukatlar dosyalarını toplamaya başladılar, evrak çantalarına doldurdular ve mahkeme salonundan dışarı çıktılar. Şok olmuş bir halde Danny'ye döndüm ve "Yani bu kadar mı?" diye sordum.

"Şimdilik bu kadar. Otuz gün içinde geri döneceğiz gibi görünüyor, ama en azından şimdilik çocuk yerinde kalacak."

"Bu kesinlikle bir artı."

Bir sonraki davanın başlamak üzere olduğunu fark ettiğimizde Danny ve ben kalkıp mahkeme salonundan sıvıştık. Olayların nasıl geliştiğini düşününce Katie'yle konuşma fırsatı bulmayı umuyordum ama koridora çıktığımızda o ve Vicky çoktan gitmişti. İkimizin de burada oyalanması için bir neden olmadığından, Danny ve ben otoparka doğru yola çıktık. Dışarı adımımızı atar atmaz Bay Coburn'ün avukatıyla konuştuğunu gördüm ve yüz ifadelerinden konuşmanın hararetli olduğu anlaşılıyordu. Coburn dönüp bana ters ters bakınca Danny koluma uzandı ve beni olduğum yerde durdurdu. "Dur bakalım... Bir dakika burada bekleyelim."

"Neden?" Bay Coburn'ün yüzündeki soğuk ve nefret dolu ifadeyi gördüğümde içimi huzursuz bir his kapladı. "Gerçekten bir şey yapmaya çalışacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Asla bilemezsin, özellikle de onun gibi adamlarla." Danny Coburn'e doğru bir bakış attı. "Bu adam hakkında içimde kötü bir his var."

"Umarım parmaklıklar ardına girmesi uzun sürmez."

İkimiz de Coburn'ün avukatına bir kez daha bağırmasını ve sonra hışımın arabasına doğru gitmesini izledik. O gözden kaybolunca Danny'yle birlikte park yerine ve arabama doğru ilerledik. Vedalaştık ve devriye arabasına doğru yürümeye başlarken el salladı ve "Bir dahaki sefere kadar" dedi.

Arabama bindim ve ofisime geri dönme niyetiyle otoparktan çıktım, ancak şehir merkezine gitmek yerine kendimi tamamen farklı bir yöne giderken buldum.

PROSPECT

I

Landry'nin bana işi hakkında pek bir şey söyleyememesi, sadece orada burada bazı önemsiz detaylar anlatması. İşleri gizli tutmak ve çalıştığı ailelerin mahremiyetini korumak onun işiydi.

çalışıyordu ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu, özellikle de orospu çocuğunun biri onu tehdit etmişken. Patronuyla telefonda konuşurken kulak misafiri olmasaydım bundan hiç haberim olmayabilirdi. Landry'nin ona "Orada olduğunu bilseydim asla oraya gitmezdim" dediğini hiç bu kadar üzgün duymamıştım. Bunu biliyor muydun?"

Bir yanıt beklerken bir duraksama oldu. "Evet, ama yüzündeki ve kollarındaki morlukları görmediniz. Onu incittiği çok açıktı ve aynı şeyi çocuklara da yapmayacağından emin olmam gerekiyordu. Onlara bir şey olursa kendimle yaşayamam."

Bir uzun duraklama daha. "Evet, kendini kaybetti. Yüzüme doğru kalktı ve beni bir yandan diğer yana oydu. Küfür etmek ve bağırarak bir şeydi, ama bana bir şeyler yapacak adamları olduğunu söyledi... gerçekten kötü şeyler. Sonra beni arabama kadar takip etti, resmimi ve plakamı çekti. Sadece bu da değil, birisinin beni evime kadar takip ettiğinden eminim."

Bu noktada, patlamaya hazırdım. Bu orospu çocuğunu yakalayıp kendi başıma halletmek istiyordum ama adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hangi kafeden bahsettiğini bile bilmiyordum. Landry'ye sormalıyım ama sorsam bile bana söylemeyeceğini biliyordum. "Hayır, aslında kimseyi görmedim ama birinin beni izlediği hissine kapıldım." diye devam ederken arkama yaslanıp onu dinlemekten başka çarem yoktu.

Dakikalar sonra Landry açıkladı, "Evet, hanımefendi. Hemen bir rapor hazırlayıp size ulaştıracağım. Ayrıca Danny'yi arayıp neler olduğunu haber vereceğim. Belki adam hakkında yardımcı olabilecek bir şeyler biliyordur."

Landry'nin kulak misafiri olduğumu bilmesini istemediğim için kapıdan uzaklaştım ve oturma odasındaki Düşes'in yanına gittim. Diz çöktüm ve tam onu sevmeye başlamıştım ki Landry misafir odasından çıktı. Ağlamaktan gözleri ve burnu kızarmıştı ve bana doğru gelirken hâlâ burnunu çekiyordu. "İyi misin?" diye sorarken ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Hayır, ama olacağım."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, bunu kendi başıma halletmeliyim." Kollarını boynuma doladı ve zorla gülümsedi. "Ama sorduğun için teşekkür ederim."

"En azından seni bir süreliğine buradan çıkarayım." Birinin onu apartmana kadar takip etmiş olma ihtimali az da olsa varsa, yalnız kalmasını istemediğimden, "Akşam yemeği yiyip kulüp binasına gidebiliriz," diye önerdim.

"Tamam, ama gitmeden önce Bayan Hawkins'e raporumu göndermem gerekiyor."

"Sorun değil. Bekleyebilirim."

Parmak uçlarına doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak, "Sen harika birisin," dedi.

"Sayılır mı?"

"Tamam, çok harikasın ama bunun aklını başından almasına izin verme," diye dalga geçti.

"Elimden geleni yapacağım."

Beni bir kez daha öptü, sonra döndü ve çantasına doğru yürüdü. Mutfak masasına oturup dizüstü bilgisayarını açmasını izledim. Çalışırken onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden Duchess'in tasmaına uzandım ve onu kapiya kadar götürdüm. Kapıdan çıkarken Landry'ye baktım ve "İşin bittiğinde dışarıda bekliyor olacağız" dedim.

"Tamam. Uzun sürmez."

Başımı salladım, sonra kaldırımı takip ederek otoparkın yakınındaki çimenlik alana indim. Her zamanki gibi Düşes'in ayakları toprağa değer değmez işlerini halledebileceği bir yer aramaya başladı. Dikkatini dağıtmamaya çalışarak kırıdamadan durdum ve zamanı Landry'nin park yerini taramak için kullandım. Bir şeylerin dikkatimi çekeceğini ve kim olduğuna dair bir ipucu bulabileceğimi umuyordum.

onu takip ediyor olabilir. Pek bir şey görmedim. Sadece birkaç boş araba ve iki park yeri arasında oldukça büyük bir sigara izmariti yığını. Başta pek önemsemedim ama orada durup baktıkça, bu kadar büyük bir izmarit yığını oluşturmak için birinin arabasında uzunca bir süre oturup sigara içmiş olması gerektiğini fark ettim. Düşes'i oraya götürdüm ve Landry'nin dairesini iyi görüp görmediklerini anlamaya çalıştım. Tam da korktuğum gibi, sadece ön kapısının tamamını değil, pencerelerinden mutfağının ve yatak odasının bazı bölümlerini de görebiliyordum. Lanet olsun.

Landry'nin onu takip eden biri olduğu konusunda haklı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Görünüşe bakılırsa, onu izlemek için de epey zaman harcamışlardı. Hay sikeyim. Landry dairesinden çıktığında kendimi gerçekten öfke içinde buluyordum. Elinde gece çantasıyla bana doğru gülümseyerek yürümeye başladı. "Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Sigara izmaritlerinden oluşan yığının yanından geçerek kamyonetin yolcu tarafına doğru ilerledim ve kapıyı ona açtım. "Her şeyi aldın mı?"

"Sanırım öyle."

"İyi anlaşma." Kapısını kapattım ve Duchess'i arkaya yerleştirdikten sonra içeri atlayıp kamyonu çalıştırdım. "İki seçeneğiniz var: Kulüp binasına giderken bir şeyler alabilirim ya da oraya vardığımızda bize birkaç pizza sipariş edebilirim."

"Ne olursa olsun bana uyar." Onaylamayan bir bakışla ona baktığımda içini çekti. "Gerçekten umurumda değil."

"O zaman birini seçmek zor olmamalı."

"Peki, tamam. Sadece pizza sipariş edelim."

"Mükemmel." Park yerinden çıkarken kıkırdadım. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Landry sadece başını salladı ve gülümsedi. Kulüp binasına giderken neredeyse iki kelime bile etmedi. Endişelendiğini biliyordum ve bu konuda benimle konuşamamasından nefret ediyordum. Kafasını dağıtmasına yardımcı olabileceğimi umuyordum ama pek şansım yoktu. Bize birkaç pizza aldım ve bir film kiraladım, ama biz orada birbirimize sarılmış otururken, o milyonlarca mil uzakta görünüyordu. Bunun geçeceğini umuyordum ama yatağa girdiğimizde bile kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. Buna daha fazla dayanamadığımda ona baktım ve "Benimle konuşmana ihtiyacım var Landry. Kafanın içinde neler döndüğünü bilmem gerek."

"Özür dilerim. Bu gece izinli olduğumu biliyorum ama bugün iş beni gerçekten etkiledi. Tüm detaylara giremem ama her şeyi berbat ettim. Büyük bir hata yaptım ve bu da kendimi tam bir başarısızlık gibi hissetmeme neden oluyor."

"Neden kendini başarısız hissedesin ki?" Patronuyla yaptığı konuşmanın tamamını duymamış olsam da, yeterince şey duymuştum. Anladığım kadarıyla, işi batıran Landry değil, kocasıydı. "Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun ve bana sorarsan yaptığın işte harikasin."

"Bugün olmaz. Bugün haddimi aştım ve bunun için büyük bir azar işitmezsem kendimi şanslı sayacağım." Ellerini yüzüne götürdü ve arkasına saklanarak mırıldandı: "İş yerine asla öyle gitmemeliydim. İşini kaybederse bu benim suçum olacak."

"Neden işini kaybetsin ki?"

"Çünkü kocası oraya geldiğim için çok sinirlendi ve..." Çok fazla şey söylediğini fark edince sesi kesildi ve inledi. "Karmaşık diyelim."

Tam bana daha fazlasını anlatması için onu zorlayacaktım ki cep telefonu çalmaya başladı. "Merak etme. Muhtemelen annemdir."

Yataktan yavaşça kalktı ve komodinin üzerinden telefonunu aldı. Ekranı baktığında kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Endişeyle "Annen değil mi?" diye sordum.

"Hayır, değil." Hemen cevap verdi. "Alo?"

"Evet, ben Landry Dawson." demeden önce kısa bir duraklama oldu. Yardımcı olabilir miyim?"

Birkaç dakika sonra, "Hayır, bildiğim kadarıyla hayır" diye devam etti.

Telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken, güzel yüzünde tam bir panik ifadesi belirdi. Yataktan fırlayıp pijamalarını değiştirmeye başladığında hâlâ onu dinliyordu. "Teşekkür ederim Bay Evans. Şimdi oraya gidiyorum ve polisi aramak konusunda endişelenmeyin. Her şeyi kontrol etme fırsatım olduğunda onları arayacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Arayan Bay Evans'tı. Apartmanımın yöneticisi ve birinin daireme girdiğini düşünüyor."

Ayağa kalktım ve onunla birlikte giyinmeye başladım. "Düşünüyor musun?"

"Şey, kapımın ardına kadar açık olduğunu ve birinin etrafı kurcalamış gibi görüldüğünü söyledi. Bununla ne kastettiğinden emin değilim ama her şeyi olduğu gibi bıraktı."

ve kapıyı kilitlediler. Her şeye rağmen oraya gidip kontrol etmem gerekiyor."

"Kesinlikle."

Arabamı ve anahtarlarımı alır almaz kapıdan çıktık. Apartmanın önüne geldiğimizde Landry kamyonundan atladı ve dairesine doğru koşmaya başladı. Ben de kamyonetten inip peşinden koştum, o kapıya varmadan ancak yetişebildim. "Bekle, Landry. Önce ben ve Düşes girelim."

"Tamam." Yolumdan çekildi ve ben sürgüyü açtıktan sonra, "Dikkatli ol," dedi.

İçeri girdim ve Evans'ın haklı olduğunu hemen anladım. Birisi kesinlikle onun eşyalarını karıştırmıştı. Sadece sandalyeler devrilmiş ve çekmeceler açılmış değildi, çalışma dosyaları da masanın üzerine ve yere saçılmıştı. Pislik herif bir şey almış gibi görünmüyordu, bu yüzden sadece onu korkutmaya çalıştığını varsayabilirdim. Her şeyi temizlemek, onu bunun yaratacağı korkudan korumak istedim ama bunun için çok geçti. Ben farkına varmadan Landry daireye girmişti ve kapıda tam bir şok içinde duruyordu. "Aman Tanrım! Biri bunu neden yapar ki?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeye niyetim var."

Elini arka cebine attı ve telefonunu çıkardı. Bir numara çevirmeye başladığında, "Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Polis."

"Bekle..."

Başladım ama elini kaldırıp, "Sen ve kardeşlerinin neden polislerle uğraşmak istemediğinizi anlıyorum ama bu benim ve evime zorla girildi, bu yüzden beğenin ya da beğenmeyin, onları arayacağım" deyince durdum.

Onunla kulüp işlerini hiç konuşmamış olsam da Landry'nin şüpheleri vardı ve polisler konusunda haklıydı. Kulüp hiçbir zaman onlara bulaşmadı. Bu riske değmezdi. Şimdi onları araması fikri hoşuma gitmese de, neden bunu gerekli gördüğünü anlıyordum, özellikle de yaptığı işte. Aradığında tek kelime etmedim ve çok geçmeden iki polis memuru kapısında belirdi. Polislerden birini tanıdığımı bilmiyordum, ta ki ona "Eminim bir dahaki sefere kadar dediğinde bu kadar erken olacağını düşünmemiştin" diyene kadar.

"Hayır, dürüstçe söyleyebilirim ki yapmadım." "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sorarken dairenin etrafına hızlıca bir göz attı.

"Aklıma birkaç tane geliyor, eminim sizin aklınıza gelenlerle aynıdır, ama kesin bir şey söyleyemem."

Sonunda bana doğru geldiğinde elini uzattı ve "Ben Memur Daniel Michaels, siz kimsiniz?" diye sordu.

Ben cevap veremeden Landry cevap verdi, "Bu Clay. Clay Hanson."

"Demek bana bahsettiğin adam buydu."

"Evet, bu o" derken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Clay." El sıkışırken, "Umarım burada iyi bir kız olduğunu biliyordursundur," diye devam etti.

"Evet, tamamen farkındayım."

Bununla birlikte elimi bıraktı ve işe koyuldu. Not defterini almak için ceketinin ön cebine uzandı ve "Herhangi bir şeyin alınıp alınmadığını fark ettiniz mi?" diye sormadan önce birkaç şey not etti.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Eve döndüğünüzde burayı böyle mi buldunuz?" "Evet."

Birkaç soru daha sordu ve birkaç not daha aldı ve işleri toparlamaya başladığında Landry'ye baktı ve "Tamam, güvenlik görevlinizle görüşüp etrafı gözetleyen birini fark edip etmediğine bakacağım. Şanslıysak, bunu kimin yaptığını tespit etmemize yardımcı olabilecek bazı kamera görüntüleri olacaktır."

"Peki o zamana kadar ne yapmalıyım?"

Bana bakarak sordu: "Burada kalman konusunda kendimi iyi hissetmiyorum. Bu gece kalabileceğin bir yer var mı?"

"Kalabilirim-"

"Benimle kalıyorsun," diye araya girdim. "Ve tartışmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Tamam o zaman. *Bu işi* hallettiğimize göre artık yola çıkabiliriz." Michaels kıs kıs güldü. "Çıkarken muhafızları kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim, Danny."

"Sorun değil." Bana bakarak, "Ona iyi göz kulak olduğunuzdan emin olun. Kızımızın başına bir şey gelmesini istemeyiz."

Landry'ye "bizim kız" demesi hoşuma gitmemişti. Bu hiç hoşuma gitmemişti ama "Bunun için endişelenmene gerek yok" diye cevap verirken hoşnutsuzluğumu bastırdım.

O ve ortağı çabucak vedalaştılar ve sonra kapıdan çıktılar. Onlar gittikten sonra Landry'nin dosyalarını yerden toplamasına yardım ettim.

ve oturma odasına dağılmış sandalyeleri topladım. Üzgün olduğu belliydi ama aklında çok şey olduğunu bildiğim için onu bu konuda konuşmaya zorlamadım. Hazır olduğunda bana açılacağını biliyordum. Birkaç eşyasını toplamasına yardım ettikten sonra dairesini kilitledik ve kulüp binasına geri döndük. Soyunup tekrar yatağa girdiğinde hâlâ acı verecek kadar sessizdi. Yanına sokulduğumda yanıma kıvrıldı ve başını omzuma yaslayarak "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

"Bana tam olarak ne için teşekkür ediyorsun?"

"Her şey için. Tüm bunların bir güçlük olduğunu biliyorum ve bu işin içine sürüklendiğiniz için gerçekten üzgünüm."

"Şunu bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturmama izin verin: Hayatınızın her yönüne dahil olmak istiyorum... iyi ve kötü. İstemeseydim burada olmazdım, bu yüzden bunun için asla özür dilemeyin."

"Senden hoşlanmayı çok kolaylaştırıyorsun. Eğer dikkatli olmazsan, sana aşık olabilirim."

"Olabilir mi?" Alay ettim. "Hmmm... Görünüşe göre oyunumu hızlandırmam gerekecek."

"Kendini neye bulaştırdığını unutma."

"Kendimi neye bulaştırdığımı çok iyi biliyorum." Eğildim ve onu alnından öptüm. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel."

Landry daha yakına sokuldu ve uykuya dalması uzun sürmedi. Yüzüne baktım, uyurken onu izliyordum ve aklımda ona aşık olduğuma dair en ufak bir şüphe yoktu. Gözlerimi yeni olasılıklarla dolu bir dünyaya açmıştı -bir gelecek, bir aile- ve ona bir şey olacağı düşüncesi göğsümü sıkıyordu. Ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim olmasa da, orada öylece yatıp hiçbir şey yapmayacağımı biliyordum. Onu korumanın bir yolunu bulmalıydım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, yavaşça yataktan kalktım ve kıyafetlerimi giydim. Giyindikten sonra kapıyı yavaşça açtım ve koridora çıktım. Kardeşleri bu işe bulaştırmak istemiyordum ama bazı cevaplar almak için onların yardımına ihtiyacım olacaktı. Bara girdiğimde Rider ve Riggs'in hâlâ burada olduğunu görünce rahatladım. Ben içeri girdiğimde arka masalardan birinde oturmuş bira içiyorlardı. Rider beni azarlarken gülümseyerek bana baktı. "N'aber çaylak? Yapacak bir işe ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bir iyiliğe ihtiyacım var." "Ne tür bir iyilik?"

"Vermek istemeyeceğin türden, ama yine de soruyorum."

Yanlarına oturdum ve Landry ile ilgili durumu anlattım. Kulak misafiri olduğum telefon konuşmasını ve dairesinde olanlarla ilgili tüm endişelerimi anlatırken ikisi de konuşmadı. İşim bittiğinde Rider bana baktı ve "Bir şeyler yapmak istediğini anlıyorum ama bu işe karışmak iyi bir fikir değil" dedi.

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam." Gözlerinin içine bakarak, "Konuştuğumuz Ağustos olsaydı sen ne yapardın?" diye sordum. Sonra Riggs'e döndüm. "Ya da Reece?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Riggs öne doğru eğilerek devam etti: "Ama burada ne yapmamızı istediğini anlamıyorum?"

"Bu pisliği kimin yaptığını bulmak için yardıma ihtiyacım var ... Kime göz kulak olmam gerektiğini bilmem gerek, anlıyor musun?"

"Peki bunu nasıl öğreneceğimizi düşünüyorsunuz?"

"Sosyal hizmetler veri tabanına girip onun dava dosyalarını inceleyebileceğinizi umuyordum. Belki orada bazı cevaplar bulabiliriz."

"Evet, bunu yapabilirim." Bu fikre beklediğimden çok daha açık görünerek ayağa kalktı ve "Sadece dizüstü bilgisayarımda birkaç dakikaya ihtiyacım var" dedi.

"Sağ ol dostum. Gerçekten minnettarım."

Rider ve ben ayağa kalkıp Riggs'i bardan çıkarken takip ettik. Tam Riggs'in odasına girmek üzereydik ki Rider koluma uzandı ve beni durdurarak, "Bunu yapmadan önce bir konuda sözüne ihtiyacım olacak," dedi.

"Tamam." Bunun ne olabileceğini merak ederek, "Bu nedir?" diye sordum.

"Bir hamle yapmaya karar vererseniz, ne olursa olsun, önce Gus'la konuşun."

Bu fikre pek sıcak bakmıyordum. Gus'ı bu işe bulaşmamı istemeyecek kadar iyi tanıyordum, özellikle de bu işin kulübe geri dönme ihtimali varsa, ama Rider bana hiç şans bırakmadı. Eğer cevaplar istiyorsam, kabul etmekten başka çarem yoktu. Ona "Söz veriyorum" derken başımı salladım.

"Güzel. Seni bu konuda tutacağım."

Riggs'in odasına girdiğimizde çoktan masasına oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlamıştı. Rider ve ben onun arkasında durduk, sihrini nasıl yaptığını hayranlıkla izledik ve Landry'nin çalışma veritabanına girmesi çok uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra Landry'nin adı

ekranında belirdi. Birkaç tuşa daha bastıktan sonra Riggs başını salladı ve "Kahretsin... çok fazla dosya yükü var. Burada otuzdan fazla aktif dosya var. Hangisini aradığımıza dair bir fikrin var mı?"

"Sadece iki tanesini biliyorum. Biri evden alınan bir kızla ilgili, diğeri de bir sürü çocuğu olan bir kadın. Sanırım Landry ona bir iş falan bulmuş."

"Tamam, en son kayıtlarıyla başlayacağım." Saniyeler sonra ekranda genç bir kızın yüzünün olduğu bir rapor belirdi. Riggs bir süre rapora göz gezdirdikten sonra, "Sanırım ilkin bulduk. Çocuğun adı Katie Coburn. Birkaç hafta önce evden çıkarılmış ve görünüşe bakılırsa bu sabah erken saatlerde bir duruşmaları varmış."

"Evet, bu o." Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. "Babası hakkında bir şey bulabildin mi?"

Saniyeler sonra ekranda bir adamın yüzü belirdi. Rider, "Bekle..." dediğinde şaşırdım. Sanırım bu adamı tanıyor olabilirim. Adı ne?"

"Chris Coburn."

"İsim tanıdık geliyor. Sadece onu nerede gördüğümü hatırlayamıyorum," diye yanıtladı Rider.

"Adamın epey sabıka kaydı var. Görünüşe göre birkaç aile içi şiddet suçlaması, bir alkollü araç kullanma ve yakın zamanda bir memura saldırmak ve tutuklanmaya direnmekle suçlanmış."

"Adamın nereli olduğu yazıyor mu?"

"Şu anda Memphis'te yaşıyor... şehir merkezinden çok uzakta değil, ama eskiden Oakland'da yaşıyordu. Belki de onu oradan tanıyorsunuzdur?"

"Evet, Darcy ve benden birkaç yaş büyüktü."

Riggs bana bakarak, "Tüm bunları senin için yazdıracağım, böylece elinde olacak" dedi.

"Teşekkürler, dostum."

"Birkaç çocuğu olan bir bayan aradığınızı söylemiştiniz?"

Başımı salladım. "Evet. Biri Landry'nin hoşlandığı küçük bir kız. Daha genç olduğu izlenimine kapıldım. Dört ya da beş, belki?"

"Bu o olabilir. Aniya ve Stephen Strayhorn." Riggs başka bir dosya açtı ve hızla okumaya başladı. "Görünüşe göre artık evde olmayan iki çocukları var ama hâlâ onlarla yaşayan iki çocukları daha var: Fiona ve Joseph. Bu isimler tanıdık geliyor mu?"

"Emin değilim." Omuz silktim. "Bana hiç isim söylemedi ve ayrıntılar da en iyi ihtimalle belirsizdi."

"Anladım." Riggs birkaç dakika daha okumaya devam ettikten sonra, "Annesinin adı Aniya. Birkaç hafta önce bir kafede çalışmaya başladığını söylüyor. Bekle... Landry bu öğleden sonra bir rapor doldurdu. Kadın ve kocası Stephen Strayhorn arasındaki tartışmanın tam bir tarifi. Vay canına. Adam kadını tehdit etmekle kalmamış, kadının resmini çekmiş... ve plakasını."

"Evet. Bugün öğleden sonra telefonda bahsettiği adam bu olmalı. Eminim nerede yaşadığını bu şekilde öğrenmiştir. "

Rider, "Belki, eğer onun künyesini yönetebilecek birini tanıyorsa," diye cevap verdi.

Riggs onun fotoğrafını çektiğinde ve o pisliğin yüzündeki tehditkâr ifadeyi gördüğümde kanım dondu. Landry'yi tehdit ettiği için o orospu çocuğunu öldürmek istiyordum ve görünüşüne bakılırsa, Landry'nin dairesine girebilecek kapasiteden çok daha fazlasıydı. "Yani bu adam orada annesi ve iki çocuğuyla birlikte mi yaşıyor?"

"Öyle diyebilirim ama emin olmak için tüm bu raporları okumam gerekecek." Riggs homurdandı, "Söylemeliyim ki kızınız çok titiz. Burada bir yığın evrak işi var."

Bir kez daha yazmaya başladı ve saniyeler sonra yazıcı birbiri ardına sayfalar çıkarmaya başladı. Bittiğinde Riggs onları aldı ve bana uzattı. "Bu başlangıç için yeterli olacaktır. Daha fazlasına ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler Riggs. Sana borçluyum." "Sorun değil."

"Landry gittiğimi fark etmeden önce odama dönsem iyi olacak." "Bir şeye ihtiyacı olursa burada olduğumuzu bilmesini sağla," dedi Rider bana. kapıya doğru ilerledi. "Ve unutma. Bu konuda herhangi bir hamle yapmadan önce Gus'la konuşacağına dair söz vermiştin."

"Biliyorum, yapacağım."

Koridora çıktım ve odama dönerken Riggs'in bana verdiği tüm kâğıtları gözden geçirdim. Stephen Strayhorn'un fotoğrafına geldiğimde durdum. Telefon konuşmasını ve Landry'nin dairesinin durumunu düşündüm ve kendimi onu avlamaktan alıkoymak için yapabileceğim tek şey buydu. Bunun bir seçenek olmadığını biliyordum, henüz değil, ama bu adamı yakalamaya bir adım daha yaklaştığımı bilmek beni teselli ediyordu. Odama döndüğümde, kâğıtları üst çekmecemdeki giysilerimin altına tıktırdım, sonra hızla soyunup Landry'yle birlikte yatağa girdim. Çok yorgundu ve yanına yerleştiğimi fark etmedi bile. Yine de

Ben de aynı şekilde bitkin düşmüştüm, uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda tek görebildiğim Strayhorn'du ve onu bulup alt etmenin farklı yollarını hayal edip duruyordum.

Saatler sonra hala yattığım yerde bunları düşünüyordum. Uykunun gelmeyeceğini anlayınca yataktan kalktım ve giyindim. Şifonyerimin çekmecesinden kağıtları çıkardıktan sonra Landry'ye ilgilenmem gereken bir şey olduğunu bildiren kısa bir not bıraktım ve kapıya yöneldim. Yirmi dakika sonra Gus'ın verandasında bir sandalyede oturmuş güneşin doğuşunu izliyordum. Ne kadar zamandır orada tünediğimi bilmiyorum, sonunda kapıyı açtı ve "Burada ne yapıyorsun evlat? Bir sorun mu var?"

"Evet, sanırım öyle diyebilirsin." Yanıma gelip sandalyeye oturduğunda ona "Seninle konuşmam gereken bir şey var" dedim.

"Pekala, duyalım bakalım."

Riggs'in veri tabanına girdiği gerçeği de dahil olmak üzere Landry ile olan her şeyi anlattığımda dikkatle dinledi. Tek kelime etmedi. Sadece oturup boş bir ifadeyle beni dinledi. İşim bittiğinde sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. "Görünüşe göre Hyde geri dönmüş olabilir."

"Belki, ama burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Onu seviyorum, Prez." Onu koruma ihtiyacımı anlayacağını umarak ona baktım ve "Eğer bu Samantha olsaydı, sen ne yapardın?" diye sordum.

"Muhtemelen adamın peşinden giderdim," diye itiraf etti Gus. "Ama sana karşı dürüst olacağım evlat. Bu işe karışmanın senin için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, özellikle de polisler soruştururken."

"İkimiz de polislerin bir bok yapmayacağını biliyoruz. Bu tehditleri ciddiye almaları için kızın öldürülmesi gerekir." Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Sadece bu adamın Landry'yi rahat bırakmasını istiyorum."

"Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap." Gus ayağa kalktı ve "Ne yaparsan yap, bunun kulübüme geri dönmeyeceğinden emin ol," diye emrederken sesi uyarı doluydu.

"Sana söz veriyorum."

İstedikimi almıştım, ayağa kalktım ve kamyonete doğru yola koyuldum. Riggs'in bana verdiği kağıtları çıkardım, adresi son bir kez kontrol ettim ve tam olarak nereye gittiğimi anladıktan sonra başladım

motoru çalıştırdım ve Gus'ın garaj yolundan ıktım. Yarım saat sonra, n verandasında beyaz sütunlar olan eski püskü mavi bir evin önüne yanaştım. n kapıya çıkan döşeme tahtaları ve basamaklar sarkmış, güçlükle bir arada duruyordu ve garaj yolunda park edilmiş eski, külüstür bir kamyon ve daha da eski bir Nissan araba vardı. Kaldırımı yanaştım, kimin gelip gittiğini görebilecek kadar yakın park ettim ve motoru durdurdum. Saat henüz erken olduğu için, çocuklarını okula falan götüren adamı bir an görebileceğimi umuyordum, bu yüzden arkama yaslanıp bekledim.

Tam umduğum gibi, saat yedi on beş civarında n kapı açıldı ve iki ocuk koşarak dışarı ıktı. Biri dört ya da beş yaşlarında görünen sevimli küçük bir kızdı. Ağabeyinin önünde koştururken bukleleri de onunla birlikte zıplıyordu. Landry'nin onu neden sevdiğini anlamak kolaydı. Onlar yaklaştıka, sol bileğinin etrafında birkaç koyu renk fark ettim. ne doğru eğildim ve daha iyi bakmaya çalıştım ama bunların rk olduğunu zaten biliyordum. Küçük kıza o kadar odaklanmıştım ki annelerinin de onlarla birlikte dışarı çıktığını fark etmemiştim. "Fiona!" sesini duyana kadar dikkatimi çekmemişti. Gidelim tatlım. Annen bugün geç kalamaz."

"Tamam, anne. Geliyorum."

Küçük kız annesinin durduğu arabaya doğru koştu ve kadının sadece gözünün morarmış ve dudağının patlamış olmadığını, aynı zamanda bileklerinde ve kollarında da kızıninkilere benzer morluklar olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Hemen bir sonuca varıp kadını dvenin kocası olduğunu düşünmek istemedim ama özellikle de evden deli bir adam gibi fırladıktan sonra kartlar onun aleyhine dönmeye başlamıştı. İri yarı bir adamdı, kaslı, çeşitli dövmeleri ve bir küpesi vardı. Verandadan inip öfkeyle "Fiona!" diye bağırdığında boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu.

Küçük kız olduğu yerde durdu ve "Evet efendim?" diye cevap verirken yüzü bir hayalet gibi bembeyaz oldu.

Hışımla ona doğru yürüdü, kabaca kolundan yakaladı ve parmak uçları yere değmeyecek şekilde kaldırarak, "Sana bokunu oturma odasında bırakman konusunda ne demiştim?" diye hırladı.

Düşes'in hırlamaya başladığını duyana kadar arka koltukta oturduğunu neredeyse unutmuştum. Başımı çevirdim ve onu yüzünü camdan sadece birkaç santim uzakta, dışleri açıkta dururken buldum.

Saldırmaya hazırды. Dikkat çekmesini istemediğim için arkasına uzandım ve elimi sırtına koydum. "Sakin ol kızım. Ben hallederim."

Hırlamayı kesti ama gözlerini Strayhorn'dan ayırmadı. Fiona'nın "Özür dilerim baba" dediğini duymak için tam zamanında arkamı döndüm.

"Pişman olacaksın!" "Kıçını kaldır ve şu pisliği temizle" diye emrederken onu öne doğru savurdu.

Ve işte tam o anda, uzak tutmaya çalıştığım tüm öfke üzerime çöktü ve kamyonetimden inip o orospu çocuğunu öldürmemek için elimden gelen tek şey buydu. Öfkem artmaya devam ederken anneye baktım ve adam ona doğru yürümeye başladığında annenin yaşadığı paniği izledim. Adam hemen kadının yüzüne doğru yürüdü, zorlukla seçebildiğim bir dizi küfür savurdu ve kadın cevap vermek için ağzını açtığında adam yanağına ters bir yumruk attı. Kadın hızla yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Özür dilemeyi bile düşünmeden havladı, "Değersiz. Hepiniz beş para etmezsiniz!"

Dönüp eve doğru yöneldi ve o ön kapıya varmadan Fiona'nın dışarı çıktığını görünce rahatladım. Onu geçip annesi ve erkek kardeşiyle birlikte arabaya doğru koştu. Arabaya binmeden önce ağabeyi kolunu Fiona'nın omzuna doladı ve kulağına neredeyse gülümsemesine neden olacak bir şeyler fısıldadı. İkisi de arabaya bindikten sonra anneleri garaj yolundan geri geri çıktı ve trafiğin içinde kayboldular. Eve zorla girersem tutuklanacağımı ya da daha kötüsünü yaşayacağımı biliyordum, bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Mülkü terk etmesini beklemek zorundaydım.

L A N D R Y

W Uyandığımda kendimi yatakta yalnız bulduğumda hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Maden ararken, arkamı her döndüğümde Clay hareket halindeymiş gibi görünüyordu, ama

Ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmanın bir yolunu bulurdu. Kendimi ona aşık olmuş bulmamın pek çok nedeninden biri de buydu. İş yerinde olup bitenlerden sonra, Clay'i hayal edip yatacak vaktim yoktu, bu yüzden kendimi zorla yataktan çıkarıp duşa girdim. Bayan Hawkins'ten alacağım uzun dersi dört gözle beklemiyordum, bu yüzden giyinmek için acele etmedim. Kahve içmek için mutfığa giderken de acelem yoktu. İçeri girdiğimde mutfığın tamamen terk edilmiş olduğunu görünce şaşırdım. Anlamadım. Normalde en azından birkaç kardeş ve bir avuç takılan kahvaltı yapıyordu. Elimde fazla zamanım yoktu, bu yüzden kahvemi yaptım ve eşyalarımı almak için hızla Clay'in odasına geri döndüm. Koridora henüz adım atmıştım ki aile odasından gelen sesleri duydum. Bir şeyler olduğu hissine kapıldım ve kontrol etmek için aşağı indim.

İçeri girdiğimde, Darcy ve August ile birlikte birkaç çocuğu televizyonun önünde durmuş haberleri izlerken buldum. Ekranın üst kısmında kayan tanıdık mavi afiş dikkatimi çekti ve daha iyi bakmak için onlara doğru yürümemi sağladı. Ekranda Katie'nin yüzünü gördüğümde olduğum yerde durdum ve "Aman Tanrım" diye soluk soluğa kaldım.

Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Panik ve suçluluk duygusuna kapılmıştım ve August koşarak yanıma gelip "İyi misin?" diye sorduğunda ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Bu Katie Coburn."

"Evet... Az önce onun için Amber alarmı verdiler."

Cevap vermeden yanından geçip televizyona yöneldim. Orada durdum ve muhabirin Katie'nin babası Chris Coburn'un koruyucu ailesinin evine gittiğini ve babaya saldırdıktan sonra Katie'yi kaçırdığını söylediğini dinledim. O zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Duyduklarıma inanamıyordum. Bu mümkün görünmüyordu. Çok dikkatliydik. Onu bulmayı nasıl başardığını hayal bile edemiyordum. "Kahretsın! Bunu yaptığına inanamıyorum!"

August bana doğru bir adım attı ve "Sanırım onu tanıyorsun?" diye sordu.

"Evet, biliyorum." Devam ederken ağlamamak için elimden geleni yaptım: "Son bir aydır onunla çalışıyorum. Bu çocuk çok şey yaşadı. Kesinlikle dehşete düşmüş olmalı."

August, şimdi ikisi de doğrudan bana bakan Rider ve Darcy'ye dönerek, "Bir şey var mı emin değilim," dedi, "ama haberlerde babanın resmi gösterilince... Rider onu tanıyor olabileceğini düşündü."

"Öyle mi?"

"Evet... Darcy ve ben Chris ile Oakland'da büyüdük," diye yanıtladı Rider. "Bir zamanlar Darcy'nin kardeşleri Danny ve Eddie ile çok iyi arkadaştı."

"Ve?"

Rider devam ederken Darcy'ye baktı, "Onunla hâlâ temas halinde olup olmadıklarından emin değiliz, ama eğer öyleyse, bize nerede saklanıyor olabileceğine dair bir fikir verebilirler."

"Onları arayabilir misin?"

"Yaptım bile." Darcy'nin ifadesinden bu fikrin onu pek heyecanlandırmadığını anlayabiliyordum. "Sadece birkaç blok ötedeydiler, yani buraya geliyorlar. Ama fazla umutlanma. Rider'ın dediği gibi, o adamla hâlâ arkadaş olup olmadıklarından bile emin değilim. Kardeşlerimle vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu."

Onlarla zaman geçirmemesinin bir nedeni olduğunu hissediyordum ama zorlamadım. O ve Rider'ın onlarla konuşmayı denemeye istekli olmaları beni rahatlatmıştı. Umarım, Bay Coburn hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan önce Katie'yi bulmaya yardımcı olabilecek bir şey biliyorlardır. "Eğer onlar

Nerede olduğunu bilmiyorum ama gelmelerini istediğin için gerçekten minnettarım. Benim için anlamı çok büyük."

"Tabii ki."

"Gerçekten ofisi arayıp geç kalacağımı haber vermeliyim." "Tamam. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın," diye yanıtladı Rider. "Birkaç dakika sürer

dakikaları var." "Harika.

Hemen döneceğim."

Aile odasından çıktım, sonra eşyalarımı almak için Clay'in odasına koştum. Telefonuma uzandığımda bir sürü aramayı kaçırmış olduğumu gördüm. Ofisten ve Bayan Hawkins'ten birkaç tane, Danny'den ise daha da fazla. Mesajlarını dinledim ve Katie'nin kaçırılmasından en az benim kadar üzüntü duydukları belliydi. Oyalanmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için önce Bayan Hawkins'i aradım. Cevap verir vermez, "Nerelerdeydin? Bir saatten fazladır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Gerçekten özür dilerim. Telefonum yanımda değildi." "Dün Strayhorn'larla olanları ve

Dairene zorla girilmesi kabul edilemez Landry," diye telaşlandı. "Biliyorum Bayan Hawkins ve özür dilerim. Olan biten her şey

"Dün gece pek uyuyamadım."

"Eminim görmemişsindir." "Katie için Amber alarmını gördün mü?" diye sorarken sesi yumuşadı.

"Evet, hanımefendi. Buna inanamıyorum!" Boğazımdaki sıkışıklığı geri itmeye çalışarak sertçe yutkundum. "Onu nasıl bulabildiğini anlamıyorum."

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum ve bunu çözeceğiz ama şu anda Katie'yi geri almaya odaklanmamız gerekiyor."

"Evet, hanımefendi. Tamamen katılıyorum."

"Güzel," diye kestirip attı Bayan Hawkins. "Peki, ofise ne zaman geleceksin?"

"Kısa süre içinde. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra yola çıkacağım." "Memur Michaels'ı aradığınızdan emin olun. Burayı iki kez aradı.

sen."

"Evet, hanımefendi. Şimdi onu aramak üzereyim," diye teminat verdim. "Tamam, yakında görüşürüz."

Danny'yi geri aramam gerektiğini biliyordum ama Darcy'nin kardeşlerinin gelip gelmediğini görmek için aile odasına dönmeye can atıyordum. Darcy onlarla konuşurken orada olmak istiyordum, bu yüzden eşyalarımı alıp o tarafa yöneldim.

İçeri girdiğimde daha da fazla kardeş oradaydı ve hepsi ayakta birbirleriyle konuşuyordu. Biraz bunalmış hissetmemek zordu, özellikle de Clay ortalıkta olmadığı için. Tüm erkeklerin burada olduğu düşünülürse, kendimi onun nerede olabileceğini merak ederken buldum. Rider'ı Gunner'la konuşurken gördüğümde bu düşünce hemen aklımdan çıktı. Yanlarına gider gitmez Rider'a "Darcy'nin kardeşleri gelebildi mi?" diye sordum.

"Evet, az önce geldiler. Darcy onları almak için dışarı çıktı."

"Tamam, harika." Kapıya bir göz attım. "Onları buraya geri mi getiriyor?"

Rider, "Evet, ama konuşabilmemiz için biraz daha sessiz bir yere gitsek iyi olacak" derken, etrafta konuşarak duran kardeşlerine baktı.

"Evet, muhtemelen haklısın." Orada durup kapıya bakarken içimi bir aciliyet duygusu kapladı. "Gerçekten Chris hakkında bir şey bileceklerini düşünüyor musun?"

"Onlara sorana kadar bilemeyiz."

Lanet olsun. Beklediğim cevap bu değildi. Neyse ki çok geçmeden Darcy içeri girdi, iki adam da hemen arkasından geliyordu. Hepsi bize doğru ilerledi ve Darcy'nin "Hey..." derken huzursuz hissettiğini anlayabiliyordum. Başardılar."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Rider. "Neden biraz konuşabileceğimiz mutfağa gitmiyoruz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Bu konuşmaya dahil olmam gerektiğinden emin olmasam da, hepsini aile odasından çıkıp mutfağa kadar takip ettim. İçeri girdiğimizde mutfağın hâlâ boş olduğunu görünce rahatlardım. Darcy'nin erkek kardeşlerine baktım, benzerlikleri olsa da ondan oldukça farklı görünüyorlardı, sanki daha sert bir hayat yaşamış gibiydiler. Kıyafetleri daha kaba, yıpranmış ve biraz dağınıktı, bu da bana zor zamanlar geçirip geçirmediğini merak ettirdi. Rider iki adama dönüp, "Eddie... Danny, bu Landry D." dediğinde ben hâlâ onları anlamaya çalışıyordum. Danny, bu Landry Dawson."

"Selam," diye cevap verdi Eddie.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Eddie Darcy'ye bakarak, "Bizi buraya neden çağırdığını söylemek ister misin?" diye sordu.

"Evet, Eddie. Ben de tam o konuya gelmek üzereydim," diye homurdandı Darcy, onun bu ani çıkışından hoşnut olmadığı belliydi. "İkiniz de zamanında Chris Coburn ile oldukça yakındınız ve son zamanlarda onu görüp görmediğinizi ya da ondan haber alıp almadığınızı öğrenmek istiyordum."

"Chris?" Danny sordu. "Neden onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü bilmem gerekiyor. Önemli olmasaydı sormazdım," diye zorladı Darcy. "Peki, onu gördün mü görmedin mi?"

"Evet, onu gördük ama uzun zaman oldu," diye cevap verdi Danny. "Bilardo salonundaydı ve her zamankinden daha da sarhoştı ve hatırlayabildiğim kadarıyla, arabada onu bekleyen bir çocuğu olduğundan oldukça eminim."

Darcy bana bakarken yüzünü buruşturdu. Kardeşinin Chris'le son buluşmalarını hatırlayışını dinlerken o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Açıklık getirmesini umarak Danny'ye baktım ve sordum: "Uzun zaman oldu derken ne demek istiyorsun? Birkaç gün önce miydi... birkaç hafta mı?"

"Yaklaşık iki hafta önce, sanırım." Danny Eddie'ye baktı. "Bu doğru değil mi?"

Eddie tam olarak hangi gece olduğunu hatırlamaya çalışırken tavana baktı, sonra yüzünde aptalca bir sırıtiş belirdi, "Evet, o mini etekli ve büyük memeli hatun yüzünden Koca Tony'yle tartıştığınız geceydi, yani evet, iki hafta önce diyebilirim."

Danny, "Bu konuyu açmana gerek yok, sık kafalı," diye telaşlandı.

İkisini de yola getirmeye çalışarak, "O geceden beri onu görmedin mi?" diye sordum.

"Hayır... Eskiden onu her zaman görürdük ama karısı onu terk edip çocukla bıraktığından beri pek sık gelmiyor. Şimdi sadece biraz stres atmak istediğinde ortaya çıkıyor." Danny bir an beni incelerken gözleri kısıldı. "Cidden... Bütün bunlar da ne demek oluyor? Başı belada falan mı?"

"Evet, öyle de denebilir," diye alay ettim. "Dün gece kızını kaçırdı."

"Ne oluyor lan?" Eddie yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle homurdandı. "Kendi lanet çocuğunu nasıl kaçırabilirsin?"

"Mahkeme tarafından evden uzaklaştırıldı ve koruyucu ailede kalıyordu." Normalde böyle özel bir bilgiyi ifşa etmezdim, ancak tüm haberlerde yer aldığı için saklamanın bir anlamı olmadığını düşündüm.

onlardan almış. "Dün gece evlerine zorla girmiş ve Katie'yi silah zoruyla kaçırmış."

"Vay anasını. Hiç haberim yoktu," diye cevap verdi Danny, cevabım karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Yani çocukla birlikte kaçıyor mu?"

"Bir yerlerde saklanıyor ve onu nerede bulabileceğimizi bize söyleyebileceğinizi umuyoruz." Darcy kollarını kavuşturarak devam etti: "Onu nereye götürdüğünü gerçekten bulmamız gerekiyor, bu yüzden bize söyleyebileceğiniz bir şey varsa gerçekten minnettar olurum."

"Kardeşi bir MC'nin başkanı. Eğer saklanmaya çalışıyorsa, orada olduğuna bahse girerim." Danny bir an düşündükten sonra Eddie'ye dönerek, "Kory'nin MC'sinin adı neydi? Asiler falan mı?"

"Düşmüş Asiler," diye yanıtladı Eddie. "Büyük bir kulüp değil. Sadece on ya da on iki kişiler, ama hiç bir boku kabul etmezler. Çocuğu oraya götürdüyse, onlara ulaşmayı kolaylaştırmayacaklardır."

"En azından denemeliyiz," diye cevap verdim. "Nerede bu kulüp binası?"

"Doğuda... buradan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta," diye yanıtladı Rider.

"Ben

Gus'la konuşuruz. Eğer onay verirse, birkaç adam toplayıp oraya gider ve kontrol ederiz."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Bunu yapamazsın. Protokole uymak zorundayım ve Şeytan'ın Öfkesi'nin bu işe karışması kesinlikle protokole uymak değil."

"Oraya yalnız gitmiyorsun," diye hırladı Rider. "Bu çok tehlikeli."

"Yalnız gitmeyeceğim. Arayıp bir polis eskortu ayarlayacağım," diye güvence verdim. "Sadece bir adrese ihtiyacım var, böylece ona nereye gittiğimizi söyleyebilirim."

"Bu konuda içimde iyi bir his yok," diye yanıtladı Rider.

"Bu benim işim, Rider. O küçük kız benim sorumluluğumda ve Coburn'ün son on iki saat içinde ona ne yaptığını ancak Tanrı bilir." Rider'ın iyi niyetli olduğunu biliyordum ama kulübün bu işe karışmasına izin veremezdim - en azından başka bir seçenek olmadığı sürece. "Umarım anlıyorsunuzdur."

"Evet, anlıyorum, ama sana şimdi söyleyeceğim. Clay bundan hiç memnun olmayacak. Hem de hiç," diye uyardı Rider.

"Clay'i ben hallederim. Şimdilik o adrese ihtiyacım var."

Rider'dan adresi aldıktan sonra eşyalarımı topladım ve aceleyle otoparka gittim. Arabama bindiğimde telefonumu çıkarıp Danny'yi aradım ve Coburn ile Düşmüşler hakkında öğrendiklerimi ona bildirdim

Asiler. Ona bildiğim her şeyi anlatmayı bitirir bitirmez, "Oraya gidip kontrol etmeliyiz" diye yalvardım.

"Dur bakalım," diye homurdandı Danny. "Gidip bir motorcu kulübüne mi bakmak istiyorsun?" "Anladığım kadarıyla, sadece küçük bir kulüp... sadece birkaç adam ve..."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Landry. Destek olmadan olmaz, özellikle de dairene giren Coburn olduğu için."

"Ne?"

"Bu yüzden sabahtan beri seni aramaya çalışıyordum," diye açıkladı. "Bekçiden aldığım güvenlik görüntülerini kontrol ediyordum ve kesinlikle... oydu. Sanırım Katie'ye ulaşabilmek için Hopkin'in adresini almak üzere içeri girdi."

"Şaka yapıyor olmalısın!" "O yaptı. Gün gibi ortada."

"Buna inanamıyorum. Tamamen başka biri olduğunu düşünmüştüm." "Kahve dükkanındaki adam olduğunu mu düşündün?"

"Evet, o olduğundan emindim, özellikle de beni tehdit edip durduktan sonra, ama şimdi her şey mantıklı geliyor." Bir an düşündüm, sonra sordum: "Sence Coburn bu yüzden mi erteleme istedi ve başından beri onu almayı planlıyor muydu?"

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok." "Peki, bu motorcu grubunun adı neydi?" diye sormadan önce boğazını temizledi.

"Düşmüş Asiler." Durumu biraz daha açıkladıktan sonra telaşla, "Oraya girip sorun çıkarmak istemiyorum Danny. Sadece gidip kontrol etmemizi ve Katie'den bir iz var mı diye bakmamızı istiyorum. Eğer bize sorun çıkarırlarsa, destek çağırırız."

"Tamam. Benimle caddenin karşısındaki benzin istasyonunda buluş ve bensiz oraya girmeyi aklından bile geçirme," diye buyurdu.

"Tamam, şimdi o tarafa gidiyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz Rider'ın bana verdiği adrese doğru yola çıktım. Oraya vardığımda Danny'nin devriye arabasının benzin istasyonunda çoktan park etmiş olduğunu görmek beni memnun etti. Yanına yanaştım ve park ettim. Arabamdan indiğimde, Fallen Rebel'in kulüp binasını görür görmez içimi huzursuz bir his kapladı. Şeytan'ın Hiddeti'ninkine hiç benzemiyordu. Yüksek bir çit ve kapısı olan büyük, korunaklı bir bina yerine, bir zamanlar bar olan yıkık dökük bir binaydı. Kırmızı dış boyası solmuş, ahşabı açıkta bırakmıştı ve pencerelerin her birinde parmaklıklar vardı.

Binanın yan tarafına spreyle boyayla *Rebels* ismi yazılmıştı. Ön tarafa sekiz ya da dokuz bisiklet park edilmişti ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Danny yanıma gelip, "İçeri girmek istediğine emin misin?" diye sorduğunda hâlâ oraya bakıyordum.

"Hayır, ama başka seçeneğim yok. Katie'nin orada olup olmadığını öğrenmeliyim." "Gidip kendim kontrol edebilirim. Senin için bir neden yok-" "Danny, bunu yapmam gerek."

"Tamam, ama yakınımnda dur ve konuşmayı bana bırak."

Başımı salladım ve onu caddenin karşısına kadar takip ettim. Yaklaştıkça, binanın içinden gelen country müziğin alçak sesini duyabiliyordum ve kapıya yaklaştıkça ses daha da yükseldi. Danny'ye bakarak, "Kapıyı çalacak mıyız yoksa öylece içeri mi gireceğiz?" diye sordum.

Omuz silkti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

İçeri dalarsak en kötüsünden korkarak uzandım ve kapıya vurduğum. Saniyeler sonra kapı açıldı ve kırmızı bir bandana ve Şeytan'ın Öfkesi'ndeki adamların giydiğine çok benzeyen ama onun kadar karmaşık olmayan deri bir yelek giyen yaşlı bir adam ortaya çıktı. Uzun gri bir sakalı vardı ve Danny'ye hızlıca bir göz atarken kırışmış gözleri kısıldı. Üniformalı bir memurun kapılarını çalmasından hoşnut olmadığı belli olan adam, "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" diye hırladı.

"Ben Çocuk Hizmetleri Departmanı'ndan Landry Dawson, bu da Memur Michaels," diye cevap verdim. "Chris Coburn ve kızı Katie'yi arıyoruz. Burada olabilecekleri söylendi."

"Hmph ... Size *yanlış* söylemişler. Burada değiller."

"İçeri girip etrafa bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

"Arama izniniz var mı?" diye hırlarken gözdağı veren bir bakışla kollarını kavuşturdu.

"Hayır, efendim. İhtiyacımız olmayacağını umuyorduk," diye sakince cevap verdim. "Belki Chris'in kardeşi Kory ile kısa bir sohbet edebiliriz. Asilerin başkanı o, değil mi?"

"Evet, ama sana şimdiden söyleyebilirim ki... buraya domuz girmesine izin vermeyecek. Hiçbir şey için değil."

"Belki öyle, belki değil, ama sen gidip burada olduğumuzu haber vermezsen bilemeyiz. Ayrıca, eğer şimdi gidersek, mahkeme emrini alacağız ve burada bir polis yerine yirmi ya da daha fazla polis olacak. Seçim sizin."

"Lanet olsun." Kapıyı daha da açtı ve bize ilerlememizi işaret etti. İçeri girdiğimizde, "Kımıldamayın. Hemen döneceğim."

Bununla birlikte, dönüp odadan çıktı ve Danny ile beni onun dönüşünü beklemek üzere bıraktı. Barın etrafına hızlıca bir göz attım ve ne kadar loş olduğunu fark ettim. Dışarıda güneş bu kadar parlakken bu kadar karanlık olması ürkütücü görünüyordu ama iki küçük pencere içeri fazla ışık almıyordu. Duvarda yıllardır orada duruyormuş gibi görünen birkaç neon tabela asılıydı ve tavandaki vantilatörler her an düşecekmiş gibi sallanıyordu. Taburelerin üzerindeki kırmızı deri yıpranmış ve yırtılmıştı, mekân toz ve ayak kokuyordu. Altı iri yarı motorcu odaya girip etrafımıza dağılırken ikimize de ters ters baktıklarında ben hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Bu adamlar Clay'in kardeşlerinden çok daha yaşlı görünüyordu, hayatın doğal akışından değil, büyük olasılıkla yıllarca süren zorlu yaşam ve madde bağımlılığından dolayı ağarmış ve yıpranmışlardı ve her birinde tehlike çığlığı atan bir şey vardı - bu da gerginliğimi daha iyi hale getirmedi. Danny eğildi ve fısıldadı, "Coburn'ü görüyor musun?"

"Hayır, ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmez."

Tam dikkatimi odadaki diğer adamlara vermiştim ki, Danny'nin yere düşmesini takip eden büyük bir *gümbürtü* duydum. Ne olduğunu anlayamadan her şey karardı.

H Y D E

Patience bana hiçbir zaman kolay gelmemişti, özellikle de öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştığım zamanlarda. Strayhorn orospu çocuğunun ellerini sadece onunkilerin üzerine değil

Karısı ve çocukları da dahil, kafasını koparmaya hazırdım. Landry'yi tehdit ettiğini ve evine girip tüm eşyalarını karıştırdığını düşünmek beni daha da öfkeliendiriyordu. Ona kendi ilacını tattırmak için sabırsızlanıyordum. Neyse ki uzun süre beklemem gerekmeyecekti. Kamyonette yaklaşık otuz dakika oturduktan sonra, o pislik evden çıktı ve kamyonetine bindi. Geri geri giderken onu bekledim ve uzaklaşmaya başladığında onu takip ettim.

İlk durağını yapması uzun sürmedi. Birkaç metre geride durdum, kamyonetinden inip kaldırımında duran bir adamın yanına gidişini izledim. Bir süre konuştular, sonra adam elini cebine attı ve bir poşet çıkardı. Hızlı bir alışveriş yaptılar ve sonra Strayhorn hızla dönüp kamyonetine yöneldi ve bir sonraki hedefine doğru hızla ilerledi. Tam adamın daha büyük bir pislik olamayacağını düşünürken, onu yirmi dört saat açık bir striptiz kulübüne kadar takip ettim. Mekan, ön kapıda bekleyen fahişelerle tam bir batakhaneydi. Etrafta bu kadar çok insan varken, görünmeden ona ulaşamayacağımdan endişeliydim, bu yüzden binanın arkasına, izleyicilerden uzağa park etmeye karar verdiğinde rahatladım. Yerini karısından gizleme ihtiyacı bana umduğum fırsatı verdi.

Park ettikten sonra arkasından koştum. Duchess'i içerde kilitli bırakarak, tam o kamyonetinden inerken ben de kamyonetten atladım. Kokainini, metamfetaminini ya da her ne haltsa onu arka cebine sokmakla meşguldü,

Üzerine geldiğimi fark etmemişti. "Bir yere mi gidiyorsun Strayhorn?" diye hırlarken onu sertçe ittim.

"Sen de kimsin lan?"

"Kim olduğum önemli değil." Uzanıp yakasından tuttum ve onu kamyonuna doğru ittim. "Ama söylemem gereken şey çok ama çok önemli."

"Ne söyleyeceğin umurunda değil, o yüzden geri çekilsen iyi edersin, göt herif."

"Dinlemek istemiyor musun? Sorun değil. Bunu başka bir şekilde hallederiz."

Yumruğumu geriye doğru kaldırdım ve yüzünün yan tarafına vurarak kafasını kamyonetin kapısına çarptırdım. Toparlanmaya fırsat bulamadan tekrar ve tekrar üzerine çullandım. Ayağı kayınca tökezleyerek yere düştü. Ona tekrar saldırmak üzereydim ki bacağını kaldırıp beni geriye doğru tekmeledi ve sırtüstü düşmeme neden oldu. Sonra bir de baktım ki adam üstüme çıkmış, yüzüme ve kafama yumruk atıyor. Düşes'in kamyonda çılgına döndüğünü duyabiliyordum. Strayhorn'un bana yaptıklarından hoşlanmadığını biliyordum ama onunla işim henüz bitmemişti. Birkaç iyi darbe aldıktan sonra kolumu kurtarmayı başardım ve yumruğumu boğazına geçirerek onu nefes nefese bıraktım. Geri çekilmeye başladığında onu üzerimden kaldırdım ve hâlâ nefesini toplamaya çalışırken ona tekrar saldırmaya başladım. "Zayıfları avlamak gibi bir huyun var... karını... çocuklarını. Bunun seni gerçek bir erkek yaptığını mı sanıyorsun?"

Homurdandı ve gargara yaptı ama net bir cevap veremedi. "Etmiyor! Bu seni bir hiç yapar. Sen bir hiçten de betersin, seni bok parçası!"

Yüzünün tam yan tarafına çarpana kadar ona vurmaya devam ettim ve elimden bir acı yayıldı. İki değilse bile en az bir eklemimi kırdığımı hemen anladım. Devam edemediğim için sinirlenerek sağlam elimin parmaklarını boğazına doladım ve parmaklarımı sıkarken homurdandım: "O çocuklara ya da karına bir daha elini sürersen, işini bitirmek için geri dönerim. Anladın mı?"

Cevap vermeyince elimi sıktım ve "Anladın mı?" diye bağırdım.

Gözleri neredeyse şişmiş ve yüzünü kan kaplamış halde başını sallamayı başardı. "Eğer birazcık aklın varsa, eşyalarını toplar ve kasabadan siktir olup gidersin" diye emrettiğimde onu hâlâ boğuyordum.

Bununla birlikte ayağa kalktım ve kamyonete geri döndüm. Duchess hızla yanıma geldi, yüzümü yaladı ve kuyruğunu salladı. Sağ salım döndüğüm için mutlu olduğu her halinden belliydi. Başını hızlıca okşadım, sonra da "Tamam. Ben iyiyim. Yerine geri dön."

Her zamanki gibi emrimi hemen yerine getirdi. O yerleşir yerleşmez kamyoneti vitese taktım ve park yerinden geri geri çıktım. Doğruca garaja gitmeye niyetliydim ama sonra elim zonklamaya başladı. Parmak eklemlerimin etrafındaki şişlik ve morlukları inceledim ve kontrol ettirmem gerektiğini anladım. Mack'in bir şeyler yapabileceğini umarak yönümü değiştirdim ve kulüp binasına geri döndüm. Ağrıyan elimi yumruk yapmaya çalıştım ama yapamadım, bir yerimi kırdığımdan hiç şüphem yoktu. Kendimi kaptırdığım için sessizce kendime lanet ettim. Strayhorn'la işleri fazla ileri götürmüş olsam da, karşılaşmamızın onun kısa sürede unutacağı bir şey olmayacağından hiç şüphem yoktu.

Kapıdan içeri girdiğimde saat onu geçiyordu, bu yüzden erkeklerin çoğunun garaj yerine kulüp binasında olduğunu görünce şaşırdım. Bir şey olup olmadığını merak ederek hemen park ettim, sonra Düşes'le birlikte içeri girdik. Çocuklar barda toplanmış, haberleri izliyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı ve nedense Rider'a doğru ilerlerken içimde huzursuz bir his vardı. Yüzümdeki ve ellerimdeki kesiklere ve çiziklere bakarken kaşları çatıldı. "Sana ne oldu böyle?"

"Bir şey yok. Strayhorn'la küçük bir konuşma yaptık." O cevap vermeden önce odaya göz gezdirdim ve "Neler oluyor?" diye sordum.

"Telefonunda Amber uyarısı var mı?"

"Evet, ama gerçekten bakma şansım olmadı, neden?"

"En iyisi tekrar bakmak," derken kaşlarını kaldırdı.

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Hızlı bir arama yaptım ve Amber uyarısını görünce açtım. Saniyeler sonra ekranımda bir kızın yüzü belirdi. Kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama çıkaramıyordum. Sayfayı hızla taradım ve babasının resmini gördüğümde aklıma geldi. İkisini de bir gece önce Landry'nin dosyalarına girdiğimizde görmüştük. "Vay anasını."

"Evet, berbat bir durum." Rider başını salladı. "Landry'nin dairesine zorla girenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu size sorduran nedir?"

"Mantıklı." Rider omuz silkti. "Eğer onun dosyalarını inceleseydi, bahse girerim kaldığı yerin adresini bulabilirdi."

"Kahretsin." Odaya hızlıca bir göz attım ve onu göremeyince, "Landry nerede?" diye sordum.

"Bu konuda..." Yüzünü buruşturdu. "Sana söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek."

Bana Darcy'nin kardeşlerinin kulübe geldiğini ve Coburn'ün kızını yerel bir MC kulüp binasına götürmüş olabileceğini söylediğini anlatırken orada durmuş, büyük bir şaşkınlıkla dinliyordum. Şüphelerinde haklı olup olmadıklarını görmek için Landry'nin polis arkadaşıyla oraya gittiğini açıkladığında bu inançsızlık hızla dehşete dönüştü. "Fallen Rebels da kim lan?" diye homurdanırken öfke ve endişe karışımı bir his kapladı içimi.

"Eski bir MC. Daha küçük bir kulüp... onlarca yıldır varlar ama haklarında pek bir şey duymadım."

"Peki, bu adamlar tehlikeli mi?"

"Sanırım olabilirler." Bana hafif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Duruma göre değişir. Ne olursa olsun, Landry'nin yanında polis var. Ona bir şey olmaz."

"Evet, sanki o lanet polisin hiç yardımı dokunacakmış gibi." Sinirli bir nefes verdim. "İkimiz de biliyoruz ki bu adamlar meseleyi kendi ellerine almaya karar verirlerse hiçbir şey yapamayacak."

"Onu vazgeçirmeye çalıştım ama Landry oraya gitmeyi kafasına koymuştu."

Landry'yi bu işten vazgeçirmek için daha fazla uğraşması gerektiğini söyleyerek onu azarlamak istedim ama Rider'a ya da herhangi bir kardeşe öfkelenecek durumda değildim. Ben sadece lanet olası bir adaydım ve yamamı kazanma şansımı kaybetmek istemiyorsam, dilimi ısırarak zorundaydım. Ne yazık ki, bu sadece kendimi tamamen kaybetmemi engellemeyi daha da zorlaştırdı. Zihnim yarışmaya başlamıştı ve o sabah Strayhorn'la olan her şey yüzünden pamuk ipliğine bağlıydım. Numarasını tuşlarken, "Ne zamandır yok?" diye sordum.

"Bir saat... belki iki."

"Siktir!"

Telefon çaldı, çaldı ama Landry hiç cevap vermedi. Ona bir sürü mesaj gönderdim ve birkaç kez daha aramayı denedim ama yanıt alamadım. Cevapsız mesajlara bakarken kendimi tamamen kaybettim. "Cevap vermiyor. Cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil!"

Öfke ve endişeyle zaten yaralı olan elimi kaldırdım ve tuğla duvara çarptım. Yoğun bir acı içime bir hançer gibi saplandı ve ani tepkimden hemen pişman oldum. Bir akıntı

Kanayan elime bakarken ağızımdan küfürler döküldü. Rider başını salladı ve "Ne oluyor Clay? Lanet elini kırmanın hiçbir faydası olmayacak!"

"Anlamıyor musun? Bir terslik var. Bunu içimde hissedebiliyorum."

Kelimeler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki Gus arkamdan gelip "Sakin ol Hyde. Sakin ol."

"Bunu nasıl yapacağım?" Bir nefes verdim ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Oraya gideli bir saatten fazla oldu ve şimdi telefonuna cevap vermiyor!"

"Öncelikle, hala orada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Tek bildiğimiz ofisine geri döndüğü ya da polisle birlikte karakolda olduğu."

"Ya değilse?" Ben zorladım. "Ya ona bir şey yapmışlarsa? Ya o Coburn pisliği ona zarar verirse?"

"Hemen sonuca varmanın anlamı yok Hyde. Gerçekleri bir araya getirelim ve sonra nerede durduğumuza bakalım." Gus Riggs'e döndü. "Landry'nin telefonunu takip edip bana yerini bulmanı istiyorum."

"Tamamdır." Riggs'in odadan aceleyle çıkışını izledim, ancak birkaç dakika sonra dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. Tezgâhın üzerine koydu. Hepimiz etrafına toplandık ve sihrini konuşturmasını izledik. Birkaç saniye sonra boş bir ifadeyle Gus'a baktı. "Görünüşe göre hâlâ orada."

"Lanet olsun."

Oda sessizliğe gömüldü ve kardeşlerin de benimle aynı şeyi düşündüklerini biliyordum. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Gus'a döndüm, bir sonraki hamlesini bekliyordum. Kulübün başkan yardımcısı Moose'la konuşmak için döndüğünde elini gür sakalının üzerinde gezdirdi. Bir süre kendi aralarında sessizce konuştular, sonra Gus elini cebine attı ve kullan-at telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladıktan sonra aramayı hoparlöre verdi, böylece hepimiz çalmasını dinleyebilecektik. Sonunda bir adam cevap verdiğinde Gus, "Buck ... Ben Gus."

"Hey, kardeşim. Uzun zaman oldu."

"Öyle." Gus bir an durakladı, sonra devam etti: "Bir sorunumuz var ve bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Pekâlâ." "Sorun nedir?" diye sorarken sesindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi.

"Kardeşin, Chris. Orada seninle mi?"

"Evet. Dün gece geldi."

"Çocuk yanında mı?"

"Aslına bakarsanız, öyle." Buck'ın daha önce dostça olan sesi, "Onunla ve çocuğuyla ne gibi bir sorunun var?" diye sorarken meraklı bir hal aldı.

"Onu kaçırmış olmasının yanı sıra ... Bu sabah onu aramak için kulübünüze gelen kadının *bizden* biri olmasıyla ilgili bir sorunun var."

"Polisin yanındaki kadın mı?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi.

"Bu o olmalı."

"Siktir, dostum. Bilmiyordum."

"Senin yaptığını düşünmemiştim. Hâlâ orada mı?"

"Evet, ikisi de öyle." Kısa bir duraksamadan sonra Buck devam etti, "Onları arkaya kilitledim."

Gus hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. "Şeytan'ın Hiddeti'yle karşı karşıya gelmek istemiyorsanız, onları bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Bunu istemediğimi biliyorsun kardeşim. Sizinle hiçbir zaman sorun yaşamadım çocuklar ve şimdi de kesinlikle bir şey başlatmak istemiyorum, özellikle de lanet olası kardeşim yüzünden. Adam tam bir pislik. Hep öyleydi. Onun pisliğinin kulübüme sıçramasına izin vermeyeceğim, o yüzden gelin ve alın onları... boktan kardeşim de dahil olmak üzere *hepsini*."

"Yola çıkıyoruz."

Gus telefonu kapattıktan sonra döndü ve sadece Gus'tan gelebilecek o ifadelerden biriyle bana baktı. Orada oturup sessizce beni incelerken aklında ne olduğunu çok iyi biliyordum. Dünyamızdaki sorunları çözmek için her zaman yumruk ya da silah gerekmediğini görmemi istiyordu. Soğukkanlılığını korumuş, lanet olası sesini bile yükseltmemiş ve yine de sorunu savaşa girmeden çözmeyi başarmıştı. Ama yine de Gus böyleydi; soğukkanlı, sakın ve akli başında. Bana doğru uzandı ve omzumu okşayarak, "Pekâlâ Hyde. Git elin için biraz buz getir, sonra da gidip kız arkadaşını alalım."

Dakikalar sonra, elimde bir torba buzla kamyonda oturuyordum ve Rider'la birlikte diğerlerini Fallen Rebels'ın kulüp binasına kadar takip ediyorduk. Rider kendi kendine mırıldanmaya başladığında uzun süredir yol almamıştık. "Hmm... *Hyde*. Hiç aklıma gelmezdi ama evet, uyduğunu söyleyebilirim."

"Ne?"

"Yol adın," diye cevap verdi sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Sanırım Jekyll ve Hyde ile bir ilgisi var, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, Gus bu referansı bir ya da iki kez kullandı."

"İşte oldu," dedi Rider gururla. "Kendine resmi bir yol ismi buldun, bu da seni Fury armanı kazanmaya bir adım daha yaklaştırıyor."

Başka bir zaman olsa bu sözler benim için dünyalara bedel olurdu ama o anda Landry'ye odaklanmıştım. Ona ulaşmam, gerçekten iyi olduğunu görmem gerekiyordu ve ancak o *zaman*, sonunda kendi yol adımı kazandığım gerçeğini takdir edebilirdim. Fallen Rebels'ın kulüp binasına geldiğimizde Landry'nin arabasını caddenin karşısına, bir ekip arabasının yanına park etmiş olarak gördüm. Hepimiz yanlarına yanaştık ve inip cadde boyunca yürürken, kulüp binalarının yıkık dökük eski bir bardan ibaret olduğunu görünce şaşırdım. Mekânın halini görünce kulüp başkanının neden Şeytan'ın Öfkesi'yle kapışmak istemediğini anlamak daha kolay oldu. Tüm mekânı yerle bir etmek için fazla bir şey gerekmezdi.

Hepimiz Gus ve Moose'u kapıya kadar takip ettik ve içeri girdiğimizde Asilerin hepsi orada oturmuş bizi bekliyordu. Asilerin hepsi yaşlıydı, en azından altmışlı yaşlarındaydılar ve yıllar hiçbirine pek de iyilik yapmamıştı. Grubun en iri adamlarından biri Gus'a doğru ilerledi ve elini uzattı. "Seni görmek güzel, Gus... Moose. Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı."

Gus onun elini sıkarken başını salladı. "Görünüşe göre sen ve çocuklar iyi iş çıkarmışsınız."

"Her şeyi yoluna koyuyoruz." Yere bakarken başını salladı. "Bütün bunlar için çok üzgünüm, Gus. Katie'yle buraya geldiğinde bunun kötü bir haber olduğunu biliyordum. Muhtemelen onu en başından gönderirdim ama kıza karşı zaafım var."

"Anlıyorum, Buck. Ailene göz kulak oluyordun."

"Evet... Görünüşe göre onun zavallı kışını bir kez fazla kurtarmışım." Buck diğerlerinden birine döndü. "Onu getirmenin zamanı geldi."

Adam başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı, ancak birkaç saniye sonra Buck'ın kardeşi Chris'le birlikte geri döndü. Chris'in yüzündeki kan çekilmişti ve "Siz orospu çocukları ne istiyorsunuz lan?" dediğinde hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Gus'ın gözlerinde bir kıvılcım çaktı ama kıpırdamadı. Bunun yerine, "Kadın ve polis nerede?" derken tamamen sakin kaldı.

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi." Dönüp kardeşine baktı ve tükürdü, "Onlara buradan defolup gitmelerini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi Buck. "Bu sefer arkamı kollamayacağım."

"Ne? Gerçekten kendi kanından ve canından olan birine sırtını mı döneceksin?"

"Beni duydunuz. Ben bu işin dışındayım. Hepimiz varız." Buck kollarını kavuşturarak, "Bu sefer çok ileri gittin kardeşim. Katie bu saçmalıktan daha iyisini hak ediyor."

"Kapa şu lanet çeneni!" Elini arka cebine attı ve silahını çıkarıp kardeşine doğrultarak "Bir bok bildiğin yok!" diye bağırdı.

Buck, "Silahını indir, Chris," diye uyardı ama Chris dinlemedi. Onun yerine silahı doğrudan kardeşinin kafasına doğrulttu. "Bu işi olduğundan daha kötü hale getirme."

"Tam bir pisliksin. Hep öyleydin. Eziklerle dolu bu kulübü yönettiğin için büyük bir şeymişsin gibi davranıyorsun ve şimdi-"

Cümlesini bitiremeden Gölge Chris'e doğru hücum etti ve onu arkasından yakaladı. Kollarını sıkıca Chris'in göğsüne dayadı ve sert bir sarsıntıyla silah elinden düştü. Chris kurtulmaya çalıştı ama Gölge çok güçlüydü. Buck kardeşine doğru bir adım attı ve başını sallayarak, "Burada işimiz bitti, küçük kardeşim," dedi.

"Buna pişman olacaksın!"

"Bundan şüpheliyim." Buck Shadow'a bakarak, "Onu buradan götürün," dedi.

Shadow başını salladı, sonra cebinden bir fermuar çıkardı ve Chris'in ellerini arkadan bağladı. Onu emniyete aldıktan sonra Gauge'la birlikte bardan dışarı çıkardılar. Gus, "Peki, kız nerede... ve polis?" diye sorduğunda kapı arkalarından ancak kapanmıştı.

Buck bizi bardan çıkarıp kısa bir koridora götürürken takip etmemizi işaret etti. Bir kapıya ulaştığımızda kapıyı hızla açtı ve kirli paspaslar ve süpürgelerle dolu eski, pis bir malzeme dolabının yanı sıra Katie'nin yanında yerde oturan şaşkın ve şaşkın görünen Landry ve Danny'yi ortaya çıkardı. Landry beni görür görmez hemen ayağa kalktı ve kendini bana doğru atarak kollarını boynuma doladı. "Geleceğini biliyordum. Biliyordum işte."

"Tabii ki yapardım. Hiçbir şey beni uzak tutamazdı." "İyi misin?" diye fısıldarken onu yakınımda tuttum.

"Biraz başım ağrıyor ama evet, iyiyim." Beni daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı ve vücudumdaki kesik ve çürükleri fark ettiğinde

"Peki ya sen?" diye sordu. İyi misin?" "Evet, güzelim. Ben iyiyim."

"Güzel." Bir kez daha bana sarıldı, sonra "Coburn nerede?" diye sordu.

"Onu yakaladık. Merak etme," diye güvence verdim.

"Ya diğerleri? Kardeşi..." Kapı aralığında duran Buck'ı fark ettiğinde sesi kesildi. Bir adım geri çekilerek Katie'nin önünde korumacı bir şekilde durdu ve "Neler oluyor?" diye sordu.

"Her şey bitti, Landry. Güvendesin."

Buck'a endişeyle baktı ve ona güvenip güvenemeyeceğinden emin olamadığını belli ederek Katie'nin eline uzandı ve kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi tatlım. Seni buradan çıkaralım."

Katie tek kelime etmeden Landry'nin elini tuttu ve Landry ile ben onu küçük depodan çıkarırken dehşete kapılmış görünüyordu. Barın önüne döndüğümüzde, ikisi de Gus ve Moose'un Buck'a teşekkür etmelerini sessizce izlediler. Ne Landry ne de Danny neler olup bittiğini anlamış gibiydi. Bu alışveriş karşısında kafaları karıştığı için onları suçlayamazdım, özellikle de kendilerini saatlerce lanet olası bir depoda kilitli bulduktan sonra. Hoşbeş biter bitmez dışarı çıkıp caddenin karşısına geçtik. Danny, Shadow'u ekip arabasının yanında Chris'le birlikte görünce şaşırmış görünüyordu. Gus'a baktı ve "Kahretsin, siz çocuklar hiç oyalanmıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Gus kıkırdarak, "Öyle olduğunu söyleyemem," diye cevap verdi. "Ona göz kulak olacağınıza inanıyorum?"

"Evet, efendim. Kesinlikle."

"Ayrıca Şeytan'ın Öfkesi'ni tüm bunların dışında tutacağına da güveniyorum." Danny başını salladı. "Sana söz veriyorum."

Hepimiz Danny'nin ekip arabasının arka kapısını açmasını ve Shadow'un Coburn'u arka koltuğa yerleştirmesine yardım etmesini izledik. Kapıyı kapattıktan sonra Danny dikkatini tekrar Landry ve Katie'ye çevirdi. İkisi de yanımda durmuş Asilerin kulüp binasına bakıyorlardı. Yüz ifadeleri, orada yaşananlardan dolayı ikisinin de sarsıldığına şüphe bırakmıyordu. Danny bana doğru adım atarken yüzünü buruşturdu ve "Sizi acele ettirmek istemem ama gitseniz iyi olur. Katie'yi bulduğumuzu bildirmek için karakolu arar aramaz polisler oraya üşüşecek."

Gus başıyla onayladı ve Landry Katie'yi arabasına doğru götürürken, çocuklar bisikletlerine doğru yol almaya başladılar. Landry Katie'yi uyarmak için bir an durdu.

Katie önümüzdeki birkaç saat içinde olacaklar hakkında konuştuktan sonra kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. Kollarını bana doğru uzatıp sıkıca sarılırken gözleri yaşlarla dolmuştu. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve dürüst olmak gerekirse benim de en az onun kadar buna ihtiyacım vardı. Onu o lanet depoda canlı ve iyi bir şekilde otururken gördüğüm andaki kadar rahatlamış hissetmemiştim. Sanki bana ikinci bir şans verilmişti ve bunu berbat etmeme imkân yoktu. Birkaç uzun dakikadan sonra Landry bana baktı ve "Seni seviyorum Clay. Gerçekten seviyorum."

"Ve seni seviyorum." Onu kısaca öptüm, sonra "Polisler birazdan burada olur. Gitsek iyi olacak."

Hızlı bir iç çekişle bana sarılmasını bıraktı ve "Biliyorum" dedi.

"Seni ne zaman göreceğim?"

"Muhtemelen biraz zaman alacak. Burada işimiz biter bitmez Katie'yi karakola götürmem ve orada bir yığın evrakı tamamlamam gerekecek. Oradaki işim bittikten sonra da ofise gidip daha fazla evrak doldurmam gerekecek ama elimden geldiğince hızlı olmaya çalışacağım," diye söz verdi.

"Bekliyor olacağım."

Bana hızlı bir öpücük daha verdi, sonra kamyonete doğru ilerledim ve Rider'la birlikte bindim. Rider park yerinden çıkarken gözlerimi Landry'den ayırmadım. Onu bırakmak hoşuma gitmiyordu ama polisler yoldayken başka seçeneğim yoktu. En azından her şeyin bittiğini bilerek rahatlayabilirdim. Landry güvendeydi ve Katie'nin koruyucu ailesine dönmesi uzun sürmeyecekti. Gus ve kardeşler yardımımıza koşmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Şeytan'ın Öfkesi armasını takmanın ne demek olduğunu bana bir kez daha gösterdiler ve onlara gerçekten kardeşim diyebileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. Rider otoparktan çıkarken ona döndüm ve "Garaja gidiyor muyuz?" diye sordum.

"Belki sonra, ama şimdilik Mack'in ele bir göz atmasına izin vereceğiz."

O söyleyene kadar neredeyse unutmuştum. Kaldırdım ve parmaklarımı oynattım, böylece tüm şişlik ve morlukları görebilecekti. "Sence kırılmış mıdır?"

"Kesinlikle."

"Sence Mack beni iyileştirebilecek mi?"

"Evet ama çok acıyacak," diye alay etti Rider. "İyi olacağım."

Birkaç biranın halledemeyeceği bir şey değil."

Kulüp binasına döndüğümüzde Mack'in elime bakabilmesi için revire indim. Rider haklıydı. Beni tedavi edebildi ama çok acıyordu. Sadece o lanet şeyi düzeltmekle kalmadı, elimi alçıya almak zorunda kaldı. Beni iyileştirmeyi bitirdiğinde öğleden sonra olmuştu ve garaja gitmekle uğraşmak için çok geç bir saatti. Bir gece önce pek uyuyamamıştım, bu yüzden kısa bir mola vermek için odama dönmeye karar verdim. Mack'in bana verdiği ağrı kesicilerden birkaç tane aldım ve yatağa uzandım. Bir de baktım ki Landry yanımdaki yatağa sürünerek girmiş. "Hey, yakışıklı."

"Selam güzelim. Katie ile her şeyi hallettin mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Başardım. Sana ve çocuklara teşekkür ederim." "Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

Ona uzanmaya gittiğimde, elimdeki alçıyı fark eden Landry'nin gözleri bir solukta açıldı. "Ne oldu?"

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

"Hayır, hiçbir şey değil!" diye telaşlandı.

"Bir duvarla küçük bir çarpışma yaşadım." Ona gülümseyerek

"Kazandı" dedim. "Yani kırıldı mı?"

"Evet, ama daha kötüsü de olabilirdi. Şimdi, sorgulamayı bırak. Ben iyiyim."

"Hiç sanmıyorum. Neden duvarla karşılaştın?"

Ben cevap veremedi telefonun bir mesajla çaldı. Bir hışımla arkasını döndü ve çantasından telefonu çıkarıp ekranı hızla taradı. Birkaç saniye sonra uzaktan kumandaya uzanıyordu. "Haberleri açmamız lazım!"

Televizyon açıldı ve saniyeler sonra Katie'nin yüzü ekrana geldi. Muhabir Katie'nin önceki Amber alarımının iptal edildiğini, sağ salim bulunduğunu ve koruyucu ailesine teslim edildiğini duyururken ikimiz de sessizce izledik ve tam da Gus'ın umduğu gibi Şeytan'ın Öfkesi'nden hiç bahsedilmedi. Program biter bitmez Landry televizyonu kapattı ve yanıma uzandı. Yanıma kıvrıldı, "Şimdi, el hakkında ..." dedi.

"Sorun yok, Landry. Gerçekten."

"Yani bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sorarken kaşları çatıldı.

"Sana zaten söyledim, anlatacak bir şey yok." Bu kadar endişeli olması benim için çok önemliydi ama aynı zamanda bu, daha önce de yaptığım bir konuşmaydı.

kaçınmayı umuyordum. Strayhorn'la yaptığım görüşmeyi ona anlatmaya hiç niyetim yoktu. Bana kalırsa, onun icabına bakmıştım ve her şey planlandığı gibi giderse, ne Landry ne de karısı ve çocukları için artık bir sorun teşkil etmeyecekti. Onu sorularından uzaklaştırmak umuduyla döndüm ve yüzümü ona dönerek, "Bakmaya gittiğimiz evi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet, ne olmuş ona?"

"Bir teklif yapsam ne düşünürsün?"

"Ciddi misin?" Dirseğinin üzerinde hafifledi. "Neden bu ani ilgi Bu mu?"

"Pek ani sayılmaz," diye gelişigüzel cevap verdim. Hiçbir şey yoktu Evin özellikle özel bir yanı vardı. Üç yatak odalı, boyalı tuğladan yapılmış, tüm temel ihtiyaçlara sahip basit bir evdi ama Landry'nin o evde benimle birlikte olduğunu düşündüğümde hiçbir şey basit ya da sade gelmiyordu. Aksine, daha mükemmel hissettiremezdi. "İşe yakın ve Düşes için büyük bir arka bahçesi var, ayrıca bir ofise sahip olman için bolca oda var."

"Benim için mi?"

"Evet, *sen*." Gözlerimiz buluştuğunda ona "Evi alırsam, bizim için al m ı ş olurum" dedim.

"Ama-"

Söylediklerimi düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Henüz erken olduğunu, birbirimizi tanımaya çalıştığımızı biliyordum ama Landry'nin benim için doğru kişi olduğuna hiç kuşku yoktu. Onu Düşes'le sokakta gördüğüm andan beri bunu bildiğimden oldukça emindim. Umarım o da aynı şeyi hissediyordur. "Basit bir soru Landry. Evi almalı mıyım, almamalı mıyım?"

L A N D R Y

T Katie'nin kaçırılmasından sonraki günler tam bir bulanıklık içinde geçti. Tüm evrakları doldurmak, hem Bayan Hawkins'in hem de polis departmanının sorularını cevaplamak ve Katie'yi koruyucu ailesinin yanına yerleştirirken nefesimi zor tutuyor gibiydim. Ama günün sonunda her şeye değdi. Önemli bir hapis cezasıyla karşı karşıya olduğunu bilen Christopher Coburn, ebeveynlik haklarından feragat ederek Hopkins ailesine Katie'yi kalıcı olarak alma fırsatı verdi. Katie'nin bu kadar büyük bir adım atmaya hazır olmayabileceğinden endişe ediyordum ama ona haberi verdiğimde daha fazla sevinemezdi. Hopkins'lerle birlikte olmayı çok seviyordu ve süresiz olarak onlarla birlikte kalabilecek olması onun için büyük bir anlam ifade ediyordu. Onu bu kadar mutlu görmenin kalbime iyi geldiğini inkar edemezdim. Onun hayatının biraz daha iyi olmasında küçük de olsa bir payım varmış gibi hissediyordum ve bu duygu hoşuma gidiyordu. Aniya ve çocukları kontrol etmek için kendimi Strayhorn'ların evine giderken bulmamın nedenlerinden biri de buydu.

Aniya'nın kocasıyla kafede karşılaşmamızın üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Olayın nasıl sonuçlandığını düşününce, bir süre geri çekilmeye karar vermiştim, ortalığın yatışması için biraz zaman tanımaya ama bu Aniya'ya ulaşmaya çalışmadığım anlamına gelmiyordu. Sadece onun ve çocukların iyi olduğundan emin olmak istedim ama telefonuna cevap vermesini sağlayamadım. Kocasından uzak durmayı umarak onu kafeden aramayı denedim ama bugün çalışmıyordu. Bay Strayhorn'un başarmak için çok çalıştığımız her şeyi mahvedip mahvetmediğini kendim görmek zorunda kalacaktım.

Evin önüne geldiğimde kendimi biraz tedirgin hissediyordum ama garaj yolunda Ford pikabı görmeyince biraz daha iyi hissettim. Park ettim ve

Gözlerimi kocadan bir iz var mı diye dört açtım, sonra verandaya doğru ilerledim. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda içimi bir gerginlik dalgası kapladı. Zihnim aniden Strayhorn'un bana bağırdığı ve boğazımı kesmekle tehdit ettiği düşüncelerle bombardımana tutuldu. Bu anılar, Danny ve Katie'yle birlikte depoda kilitli kalmış olmanın verdiği korkuyla birleşince, hazırlıksız ziyaretim hakkında bir kez daha düşünmeme neden oldu. Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki ön kapı açıldı ve Fiona parlak bir gülümsemeyle belirdi. Fiona'nın artık beni görmekten korkmadığını gördüğümde göğsümdeki gerginlik hızla kayboldu. Aslında, "Geri döndün" derken mutlu görünüyordu.

"Öyleyim." Konuşurken gözlerinin içine bakabilmek için diz çöktüm. "Uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim."

"Çok iyi gidiyorum. Bugün Bayan Tatum'un dersinden altın yıldız aldım."

"Altın yıldız mı? Bu harika!"

Başını salladı. "Annem bunun için bana bir ödül verdi."

"Bu gerçekten harika, Fiona. Seninle çok gurur duyuyorum." Onu bu kadar memnun görmek kalbimi ısıttı. Annesinin de aynı şeyi hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Nerede olabileceğini merak ederek kapının aralığından baktım. "Annen işte mi?"

"O mutfakta." Fiona elimi tutup beni içeri çekti ve doğruca annesine götürdü. Odaya girdiğimizde Fiona heyecanla, "Anne... bu Bayan Daw-sun" diye seslendi.

Aniya yüzünü bana döndüğünde, morarmış gözünün neredeyse yok olduğunu ve başka hiçbir yerinde morluk izi olmadığını görmek beni çok heyecanlandırdı. "Ben de dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum!" derken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"En sevdiğim ekibi kontrol etmeye geldim." Odaya adımımı attığımda Joseph'in masada oturduğunu gördüm. Bir kase mısır gevreği yiyordu ve anlayabildiğim kadarıyla, ağzına koca bir kaşık dolusu mısır gevreği tıkıştırırken çürüksüz ve gayet memnun görünüyordu. Ben Aniya'ya, "Aramayı denedim ama cep telefonundan sana ulaşamadım," derken o yemeye devam ediyordu.

"Stephen o gün kafede her şeyi mahvettiği için olabilir," diye homurdandı. "Ama bende yenisi var. Gitmeden önce sana numarasını veririm."

Birkaç dakikadır oradaydım ve görebildiğim kadarıyla Aniya'nın kocasından hiçbir iz yoktu; ne kamyonet, ne giysi, ne de gitmem için bağırان gür bir ses. "Ondan bahsettiğine göre... Kocan şimdi nerede?"

"Biliyorsam ne olayım." Omuz silkti. "Toplanıp gittiği günden beri onu görmedim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Bir gün burada kalmaya ve işleri yoluna koymaya kararlıydı, ki bu asla iyi bir şey olmazdı, ve sonra bildiğim bir sonraki şey, eve siyah ve mavi, kan içinde ve zar zor yürüyebiliyordu. Biri onu fena benzetmiş. Bana iki kelime bile etmedi... sadece eşyalarını topladı ve gitti. Bana ve çocuklara iyi ki kurtulduk dedi." Gözlerini devirerek alay etti. "Bana sorarsanız, kıcına tekme yemesi bir tür ilahi müdahaleydi."

"Peki ne kadar zaman önce ayrıldı?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık iki hafta önce mi?" "Küçük kızın kaybolduğu sabahı" dediğinde iki hafta önce neler olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

Aniya'nın kocasına olanlar beni şaşırtmış olsa da, kocası gittiği için rahatladığını görmek kolaydı ve eğer Fiona ve Joseph'in ruh halleri bir gösterge ise, onlar da aynı şekilde hissediyorlardı. "Yani işler yolunda mı?"

"İşler iyiden de iyi gidiyor." Yumuşak bir gülümsemeyle çocuklarına baktı ve şöyle dedi: "Çocuklar okulda iyi gidiyor ve yeni kreşi gerçekten seviyorlar ve işte fazladan saatlerim var... su faturası bakiyesini ve elektriğin bir kısmını ödemeyi bile başardım."

"Bu harika, Aniya. Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim." Bütün günü orada oturup bana işlerin ne kadar iyi gittiğini anlatmasını dinleyerek geçirebilirdim ama ne yazık ki buna vaktim yoktu. Ailemi akşam yemeğine davet etmişim ve Clay'le ilk kez tanışacakları için her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Saati kontrol ettikten sonra ona, "Sizi görmekten çok keyif aldım ama artık gitmeliyim," dedim.

"Tamam. Uğrayabildiğinize sevindim." Bana kapıyı gösterdi ve tam çıkmak üzereydim ki, "Bayan Dawson?" dedi.

"Evet?"

"Her şey için teşekkür ederim. Benim için gerçekten çok şey ifade ediyor." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan uzanıp bana sarıldı. "Bunu yapamazdım."

bunların hiçbirisi sensiz olmaz."

Sözleri gözlerimi yaşarttı. Yaptığım iş için bana teşekkür edilmesi pek sık rastlanan bir şey değildi ve bana bunları söylemesi benim için çok anlamlıydı. "Yardımcı olabildiğime gerçekten çok sevindim" diye fısıldarken ben de ona sarıldım.

Vedalaşır vedalaşmaz aceleyle arabama döndüm ve ailemin gelişi için hazırlanmak üzere daireme doğru yola çıktım. Öğleden sonranın yarısını temizlik ve yemek yaparak geçirdim ve itiraf etmeliyim ki her şey oldukça iyi görünüyordu. Ama bu hâlâ korkmadığım anlamına gelmiyordu. Ona asla itiraf etmemiş olsam da, annemin fikirleri benim için çok önemliydi ve Clay'den hoşlanmasını gerçekten istiyordum, özellikle de onunla birlikte yaşamayı kabul ettiğimden beri. Clay arkamdan gelip kollarını belime doladığında ve beni sırtımı göğsüne yaslayarak kucakladığında ona bu haberi vermenin mükemmel bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Hey, güzelim. Harika kokuyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! İçine dalmak için sabırsızlanıyorum." Ağzını boynuma doğru indirdi ve dudakları hassas etime değdiğinde kıkırdamaya başladım. Kalçamla onu geriye ittim ve alçısının tezgâha çarpmasına neden oldum. "Yavaş ol, katil."

"Senin hatan." Alay ettim. "Ne kadar gıdıklandığımı biliyorsun."

Yüzümü ona döndüğümde gülümsedi ve "Haklısın. Kendime engel olamıyorum."

"Mm-hmm." Gözlerim alçısına kaydı ve birden kendimi Aniya ile yaptığım konuşmayı düşünürken buldum. Katie'nin kaçırıldığı sabah, Clay'in Asiler'in kulüp binasına sadece kırık bir el değil, aynı zamanda çok sayıda çürük ve çizikle geldiği aynı sabah olduğunu söylemişti. Ona bu konuyu sorduğumda en iyi ihtimalle belirsiz bir cevap vermişti, ben de tekrar sormaya karar verdim. "Biliyor musun, bana elini nasıl kırdığını hiç anlatmadın."

Alçısına bakıp içini çekerken yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Halletmem gereken bir şey vardı ve hallettim diyelim."

"Bu kulüple ilgili 'halletmeniz gereken' bir şey miydi yoksa daha kişisel bir şey miydi?"

"Landry," diye itiraz etti.

"Tamam, bırakacağım," diye yalan söyledim. Dikkatimi tekrar ocağa verdim ve erişteyi karıştırmaya başladığımda ona, "Şu adamı tanıyor musun?"

Beni kafede tehdit mi ettin?" "Uh-huh."

"Bugün müstakbel *eski karısıyla* konuştum." Cevap vermesine fırsat vermeden devam ettim: "Bana birkaç hafta önce eve geldiğini ve tüm eşyalarını topladığını söyledi. Ona geri dönmeyeceğini söylemiş."

"Gerçekten mi?" diye sordu kayıtsızca. "Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Birinin onu çok kötü dövdüğünü söyledi. Zar zor yürüyebiliyordu, belki de kim yaptıysa aklını başına getirmiştir."

Omzumun üzerinden baktım ve yüzündeki hafif gülümsemeyi gördüğümde, Clay'in öyle ya da böyle Stephen Strayhorn'dan kurtulma işine karıştığını anladım. Bu işe karıştığı için ona kızmam gerekirdi ama Aniya ve Fiona'nın ziyaretim sırasında ne kadar mutlu göründüklerini düşününce kızmam imkânsızdı. Elinden gelenin en iyisini yaparak boğazını temizledi ve "Görünüşe göre adamın aklı başına gelmiş" dedi.

"Görünüşe göre öyle."

Yaramaz bir sırıtişla uzanıp bir lokma ekmek çalarken, "Sizinkiler ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Her an olabilir." Elimle dolabı işaret ettim. "Birkaç bardak çıkarabilir misiniz?"

"Elbette."

Daha bir adım atmıştı ki kapı çalındı. Gidip kapıyı açmasını, annemle babamı selamlayıp onları içeri buyur ederken nazikçe gülümsemesini izlerken nefesim kesildi. Clay paltolarını alırken onların hava durumu hakkında ileri geri konuşmalarını dinledim. Onları oturma odasına götürmek için döndüğünde annem kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok yakışıklı ve çok çekici."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Yanına gidip ona hızlıca sarıldım, sonra dikkatimi babama yönelttim. Onunla konuşmayalı haftalar olmuştu ama annemin hayatımda olup biten her şeyden onu haberdar ettiğini biliyordum. Ona sarılmak için uzandığımda beni sıkıca kavradı ve fısıldadı, "Harika görünüyorsun, Landry. Seni en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Sağ ol baba. Ben mutluyum. Aslında, çok mutluyum."

"Güzel." Duchess koşarak gelip ayaklarını koklamaya başladığında hâlâ bana sarılıyordu. "Arabanla çarptığın köpek bu mu?" diye sorarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Evet! Ben Düşes."

Onu görünce annemin ağzı açık kaldı. "Tanrım, Landry. Bu köpek kocaman. Arabanı mahvetmemiş olman bir mucize."

"Ona o kadar sert vurmadım anne. Daha çok bir çarpma ya da sert bir dürtmeydi."

Clay kıkırdarak, "Düşes'in buna katılacağını sanmıyorum," diye ekledi.

"Şey, o gayet iyi ve şimdi her şey söylendi ve bitti, iyi bir evi var."

Babam Clay'e bakarak "Onu tutmaya karar verdin mi?" diye sordu.

Clay diz çöktü ve Duchess'in başını okşayarak cevap verdi, "Evet efendim. Bana karşı biraz büyüdü ve onu bırakmayı düşünemedim."

"Bu harika. Her şeyin yolunda gittiğini gördüğüme sevindim." Babam "Ee, işte işler nasıl gidiyor?" diye sorarken ben fırına yöneldim ve güveci çıkardım.

"İster inanın ister inanmayın, sonunda sakinleşmeye başladılar."

Masayı hazırlarken onlara Katie'yle olanları ve terfi edeceğimi anlattım ve ikisi de çok memnun görünse de annem Clay'le olan ilişkimle işimden çok daha fazla ilgilendi. Yemeğe oturur oturmaz onun her hareketini izledi ve söylediği her şeyi dikkatle dinledi. "Ee Clay... ne iş yapıyorsun?" diye sorduğunda onu ölçüp biçmeye çalıştığını biliyordum. Ne iş yapıyorsun?"

"Kulübün garajında çalışıyorum." Çayından bir yudum aldı ve devam etti, "Restorasyon yapıyoruz... çoğunlukla klasik arabalar ve bisikletler."

"Kulağa ilginç geliyor." Ses tonundan pek etkilenmediği anlaşılıyordu, özellikle de gözleri deri yeleğine kayınca. İşte böyle anlarda annemin babama daha çok benzemesini dilerdim. Onun ne düşündüğü hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Ben mutlu olduğum sürece o da mutlu olurdu. Ne yazık ki, o aynı şekilde hissetmiyordu. Her zaman kardeşimi ve beni zorlama ihtiyacı hissetmişti, bu yüzden "Bu uzun vadede yapmayı planladığın bir şey mi?" dediğinde şaşırmadım.

"Evet, iyi para kazanıyorum ve yaptığım işten zevk alıyorum." "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..." derken ifadesi yumuşadı. Yıllarca ihmal edilmiş bir şeyi alıp tekrar hayata döndürmekle ilgili bir şey var."

Annem gülümseyerek cevap verdi: "Aslında oldukça iyi açıkladın diyebilirim. Birinin yaptığı işten gerçekten keyif aldığını görmek her zaman güzeldir ve görünüşe bakılırsa sen de kesinlikle keyif alıyorsun."

"Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

"Peki ya aileniz? Yakın mısınız?"

"Anne," diye telaşlandım. "Bu kadar yirmi soru yeter."

"Sadece arkadaşını daha iyi tanımaya çalışıyorum, Landry."

"Sorun değil. İstedığı her şeyi sorabilir." Clay elini benimkinin üzerine koyarak, "Soruna cevap vermek gerekirse... Babam bir süre önce öldü ama annem ve kız kardeşimle hâlâ çok yakınım. Memphis'e taşındığımdan beri onları istediğim kadar göremiyorum ama yakın gelecekte bunu değiştirmeyi planlıyorum."

"Babanızla ilgili duyduklarına üzüldüm. Eminim hepiniz için çok zor olmuştur."

"Öyleydi ama zaman yardımcı oldu."

"Bunu duyduğuma sevindim." Annem, "Gerçekten özel bir adama benziyorsun Clay," derken yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

"Öyle," diye cevap verdim. "Gerçekten öyle."

Yemeği bitirip masayı topladığımızda saat geç olmuştu, bu yüzden annem ve babam eve dönme zamanlarının geldiğine karar verdiler. Clay'le vedalaşmaları için onlara biraz zaman tanıdım, sonra onları dışarı kadar takip ettim. Arabalarına kadar gittikten sonra, "Eee... onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kesin bir şey söylemek zor Landry. Onunla sadece birkaç dakika geçirdik," diye alay etti annem.

"Şahsen ben onun iyi bir genç adama benzediğini düşünmüştüm." Babam bana göz kırptı. "Kesinlikle senin için deli oluyor gibi görünüyor. Bu da onu benim gözümde oldukça zeki bir adam yapıyor."

"Teşekkürler baba." Dikkatimi tekrar anneme vermeden önce ona hızlıca sarıldım. Zorlamak istemedim, bu yüzden ona sadece "Bir dahaki sefere onu daha iyi hissedeceksin" dedim.

Ona sarılmak için uzandığımda bana sıkıca sarıldı ve "Seni seviyorum tatlım, eğer bu çocuğu seversen biz de onu severiz" diye fısıldadı.

"İşte bu yüzden seni sevdiğim gibi seviyorum."

İkisine de bir kez daha sarıldım ve birkaç dakika sonra arabalarına binip evlerinin yolunu tuttular. Daireme döndüğümde kendimi daha da iyi hissediyordum.

ve sonraki birkaç hafta boyunca Clay'le birlikte eşyalarımı onun yeni evine taşımak için planlar yapmaya başladık. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin değişmesi çılgınca görünüyordu. İnsanlar muhtemelen aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğine inandığım için deli olduğumu düşüneceklerdi, özellikle de hayatlarımız bu kadar farklıyken, ama Clay'in içinde o kadar çok iyilik vardı ki. Düşes konusunda bana yardım ettiğinde ve yine evime hırsız girdiğinde bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Sevgi dolu ve koruyucuydu ve dokunuşlarında daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim bir şefkat vardı. Tamamen farklı iki dünyadan olabilirdik, ama bir şekilde işe yarıyor gibiydi ve uzaklaşmaya hiç niyetim yoktu.

Düz ekran televizyonu göstererek, "Onu misafir odasına koyabilir, daha büyük olanı da oturma odasına asabiliriz," diye önerdim.

"Um-hmm," diye mırıldandı bir yığın kitabı odaya dağılmış kutulardan birine yerleştirirken. "Kulağa hoş geliyor."

"Kanepem iyi ama yeterince büyük olduğundan emin değilim. Belki de başka bir tane alıp bunu ofise koymalıyız."

"Tamam," diye cevap verdi, düzenli bir şekilde eşyalarını toplarken. "Sen nasıl istersen."

"Peki ya yatak? Sence yeterince büyük mü?" Ona baktım ve kutuyu ıvır zıvırla doldurmaya devam etmesini izledim. Orada durup cevabını bekledim ama cevap gelmeyince, "*Clay?*" diye sordum.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun, değil mi?"

Hemen yaptığı işi bıraktı ve bana doğru baktı. Yüz ifademi görünce bana doğru yürüdü, elini belime doladı ve beni kendine doğru çekerek, "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen yanımda olduğun sürece hangi koltukta oturduğumuz ya da hangi televizyonu izlediğimiz umurumda değil. O yüzden sormana gerek yok. Seni ne mutlu edecekse onu yap."

"Ama senin de mutlu olmanı istiyorum."

"Sen varsın... Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey bu."

Beni öpmek üzere olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Tam umduğum gibi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bir anda onun ellerine yapıştım. Onunla her zaman böyleydi. Beni hiçbir erkeğin etkilemediği kadar etkilemişti. Dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve hafif bir iniltiyle ağzımı açarak daha derinlere inmesine izin verdim. İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim ve birkaç saniye içinde ikimiz de o anın içinde tükendik. Ellerim göğsüne doğru sürüklendi ve ben

Sert kaslarının altında kalbinin benimki kadar hızlı çarptığını hissedebiliyordum. Beni yatağa doğru götürürken boynuma öpücükler kondurdu ve tüm vücudumu ürpertti. Fısıldarken gözleri benimkilere kilitlendi, "Sen benimsin, Landry Dawson. Tamamen benimsin."

Kesinlikle haklıydı. Ben onun kalbi ve ruhuydum. Başka bir şey söylemeden çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Bu nazik öpücük tüm bedenimin beklentiyle uğuldamasına yetti. Öpücük hızla daha tutkulu bir hal aldı, dili ustalıklarla benimkine karışarak tüm duyularımı baştan çıkardı. Beni ele geçiren arzu sisini hissedebiliyordum ve daha fazlasını arzuluyordum. Atletimi hevesle çıkarıp arkama attım ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken gözleri ellerimi takip etti. Gözleri yavaşça üzerimde gezinirken bakışlarının sıcaklığını hissettim ve "Senin kadar güzel bir kadın görmedim" diye homurdanırken içimde özlem dolu bir sızı yandı.

"Sen böyle söyleyince neredeyse inanacağım."

Beni başka bir öpücük için kendine çektiğinde gülümsedim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama kollarındayken bana kendimi güzel ve arzulanır hissettiriyor, aklımın bir köşesinde kalmış olabilecek tüm şüpheleri silip atıyordu. Elleri sırtımdan yukarı kayarak saten sütyenimi çözdü ve nazikçe çıkardı. Göğüslerimi avuçlarının arasına alıp başparmağıyla her birini nazikçe okşarken ihtiyaçtan tamamen tükendim. Ağzını meme ucuma indirip hassas eti ısırmaya ve emmeye başladığında başım geriye düştü ve omurgamdan aşağı zevk sarsıntıları gönderdi. Nefesinin sıcaklığı tenimi okşarken fısıldadı, "Sabırsızlanıyorum, Landry. Sana şimdi ihtiyacım olacak."

Başparmakları kırmızı saten tangama takılıp, göbeğime öpücükler kondururken tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırırken başımı salladım. Önünde çıplak durdum, kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmek için ona doğru adım atmadan önce gözlerinin gezinmesine yüzüzce izin verdim. Tişörtünü çıkardı ve yere bıraktı. Bronzlaşmış, gergin kaslarına bakarken, avuçlarımı gövdesinin sıcak tenine bastırmaktan kendimi alamadım. Parmaklarım göğsünü okşadıktan sonra karnına doğru ilerledi. Dokunuşumun altında kasların hafifçe titrediğini hissedebiliyordum ve onu da benim kadar sarhoş hissettirdiğimi umarak içten içe gülümsedim. Her geçen saniye daha da tahrik olarak kot pantolonunu ve boxer'ını hızla çıkardım. Tüm kıyafetleri benimkilerle birlikte yerdeyken bir adım geri çekildim. Gözlerim mükemmel yontulmuş göğsünden aşağı, uzun, sert şaftına doğru kaydı. Lanet olsun. Adam çok güzeldi.

tepeden tırnağa. Orada durmuş ona bakarken, kendimi onu tatmak ve bana daha önce defalarca verdiği gibi ona zevk vermek isterken buldum. Öne doğru bir adım attığında dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Bana doğru uzandığında avuç içlerimi göğsüne koydum ve "Bekle" diye fısıldayarak onu durdurdum.

Onu nazikçe geri itip yatağın kenarına oturmasına rehberlik ettiğimde yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bacaklarının arasına diz çökmeden önce onu derin ve sert bir şekilde öptüm. Ona doğru uzanmamı izlerken beklentiyle dondu kaldı. Derin bir nefes aldı ve ben parmaklarımı ona doladığımda nefesini göğsünde tuttu. Öne doğru eğildim ve dilimi sikiinin ucunda gezdirdiğim anda derin bir inilti çıkardı.

Verdiği tepkiden cesaret alarak yavaşça dipten uca doğru yaladım ve tepkisini görmek için ona baktım. Gözleri bana kilitlenmişti, kaşları çatılmış ve çenesi sıkılmıştı. Onu ağzıma aldım, onu izlemeye devam ederken aşağı doğru kaydım. Yavaşça emmeye ve dilimi etrafında döndürmeye başladığımda başı geriye eğildi ve gözleri kapandı. Onun aldığı zevki görmek kendime olan güvenimi artırıyor ve kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Onu uçurumun kenarına götürürken, kendini coşku dalgaları içinde kaybetmesini izlemek istiyordum. İlk başta yavaşça ama yavaş yavaş hızımı artırarak okşamaya başlarken elimi etrafına sardım. Onu emdim ve yaladım, vuruşlarımla ritim tutarak başımı aşağı yukarı salladım. Elimini hafifçe büktüğümde derin, ağır bir inilti çıkardı ve çarşafı kavrıdı. Hızımı artırdım, dudaklarımı şaftının etrafında sıktım ve onu ağzımın derinliklerine aldım. Kaslarının gerilmeye başladığını ve ellerinin saçlarıma dolandığını hissedebiliyordum ve "Siktir!" diye inledi.

Birdenbire beni kollarımın altından yakaladı ve yatağa fırlattı. Vücudu hızla benimkini kapladı ve ellerimi başımın üzerinde sabitledi. Sırılsıklam olmuş orta yerimi sert sikiyle sıyırırken, "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye homurdandı.

Cevap vermeme fırsat vermeden, ona tam olarak ne yaptığımı gösterdi. Aslında, bütün geceyi bana tekrar tekrar göstererek geçirdi.

EPILOGUE

SIX MONTHS LATER

I Şeytan'ın Öfkesi için araştırma yapmaya başlayalı bir yıl olmuştu ve bu süre zarfında sadece kendim hakkında değil, aynı zamanda kardeş olmanın ne demek olduğu hakkında da çok şey öğrenmiştim. Bu bir kardeşlik değildi.

Bir anlık vahiyle aklıma gelen bir şeydi. Zaman aldı ve çok çalışmam gerekti.

İtiraf etmeliyim ki, bunu başaramayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu, özellikle de uzun saatler beni yakalamaya başladığında. Neyse ki asla pes etmedim ve aylarca kışımı yırttıktan sonra, şimdi bir aday olarak son görevimle yüzleşmek üzereydim. Aslında sakın bir sabah geçirmiştim ve Landry ile bunu avantaja çevirerek erken saatleri yatakta sarmaş dolaş geçirmiştik. Rider'dan bir mesaj aldığımda ikimize de birer fincan kahve almak için kalkmışım. Mesajda en iyi ihtimalle şifreliydi, ama garaja koşmam için yeterliydi.

Kapıyı açtığımda, motorumun tamamının sökülmüş ve parçalarının garaja dağılmış olduğunu görünce şaşırdım. Ne düşüneceğimi bilemediğimden daha iyi bakmak için içeri girdim. İşte o zaman gidondan sarkan bir notu fark ettim.

ZAMAN ŞİMDİ BAŞLIYOR-

Bisikletinizi yeniden monte etmek için on saatiniz var, Little Rock'ta East ve Main'in köşesindeki J&T's Diner'a gidin. Orada sizi bekleyen bir paket olacak. Onu al ve saat tam altıda kulüp binasına geri getir.

Elimde ne kadar zaman olduğunu anlamak için bir an düşündüm. Little Rock'a varmam ve J&T'yi bulmam en az iki buçuk saatimi alacaktı, bu da bana bisikletimi bir araya getirmek için sadece birkaç saat bırakıyordu, yoksa asla zamanında yetişemeyecektim. Başarısız olmamaya kararlı bir şekilde harekete geçtim, motorumun tüm farklı parçalarını hızla topladım ve odanın ortasına yerleştirdim. Landry içeri girdiğinde deli gibi koşuşturuyordum. Hâlâ bornozunun içindeydi ve dağınık bir topuz yaptığı saçlarıyla kesinlikle çok güzel görünüyordu. Düşes onun yanındaydı ve garajda etrafına bakınırken elinde bir fincan kahve vardı ve nefesi kesildi, "Vay canına! Bütün bunlar da ne?"

"Umm... bisikletim."

"Evet, bunu görebiliyorum. Kim parçalara ayırdı?" "*Kardeşler*."

"Kardeşler mi? Bunu neden yaptılar?" "Peki biz hiçbir şey duymadan buraya nasıl girdiler?" diye sorarken sesindeki şaşkınlık gözden kaçmıyordu.

"Bebeğim... Bu Fury." Alet çantamdan birkaç alet çıkardım ve devam ettim: "Yapamayacakları bir şey yok."

Sonunda bir şeyler döndüğünü anlayan Landry'nin gözleri irileşti ve fısıldadı: "Bekle... *Sence*-?"

"İşi bitirene kadar bilemeyeceğim."

"Tamam, seni yalnız bırakayım." İçeri geri dönerken, "Seni seviyorum!" diye bağırdı. İyi şanslar!"

O gittikten sonra motosikletimin kullanım kılavuzunu aramaya başladım. Temel parçaları nasıl bir araya getireceğimi bilsem de, acele ederek zaman kaybetmediğimden emin olmak istedim. Kılavuzu bulduktan sonra sayfalara göz gezdirdim ve her şeyi kafamda sıraladığımdan emin oldum. Neyse ki sıfırdan başlamıyordum. Benzin deposunu, frenleri, tekerlekleri ve diğer çeşitli parçaları sökmüşlerdi ama motoru olduğu gibi bırakmışlardı. Ön tekerleği yeniden takmaya başladığımda, birinin motorunu parçalara ayırma fikrinin hangi çılgın orospu çocuğunun aklına geldiğini düşünerek kendi kendime kıkırdamaya başladım. Tahmin etmem gerekirse, T-bone olduğunu söyledim, ama kesin olarak bilmek imkansızdı. Dürüst olmak gerekirse, kardeşlerden herhangi biri de olabilirdi.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, onlar söz konusu olduğunda beklenmedik şeyleri beklemeyi öğrenmiştim. Her birinin geçmişleri, mizah anlayışları ve ilgi alanları tamamen farklıydı. Her birini farklı kılan da bu farklılıklardı.

Hepsi birbirinden farklıydı ama günün sonunda hepsi de kulübü daha da güçlü kılan aynı temel değerleri ve hedefleri paylaşıyordu. Arka lastiği takmayı bitirip benzin deposuna doğru ilerlerken saate bakıp zamanımı kontrol ettim. Landry bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir kot pantolon ve bir tişörtle evden çıktığında en az bir saattir bu işle uğraşıyordum. Onları tezgâhın üzerine bırakırken gülümsedi ve "Bunları kullanabileceğini düşündüm" dedi.

Yere baktım ve garaja geldiğimden beri ilk kez hâlâ boxerlarımın içinde olduğumu fark ettim. "Teşekkürler, bebeğim."

"Sorun değil." Kıyafetlerimi aldım ve Landry "Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda giyinmeye başladım.

"Gidiyor." Tişörtümü başımın üzerine çektim, sonra ona doğru eğildim ve hızlı bir öpücük verdim. "İşe geri dönmeliyim."

"Tamam." Döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı. Sonra kapıdan içeri girdi ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin!" diye bağırdı.

Çıplak ayaklarıma bakarken, "Fırsatın olduğunda çoraplarımı ve botlarımı kullanabilirim" diye seslendim.

"Tamamdır!"

Dikkatimi tekrar bisikletime verdim, sadece botlarımı giyecek kadar durdum ve dört saat sonra nihayet bisikletimi bir araya getirmeyi başardım. Atladım, anahtarı çevirdim ve sorunsuz bir şekilde çalıştığında rahatladım. Landry'nin dikkatini çekecek kadar motoru birkaç kez devirdim. Gururlu bir gülümsemeyle kafasını kapıdan uzattı. "Başardın!"

"Öyle yaptım." Kaskıma ve umut kesicime uzandım ve ikisini de takarken ona "En kısa zamanda döneceğim" dedim.

"Dikkatli ol."

Başımı salladım, sonra garaj yolundan çıkıp Arkansas'a doğru yuvarlandım. Motosikletimi bu kadar çabuk bir araya getirebildiğim için kendimi oldukça heyecanlı hissettiğimi inkar edemezdim. Memphis'e ilk geldiğimde arabalar ya da motosiklet motorları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kendi yağımı bile zar zor değiştirebiliyordum ama öğrendim. Kardeşler bana başka seçenek bırakmadı. Her konuda böyleydiler. Sıradan bir aday olmamam, kendime bir isim yapmam, risk almam ve her fırsatta yükselmem için beni sürekli olarak zorladılar; tüm bunları yaparken de kulüp binalarının kapısından ilk girdiğim andaki halime sadık kaldım. Little Rock'a doğru ilerlerken, bu adamların bana öğrettiği her şeyi, beni nasıl değiştirdiklerini düşündüm.

Hayatım hayal bile edemeyeceğim şekillerde değişti ve yama olsun ya da olmasın, bu adamların benim için her zaman büyük anlam ifade edeceğini biliyordum.

Little Rock'a vardığımda J&T'nin lokantasını bulmam biraz zaman aldı. Küçük ve yıkık dökük bir yerdı ama tıklım tıklım doluydu. Çok zamanım olmasına rağmen, almam gereken paketi merak ediyordum, bu yüzden hızlıca park edip içeri girdim. Her yer yağlı hamburger ve patates kızartması ile biraz da pişmiş elmalı turta kokuyordu. Zaten acıkmıştım ve tüm bu lezzetli kokular beni öylesine cezbetmişti ki, kalabalığın arasında ilerlerken neredeyse kaldırılabileceğimden çok daha fazlası vardı. Tezgâha ulaşır ulaşmaz yaşlı bir kadın beni selamlamak için yanıma geldi. "İyi günler. Bugün size ne getirebilirim?"

İşte o anda anladım. Bu hatuna ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden orada öylece durup tam bir aptal gibi göründüm. Ona ne söylemem gerektiğini düşünmeye çalışıyordum ki yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Gus'ın adamlarından biri misin?"

"Evet, hanımefendi, öyleyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sizin için bir şeyim var." Tezgâhın arkasına uzandı ve küçük bir kutu çıkardı, sonra da bana uzattı. "Al bakalım. Eve dönerken dikkatli ol, duydun mu?"

"Evet, hanımefendi." Elime aldım ve "Teşekkürler" dedim.

El sallayarak vedalaştım ve aceleyle park yerine geri döndüm. Kutuyu heybelerimden birine koyduktan sonra motoruma atladım ve motorumu çalıştırdığımda içimi bir adrenalin dalgası kapladı. Dürüst olmak gerekirse bunun bir aday olarak son görevim olup olmadığını bilmiyordum. Kendimi kanıtlamak için bir şans daha olabilirdi ama her iki durumda da bunu öğrenmek için eve dönmeye can atıyordum. Otoyola geri dönerken iki dolarlık bir saatten daha sıkı sarılmıştım. Sürekli bir şeylerin ters gitmesini bekliyordum - patlak lastik, trafik ya da lanet olası bir doğal afet - ama kulüp binasına kadar her şey çok kolaydı. Kapıdan içeri girdiğimde saat altıya sadece birkaç dakika vardı ve tüm otopark bisikletler ve arabalarla doluydu -Bazıları tanıdık, bazıları o kadar da değıl. Hızla park ettim ve heybemden kutuyu alıp bara doğru ilerlerken karnım gergin ve karışık bir şekilde düğümlendi.

Kapıyı açtığımda Landry, Viper ve kardeşleri, annem ve küçük kız kardeşimle birlikte tüm kulüp oradaydı. Kapının eşiğinde durmuş, benim için çok şey ifade eden insanlara bakarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Yapmak istediğim son şey boğazımın düğümlenmesiydi ama

Hepsinin orada olmasının tek bir nedeni olduğunu biliyordum ve bu düşünce duygularımı bastırmamı sağladı. Gus ve Moose yanıma geldiklerinde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Gus'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve sordu: "Ne dersin Hyde? Benim için bir şeyin var mı?"

Kelimeleri toparlayamadım, bu yüzden cebime uzanıp küçük kutuyu çıkarırken sadece başımı salladım. Gus'ın yüzünde gururlu bir gülümseme belirirken Rider'a baktı ve hızlıca başını salladı. Rider arkasına uzanıp tezgâhtan yeni bir Satan's Fury kesigi alırken ve bize getirirken tamamen iş başındaydı. Gus elinden aldı ve bana uzatırken şöyle dedi: "Aferin kardeşim. Fury ailesine hoş geldin."

Muhtemel kesigimi çıkardıktan sonra onu üzerime çektim ve parmaklarımı parlak renkli nakışların üzerinde gezdirirken içimi bir gurur kapladı. Aylarca bu anı düşünmüştüm ve şimdi gerçekten de o an gelmişti, tam bir huşu içindeydim. Kesiklerini aldıkları gece Dane ve Gash'in yüzlerindeki ifadeyi hatırladım. Ne kadar gururlu olduklarını görmüştüm. Bunu gözlerinde görebiliyor, seslerinde duyabiliyordum ama bu duyguların bu kadar derin olduğunu asla hayal edemezdim. Kahretsin, ta içime kadar işlediler. Kendimi toparlamak için elimden geleni yaptıktan sonra bir göz attım ve Landry'nin barda Viper ve Hawk ile oturduğunu gördüm. Annem ve kız kardeşimle birlikte oturuyorlardı ve Gus'ın "Kutuyu aç" demesini gururla gülümseyerek izliyorlardı.

"Ne oldu?"

"Göreceksin. Aç şunu," diye itti Gus. Çabucak küçük kutuyu parçalara ayırdım ve küçük bir anahtarlığa takılı bir Koruyucu Çan bulduğumda şaşırdım. Gus gülümseyerek, "Babanın zaten yukarıda sana göz kulak olduğunu biliyorum, ama hepimiz biraz daha fazla koruma kullanabiliriz" dedi.

"Teşekkürler, kardeşim."

Gus uzandı ve bana sarıldı. Moose da aynısını yaptıktan sonra Rider öne çıkıp beni yakaladı ve sırtıma bir tokat attı. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

"Sağ ol kardeşim. Sensiz yapamazdım."

Kardeşlerim sıraya girmeye başlamıştı, bu yüzden Rider hızla yoldan çekildi ve her birine beni kardeşliğe kabul etme şansı verdi. Her tebrik kucaklaşmasında bana bir shot tekila ikram ettiler. Her birini memnuniyetle kabul ettim. O sırada hiçbir şey yemediğimi hatırlayamayacak kadar kendimi o ana kaptırmıştım ama umurumda değildi. Her bir kardeşimle konuşana kadar atış üstüne atış yapmaya devam ettim. Viper annem ve kız kardeşimle birlikte geldiğinde, ben

oldukça iyi hissediyordum. Viper kollarını sert bir sarılışla bana doladığında daha gururlu görünemezdi. "Peki, söyleyecek misin?" diye sorduğunda hâlâ beni tutuyordu.

Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim halde yine de sordum: "Ne diyeceksin?"

"*Ne olduğunu* çok iyi biliyorsun." Geri çekildi ve kısılmış gözlerle bana baktı. "Hadi ama. Sen söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun."

"Peki." Ona "Haklıydın" derken kıkırdadım. "Çok haklısın," diye böbürlendi. "Her zaman öyleyim."

Annem dikkatini bana çevirmeden önce, "Onu bilemem," diye alay etti. Beni incelerken, yeterince yemek yemediğimi ya da daha fazla dinlenmem gerektiğini söyleyerek yaygara koparmasını bekliyordum, bu yüzden gülümseyip, "İyi görünüyorsun Clay," dediğinde şaşırdım. Keşke baban da burada olsaydı. Çok gurur duyardı."

Lyssa annesinin ağlamak üzere olduğunu hissetti ve kolunu ona dolayarak rahatlatıcı bir şekilde sarıldı, "O burada anne. Bunu kaçırmasına imkan yok."

"O haklı." Aklını babamdan uzaklaştırmayı umarak onlara doğru yürüdüm ve ikisine de sarıldım. "İkinizin de başarmasına sevindim."

"Bunu kaçırmayacağımızı biliyorsun." Lyssa bir adım geri çekildi ve omzunun üzerinden hızla bakarak "Kim o?" diye sordu.

"Kim?"

Bana doğru adım atarken gözlerini devirdi ve "Köşedeki kel adam mı?" diye fısıldadı.

Başımı çevirdim ve T-Bone'dan bahsettiğini anladığımda başımı salladım ve kendi kendime kıs kıs güldüm. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne?" diye itti. "O çok ateşli-"

"Lyssa, *hayır*," diye uyardım.

"Şey, bence o-" "Hayır! Böyle bir şey olmayacak, Lyssa."

"Ne olmayacak?" diye sorduğunu duyana kadar T-Bone'un arkamdan geldiğini fark etmemiştim.

Normalde kendinden emin olan kız kardeşim hızlı ve gergin bir nefes alıp yere baktı ve neredeyse utangaç bir tavırla, "Yok bir şey. Clay sadece Clay gibi davranıyor."

"Oh, gerçekten mi?"

T-Bone başıyla barı işaret ederken ona aptalca bir gülümseme verdi. "Neden sana bir içki almama izin vermiyorsun, sonra bana her şeyi anlatabilirsin."

"Tamam."

Lyssa bana hızlıca omuz silkti ve T-Bone'u takip etti. Ben itiraz edemedim. Landry, Hawk'la birlikte koşarak yanıma geldi. Hawk bana doğru eğilip "İyi iş çıkardın kardeşim" demeden önce bana kısaca sarılırken sabırla bekledi.

"Teşekkürler, dostum."

"Biliyorsun, her şeye sahip olduğunu söyleyebilecek çok fazla insan yok... kardeşlerim diyebileceğin sadık bir grup adam... ve iyi bir kadın." Hawk kaşlarını kaldırarak Landry'ye baktı. "Ama sen kesinlikle söyleyebilirsin."

"Bu konuda haklısın." Ona doğru bir adım attım ve kollarımı beline dolayarak, "Senin de aynısını yapmayı düşünmenin zamanı gelmiş olabilir," dedim.

"Eğer onun gibi bir kadın bulursam, bunu yapabilirim." diye cevap verirken gözleri Landry'nin gözlerinden hiç ayrılmadı.

Hawk ikimize de göz kırptı ve sonra diğer Günahkârlarla birlikte oturmak için yürüdü. Landry uzanıp bana sarıldığında sözleri hâlâ havada asılı duruyordu. "Tebrikler bebeğim. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Onu kollarıma aldığım da Hawk'ın haklı olduğunu anladım. Gerçekten her şeye sahiptim. Ağzımı kulağının hemen altındaki o hassas noktaya indirdim, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye fısıldarken onu usulca öptüm.

"Ne?"

Ona baktım ve gülümseyerek "Sen resmen Şeytan'ın Öfkesi'nin yaşlı hanımlarından birisin" dedim.

"Senin olduğum sürece unvanımın ne olduğu umurumda değil." "Şimdi ve sonsuza dek, bebeğim. Şimdi ve sonsuza dek."

AKNOWLEDGMENTS

Kitaplarımı olabilecekleri en iyi hale getirmek için zamanlarını ve emeklerini vermeye istekli pek çok harika insana sahip olduğum için şanslıyım. Onlar olmasaydı, karakterlerime hayat veremez ve onların hikayelerini sizlerle paylaşamazdım. Aşağıda listelediğim kişilere ve diğer pek çok kişiye, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için dünyalara bedel ve yaptığınız her şeyi takdir ettiğimi söylerken gerçekten ciddiym. Hepinizi çok seviyorum!

PA: Natalie Weston

Düzenleme/Prooflama: Lisa Cullinan-Editör, Rose Holub-Proofreader,
Honey Palomino-Proofreader

Destekleyenler: Amy Jones, Veronica Ines Garcia, Neringa
Neringiukas, Whynter M. Raven

BETAS/Erken Okuyucular: Kaci Stewart, Tanya Skaggs, Jo Lynn ve Jessey
Elliott

Sokak Takımı: Wilder's Women'in tüm harika üyeleri (Harikasınız!) **En iyi arkadaşım ve en büyük destekçim:** Annem (Seni ölesiye seviyorum.)

*Rider'dan kısa bir alıntı: Şeytan'ın Öfkesi MC-Memphis 7. Kitap
aşağıdaki sayfalarda bulabilirsiniz. Blaze, Shadow, Riggs, Murphy, Gunner,
Gus ve Rider da bu Memphis serisine dahildir ve hepsini Amazon'da
bulabilirsiniz. Hepsi KU ile ücretsizdir.*

RIDER: ŞEY TANIN ÖFKESİ MC- MEMPHIS'TEN ALINTI

PROLOJE

I Oakland, Tennessee'de, hayatın çiftçilik ve Cuma gecesi futbolu etrafında döndüğü küçük bir kasabada doğdu ve büyüdü. Zengin ya da fakir, genç ya da yaşlı olmanız fark etmezdi.

Cuma gecesi maça geldi. İnsanlar bunun için yaşardı. Tribünleri doldururlar ve yarın yokmuş gibi tezahürat yaparlar, her yeni oyunda büyük bir galibiyet için sessizce dua ederlerdi. Bu büyük galibiyetler, onları gelmeyen mahsullerden ya da biriken faturalardan uzaklaştırmaya yardımcı olurdu. Takımın oyun kurucusu olarak, kalabalığın bağırduğu birçok oyuncudan biriydim ama onların çığlıklarını hiç duymadım. Sahaya adımımı atar atmaz, topu A noktasından B noktasına götürmek dışında hiçbir şey düşünmeden kendimi o bölgeye kaptırırdım.

Orada durup topun patlamasını beklemekten daha güzel bir duygu olamazdı. Top elime geçer geçmez hazırdım. Rakip takımın ilerleyişini izlerken içimde bir adrenalin dalgası yükselirdi. Hücum hattım savunmayı durdururken kaskların ve vatkaların birbirine çarpma seslerini duyabiliyordum. Üç adımlık bir düşüş yapardım ve cebe girdiğimde alıcım için sahayı hızlıca tarardım. Topu tam olarak nereye attığımı bildiğimden, tahtaya yarım düzine asmamız uzun sürmezdi. İyiydim, en iyilerden biriydim ve maçı kazanamamak bile taraftarlara her zaman konuşacak bir şeyler verirdim. Son maçım da farklı değildi. Riskli bir pas attım. Bazıları çok riskli olduğunu bile söyleyebilir. Topu alan oyuncum rakip takım tarafından tamamen kapatılmıştı ve top kolayca kapılabilirdi ama ben bir fırsat yakaladım ve değerlendirdim. Tam da tahmin ettiğim gibi, top doğrudan onun eline gitti ve maçı kazandıran golü attı.

Touchdown. Kalabalık çılgına dnmt ve ben de yapmak istediğim Ŗeyi yaptığımı bilerek sahadan ayrıldım.

O gece soyunma odasından çıktığımda kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. Her Ŗey tam olarak planlandığı gibi gidiyordu. Birkaç harika oyundan sonra UT'de oynamak için burs kazanacak ve nihayet çıkış yolumu bulacaktım, çünkü bir kez gittiğimde bir daha asla arkama bakmayacaktım. En iyi arkadaşıım Bryce park yerinden bağırdığında kamyonetime doğru gidiyordum. "Hey, Caleb! Bizimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bir başka yakın arkadaşıım olan Emmet'in kamyonetinin yanında duruyordu ve ben "Evet, geliyorum ama arabayı ben kullanacağım. Sabah babama yardım etmem gerekiyor," dediğimde yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

"Kahretsin, dostum," diye yakındı Bryce. "O matan sonra babanın sana bir gün izin vereceğini falan sanırdın!"

"Evet, doğru. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Babam bir pamuk iftisiydi ve ayaklarım traktörün pedallarına erişebildiği zamandan beri ekinleri getirmesine yardım ediyordum. Çift sürmeye, ekmeye ya da toplamaya yardım etmediğim zamanlarda, çift sürmeye, ekmeye ya da toplamaya hazırlanmak için elimden geleni yapardım. Çiftlik ekipmanları üzerinde çalışır, römorkları ırırdan ileri geri çeker ve yapmam gereken başka ne varsa yapardım. Babam çiftçilikle ilgili her Ŗeyi sevse de bana göre değildi ve futbol sezonu geldiğinde hep rahatlardım. Tarlada olmadığım için Ŗikayet etmediği tek zaman buydu.

Diğerlerinin Bryce'a seslendiğini ve acele etmesini söylediklerini duyabiliyordum, ben de "Siz gidin. Birkaç dakika içinde Landon'ın evinde görüşürüz."

"Biliyor musun, Janey Thompson daha önce seni soruyordu." "yle mi?"

"Kesinlikle yleydi." Emmet'in kamyonetinin kapısını açarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu gece orada olacak. Kartlarını doğru oynarsan, sana da biraz verebilirim."

"Janey Thompson'ı haftanın her günü elde edebilirim," diye bbrlendim, sonra nefesimin altında mırıldandım, "şehirdeki diğer tüm futbolcular da yle."

"Sanırım bunu bu gece göreceğiz!"

Ben cevap veremeden, çetenin geri kalanıyla birlikte kamyonete tırmanmış ve kapıyı kapatmıştı. Partiye gitmeye hevesli olduğu her halinden belli olan Emmet ayağını gaza bastı ve arka lastiklerden gevsək çakıl taşları fırladı.

Onun cahil gösterisinden etkilenmeden kamyonetime gittim ve eşyalarımı arka tarafa attım, sonra içeri girip motoru çalıştırdım. Park yerinden çıkmaya başladığımda çoğu kişi çoktan gitmişti. Sadece koç ve temizlik ekibi kalmıştı, ya da ben öyle sanıyordum.

Tam ana yola çıkmak üzereydim ki Darcy Harrington'ın külüstür kamyonetinin caddenin karşısına park ettiğini fark ettim. Kaputu açıktı ve arka lambaları yanıp sönüyordu, bu yüzden onun üzerine bozulduğunu varsaydım. Orada oturup yanıp sönen ışıklarına bakarken kulaklarımın arasında bir savaş başladı. Her zaman birinin ihtiyacı olduğunda yardım elini uzatan biri olmuşumdur, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda, ama Darcy çoğu kadın gibi değildi.

Çocukken Darcy ve ben aslında çok iyi arkadaştık. Teneffüslerde okul bahçesinde takılır, öğle yemeklerini birlikte yer, hatta futbol maçlarında koştururduk ama o zamanlar her şey daha basitti. Birbirimizi giydiğimiz kıyafetlere ya da yaşadığımız evlere göre yargılamazdık ama büyüdükçe bu durum değişti. Rüzgârın yavaşça dönmesi gibi, giderek daha az konuşmaya başladık ve koridorda bile birbirimize tek kelime etmememiz uzun sürmedi. Bu onu fark etmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Darcy Harrington geçerken etrafta ona dikkat etmeyen kimse yoktu. Saçları atkuyruğu olan ve burnunun kenarına çiller serpiştiren erkek fatma, uzun kumral saçları ve bir *Playboy* modeline taş çıkartacak kıvrımlarıyla güzel bir kıza dönüşmüştü.

Darcy'nin yıllar içinde değişen tek şeyi dış görünüşü değildi. Bir zamanlar tatlı ve komik olan Darcy, soğuk ve mesafeli biri haline gelmiş, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez olmuştu. Güçlü kişiliği onu ulaşılmaz biri gibi gösteriyordu, bu yüzden herkes mesafesini koruyor, ona karşı gelirlerse cehennem azabı çekeceklerinden korkuyorlardı. Darcy'nin neden böyle davrandığı hiç de şaşırtıcı değildi. Ailesi sertti. Karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz türden insanlardı - kaba ve geveze ve yasaları çiğnemek için iki kez düşünmediler. Tüm hikâyelerini bilmiyordum ama duyduklarım göre Harrington'lara bulaşılmazdı, özellikle de Darcy'ye.

Birkaç dakika daha orada oturdum, bir sonraki hamlemi sorgularken motorumun rölantisini ve flaşörümün monoton tik taklarını dinledim: Partiye gidip birkaç bira içebilir ve Janey Thompson'la *kaliteli zaman* geçirebilirdim ya da ortaokuldan beri her ıslak rüyamda başrol oynayan kız tarafından taşaklarımın avuçlanması göze alabilirdim. Ne yaptığımın farkına bile varmadan

Darcy'ye doğru ilerliyordu. Kamyonetinin arkasına park ettiğinde başını kaputun arkasından uzattı ve ben inip ona doğru ilerlerken boş bir ifadeyle beni izledi. "Her şey yolunda mı?"

"Etrafına bir bak, Sport." "Burada karanlıkta tek başımayım, yolun kenarına park etmişim, flaşörlerim açık ve kaputum yukarıda. Bunların işlerin yolunda *gitmediğine* dair oldukça iyi işaretler olduğunu söyleyebilirim."

Ses tonunu duymazdan gelerek kamyonun önüne doğru ilerledim. Ona ulaştığımda, "Sorunun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Akü kablosu gevşemiş," diye homurdandı.

Karanlıkta bile Darcy'nin inanılmaz görüldüğünü görebiliyordum. Dar bir kot pantolon ve dekolte bir atlet giymişti, göğüs dekoltesi belli oluyordu ve sigarasını almak için arka cebine uzandığında bileğindeki gümüş bilezikler şingirdiyordu. Bir tane yaktıktan sonra, "Uyuşuk kardeşim aletlerimi çaldı ve şimdi bu aptal şeyi tamir etmek için bir yolum yok," dedi.

Daha yakından bakmak için eğildim ve cevabı zaten biliyor olmama rağmen, "Hilal anahtarı işe yarar mı?" diye sordum.

"Evet, olur." Yüzünde umutlu bir ifade belirdi. "Sende var mı?"

"Bekle, bir bakayım." Hemen kamyonete döndüm ve aletlerimi aldım. İngiliz anahtarını bulduğumda ona getirdim. "Buldum."

"Peki, buna ne dersin?" Sigarasını yere attıktan sonra elimden İngiliz anahtarını aldı, sonra da bana bir el feneri uzattı. "Bunu tutabilir misin?"

"Elbette." Işığı aküye tuttum. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel."

Olağanüstü kıcını havaya kaldırarak öne doğru eğildi ve orada durup kabloları yeniden bağlamasını izlerken kendimi yeniden ayarlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim ve uzanıp onu kollarımın arasına almamak için kendimi zor tuttum. Sürgüyü ayarladıktan sonra kamyonetin sürücü tarafına doğru yürüdü ve içeri girdi. Kontağı çevirip gaza birkaç kez bastığında kamyon biraz tekledi, sonra nihayet kükreyerek canlandı. Darcy gülümseyerek bana döndü. "Görünüşe göre Sport yine günü kurtardı."

"Yine mi?"

"Evet... Maçı kazanmak için attığın o pas. Gerçekten harikaydı."

Kamyonentinin önüne doğru yürüdü ve kaputu kapattı. İngiliz anahtarını uzatırken, "Bunu gördün, ha?" diye sordum.

"Ben yaptım." Bana hafifçe sırıttı. "Bu gece Oakland'ın iyi insanlarını çok gururlandırdın. Eminim haftalarca bunun hakkında konuşacaklar."

"Şanslıydım."

"İkimiz de bu oyunun şanstan çok daha fazlasını gerektirdiğini biliyoruz. Ayrıca, ben şansa pek değer vermem. Ya vardır ya da yoktur. Bu kadar basit." Yanımdan geçti ve kamyonetine bindi. "Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkürler. Minnettarım."

"Ne zaman istersen." Son birkaç yıldır en çok konuştuğumuz andı ve gitmesine hazır değildim. Sakin davranmaya çalışarak ona "Landon Creasey evinde bir parti veriyor" dedim.

"Her Cuma gecesi parti vermiyor mu?" diye alay etti.

"Öyle." Bunun zor olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım.

"Uğramalısın." "Davet için teşekkürler, Sport, ama sanmıyorum. Lise partileri ve ben pek uyuşmuyoruz." Kapısını kapattı ve başını dışarı eğdi. Pencere. "Yarın babanla mı çalışacaksın?" Benim hakkımda bir şeyler bilmesine şaşırdım, kaşlarım çatıldı. "Evet, Neden?"

"İşin ne zaman bitecek?"

"Hava karardıktan bir süre sonra... belki sekiz."

Bir süre beni inceledikten sonra, "Eastman'ın bakkalının oradaki eski yarış pistini biliyor musun?" dedi.

"Öyle mi?"

"Yarın akşam saat dokuzda orada buluşalım." Başımı salladım ve "Orada olacağım." dedim.

"Güzel." Yüzünden yumuşak bir gülümseme geçti ve tüm dünya dönmeyi bıraktı. Lanet olsun, Darcy'nin her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm ama gülümsediğinde kesinlikle büyüleyici oluyordu. Kamyonu vitesine taktığında gözlerimi ondan alamadım. Çekmeden önce el salladı ve "Yarın gece görüşürüz" dedi.

"Dört gözle bekliyorum!" diye bağırdığımda çoktan uzaklaşmıştı.

Orada öylece durup onun arka lambalarının gecenin içinde kayboluşunu izlerken tam bir şaşkınlık içindeydim. Darcy Harrington'ın bana çıkma teklif ettiğine inanamıyordum ya da en azından bunun bir çıkma teklifi olduğunu sanıyordum. O anda gerçekten umurumda değildi; yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için yeterliydi. Kamyonetime geri döndüm ve motoru çalıştırdığımda saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Bildiğim kadarıyla

Sabah erken kalkmak zorunda olduğum için partiyi es geçip eve gitmeye karar verdim. Eve vardığımda ışıkların sönük olduğunu ve herkesin çoktan yatmış olduğunu görünce şaşırmadım. Mutfığa gidip hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra odama çıktım. Tam merdivenleri çıkarken annem bana seslendi. "Caleb?"

Arkamı döndüğümde onu kapısının önünde endişeli bir ifadeyle dururken buldum. "Evet?"

"Eve erken gelmişsin. Her şey yolunda mı?" "Evet, her şey yolunda."

"Tamam, güzel." "Bu gece harika bir oyun oynadın" derken gülümsedi.

"İyi iş çıkardık."

"İyiden de fazlasını yaptın, Caleb." Yanıt vermeyince, "Alarmını kuracak mısın, yoksa seni uyandırmamı ister misin?" diye sordu.

"Ben hallederim anne," diye güvence verdim. "Yatağına dön." "Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

Odama gittim ve yatağıma girdim. Orada uzanırken, aklım Darcy'ye geri döndüğünde yüzümde bir gülümseme belirdi. Kısa süreli karşılaşmamız beni oldukça etkilemişti ve kendimi onu daha iyi tanıma fırsatı bulacağım ertesi geceyi iple çekerken buldum. Her şey hakkında oldukça olumlu hissediyordum. UT'de oynama şansım iyi görünüyordu ve Darcy Harrington'dan başkasıyla randevum yoktu. Uykuya dalarken her şeyin daha iyi olacağını hayal bile edemiyordum. Ne yazık ki ertesi sabah hayatım ciddi bir şekilde değişti.

Bir anlık aptalca, dikkatsizce bir hatayla her şeyi kaybettim. Darcy ile olan şansımı. UT'deki futbol bursumu. Arkadaşlarımı. Ailemi. Bildiğim tüm hayatımı kaybetmiştim ve daha da kötüsü, tüm bunları kendime yapmıştım.

R I D E R

I

Blaze'in "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duyduğumda garajda çalışmakla meşguldüm.

Omzumun üzerinden baktım ve onu volta atarken buldum.

ofisinde cep telefonunu kulağına götürüyordu. Sesindeki tondan ve yüzündeki ifadeden eski karısı Kenadee ile konuştuğunu anlayabiliyordum. Zavallı adam günlerdir onun için endişeleniyor, iyi olduğundan emin olmak için birkaç saatte bir iş yerini arıyordu, üstelik müşteri adaylarından birinin hastanede ona göz kulak olduğunu bilmesine rağmen. Devam ettiğinde sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum, "Güzel. Müritlerden iz yok mu?"

Kenadee'ye cevap vermesi için bir şans vererek durakladı ve sonra ona, "Bunu sana iki saat önce sorduğumun farkındayım ve sana haberlerim var... O orospu çocuklarının seni rahat bırakacağından emin olana kadar sana tekrar tekrar soracağım" dedi.

Kenadee, Bölge Hastanesi'nde triyaj hemşiresidir. Başka bir yerde çalışıyor olsaydı o kadar da kötü olmayabilirdi ama Memphis şehrinin en büyük hastanelerinden birinde acil servis hemşiresi olmak zordu. Her gece ateşli silah yaralanmaları, bıçaklanmalar, aşırı doz ve Tanrı bilir daha nelerle uğraşıyordu ama Kenadee işini seviyordu. Öte yandan Blaze aynı şekilde hissetmiyordu. Onun orada çalışmasının çok tehlikeli olduğuna inanıyordu ve geçen gece hepimiz onun ne kadar haklı olduğunu anladık. Kenadee mezarlık vardiyasında çalışırken bir çocuk birden fazla kurşun yarasıyla geldi ve zar zor hayatta kalmaya çalışıyordu. Onu kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama çocuk çok ileri gitmişti. Babası hemen kendini kaybetti, bağırmaya ve her yere pislik atmaya başladı. Polisler ona eşlik etmeye geldiğinde

Kenadee'yi tehdit etti ve oğlunun ölmesine izin vermesinin bedelini ödeteceği konusunda onu uyardı.

İlk kez tehdit almıyordu ama bu seferki farklıydı. Bu seferki Keshawn Lewis'ti. "Avcı" adıyla tanınıyordu ve İç Müritler çetesinin lideriydi. Kenadee'nin hayatını tehdit ettiğinde, Blaze onun sözünü yerine getireceğinden endişe duydu. Bu endişeden dolayı Blaze, Kenadee ve oğlu Kevin'i kulüp binasında kalmaları için getirdi. Onun güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyordu.

Telefonu kapatmadan önce ona, "Ben de seni seviyorum bebeğim. Sen çıktığında altıda orada olacağım."

Blaze telefonunu arka cebine soktukten sonra dikkatini tekrar masasının üzerindeki evrak yığınınna verdi. Garajın sorumlusuydu ve işini çok ciddiye alıyor, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra ana garaja çıktı ve bağırdı, "Hey, Murph? Şefin gelmesine daha ne kadar var?"

"Bir saate kadar kendi işimi bitirmiş olurum," diye cevap verdi garajın arkasından. "Her şeyi parçalara ayırdım. Sadece boya için hazırlıkları bitirmem gerekiyor."

"Güzel. Belki hafta sonuna kadar her şeyi tamamlayabiliriz."

Murphy, "Boyama işini burada halledebilseydik çok daha hızlı olurdu," diye yakındı.

"Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum. Öğleden sonra bir şeyler öğrenmeyi umuyorum." "Bu öğleden sonra ne olacak?"

"Riggs, T-Bone'un işe alınmasını önerdiği kızın geçmişini araştırıyor. Her şey kontrol edilirse, pozisyonu almakla ilgilenip ilgilenmediğini görmek için oraya gideceğim."

"Burada yardıma gerçekten ihtiyacımız var," diye yakındı Murphy. "Onu buraya getirmek için ne gerekiyorsa yap."

"Yapacağımı biliyorsun." Blaze ona güvence verdi. "İşin bittiğinde bana haber ver, ben de her şeyi şehrin öbür ucuna götüreyim."

"Honda'yı da mı alıyorsun?"

"İsterdim ama Rider daha iki gün önce başladı. Onunla işinin henüz bitmiş olmasına imkan yok."

"Aslında sen hazır olduğunda o da hazır olacak," dedim ona.

"Ne?" Blaze şaşırmış bir şekilde bana baktı. "İşin bitti mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Dün gece her şeyi bitirdim."

"Lanet olsun, kardeşim. Gidip bunu yapmana gerek yoktu." "Biliyorum. Sadece yardım etmek için elimden geleni yapmak istedim."

Kulüp için maden aramaya başladığımda, bana ikinci bir şans verildiğini hemen anladım. Yaptığım onca şeyden sonra hak ettiğimi düşündüğüm bir şey değildi ama Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanı Gus aynı fikirde değildi. Bende kimsenin göremediği bir şey gördü. Karşılığında hiçbir şey istemeden, o ve kardeşler hayatımı değiştirmeme yardım ettiler. Bu bile beni sonsuza dek minnettar kılmaya yetti, bu yüzden her zaman beklenenden fazlasını yapmaya çalıştım. Minnettarlığımı göstermenin bildiğim tek yolu buydu. Elimle çalışmakta olduğum Ford pikabı işaret ettim. "Birkaç dakika daha, Bay Pruitt'in su pompasını halledeceğim."

"Geri kalanımızı kötü göstermeye falan mı çalışıyorsun?" T-Bone alay etti.

Ben cevap veremedim Gunner ona doğru baktı ve kıs kıs güldü. "Sanki bunu onun için çok zorlaştırıyorsun da."

"Haklı," diye ekledi Blaze. "Kahretsin, iki gündür şu lanet olası benzin deposunu bitirmeni bekliyoruz."

"Dur bakalım. Bu lanet şeyin sızıntı yapmasına engel olamıyorum," diye yakındı T-Bone. "Bu lanet nem yüzünden epoksinin sertleşmesi çok uzun sürdü."

Gunner mırıldanırken kıkırdadı, "Bahaneler. Bahaneler."

T-Bone daha fazla tartışmak üzereydi ki Blaze onun sözünü kesti. "Bakın, burada oyalanacak vaktimiz yok çocuklar. Bitirmemiz gereken bir sürü iş var ve Gus saat yedide kilise için kulüp binasında olmamızı istiyor."

"Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ben sordum. "Bir şey mi oldu?" "Hiçbir fikrim yok. Sanırım hep birlikte öğreneceğiz."

Başımı salladım, sonra Pruitt'in kamyonetine su pompasını takmak için işe koyuldum. İşim bittikten sonra Tank'ın yanına gidip benzin deposunu ve arka çamurluğu bitirmesine yardım ettim. Her şeyi kumlayıp boyaya hazır hale getirdiğimizde saat neredeyse beş olmuştu ve dükkânı kapatma vakti gelmişti. Kiliseye gitmek için Gus'la buluşmadan önce sıcak bir duş almak ve bir şeyler atıştırmak için yeterli zamanımız vardı. Garajı kilitledikten sonra T-Bone ve Gunner'ı kulüp binasına kadar takip ettim, Blaze ve Murphy de bisiklet parçalarını boyahaneye götürüp Kenadee'yi hastaneden aldılar. Kulüp binasına döner dönmez odama gittim ve duş aldım. Üzerime temiz kıyafetler giydikten sonra yiyecek bir şeyler bulmak için koridordan mutfığa yöneldim. Hang-around'lardan birkaçı lazanya yapmakla meşguldü.

tüm malzemelerle birlikte. Gunner ve kulübün infazcısı Shadow, Başkan Yardımcımız Moose ve onun eski eşi Louise ile birlikte masada oturmuş yemek yiyorlardı. Ben de kendime bir tabak hazırlamak üzereydim ki takılanlardan biri olan Jasmine yanıma geldi. "Selam, iyi görünüyorsun. Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?"

Kendi yapabileceğim bir şeyi başkalarının benim için yapmasına izin verecek biri değildim, bu yüzden başımı salladım. "Hayır. Ben alırım, ama teşekkürler."

"Emin misin? Benim için sakıncası yok." "Eminim."

Ocağa doğru ilerledim ve kendime bir tabak lazanya ve sarımsaklı ekmek hazırladıktan sonra gidip Gunner'ın yanındaki masaya oturdum. Tam yemeye başlayacaktım ki bana baktı ve "Dün gece çalışmak için garaja döneceğini bana söylemeliydin. Sana yardım ederdim."

"Biliyorum. Bu yüzden bahsetmedim." Gunner iyi bir adamdı, en iyilerden biriydi. Öyle olmak zorundaydı, yoksa Gus Gunner ve kızı August'u öğrendiğinde kıyameti koparırdı. Kızı Harper'ı bulmak için kulüp binasına gelip yardım istediğinde, Gus Gunner'a kızına göz kulak olmasını ve onu güvende tutmasını emretti. Gunner ona karşı hissettiği çekimle savaşmak için elinden geleni yaptı, ancak en başından beri onun kendisi için doğru kişi olduğunu biliyordu. Harper geri döndüğünde ve August'un eski sevgilisiyle ilgili sorunlar çözüldüğünde, Gunner ve August birlikte geleceklerini planlamaya başladılar. Yaşadıkları onca şeyden sonra garajda bana yardım etmek yerine onlarla vakit geçirmesi gerektiğini biliyordum. "Taşınma falan derken, August ve Harper'ın seni evde yanlarında istediklerine eminim."

"Evet, ama bana ihtiyacın olursa anlayışla karşılarlar," diye itti.

"Belki öyle, ama önemli bir şey değildi." Lazanyamdan bir ısırık almadan önce, "Ayrıca, kendi başıma gayet iyi idare ettim," diye ekledim.

"Biliyorsun, bir noktada bunu yapmayı bırakman gerekecek."

"Neyi yapmayı?"

"Sürekli kendini kanıtlamaya çalıştığın şey." Omzuma bir şaplak attı. "Sen bunu zaten yaptın kardeşim. Yoksa o yamayı takıyor olmazdın."

"O konuda değil," diye başladım. "Ben sadece üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum." "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

O haklıydı. Bundan çok daha fazlasıydı ama onun anlayacağından şüpheliydim. Kahretsin, benim de anlamadığım zamanlar oldu.

Aklımdan geçenleri anlatmanın bir anlamı yoktu. Neyse ki Blaze gelip yanımıza oturdu ve Gunner'ın dikkatini benden çekip ona yöneltti. "Kenadee bugün iyi mi?"

"Evet. Herhangi bir sorun belirtisi yok."

"Güzel. Belki de Müritlerle olan bu şey bir anda unutulur ve Kenadee bu pisliği geride bırakabilir."

"Kahretsin, umarım öyledir ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor." Blaze lazanyasından bir ısırık almadan önce, "Ama iyi bir not olarak, sanırım garaj için yeni bir boyacı bulduk," dedi.

"Thompson'ın garajındaki piliç mi?" Gunner sordu.

"Evet. Riggs'in yaptığı geçmiş kontrolünde her şey kontrol edildi. Oakland'da büyümüş ve oradan ayrıldığından beri kendi halinde biri. Erkek arkadaşı ya da kocası yok, sadece zaman zaman onu rahatsız eden birkaç erkek kardeşi var, bu yüzden ona işi teklif ettim." Blaze'in memnun olduğu her halinden belliydi: "Yarın dükkâna gelip işleri gözden geçirmeyi kabul etti, ki bu harika çünkü bu hatun gerçekten yetenekli. Thompson'la çalışmaya başladığından beri işleri neredeyse iki katına çıktı. Eğer teklifimizi kabul ederse Thompson çok kızacak."

Kimden bahsettiklerini sormama gerek yoktu. Darcy Harrington olduğunu zaten biliyordum. T-Bone'un kulübün ona iş teklif ettiği günü hâlâ hatırlayabiliyordum; yine de onun adının geçmesine şaşırmasaydım. Darcy son derece yetenekliydi. Aslında o çevredeki en iyi özel ressamlardan biriydi ama bu onu işe almamalarını umduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Böyle hissetmem onun suçu değildi. O sadece geçmişimin bir parçasıydı ve ne zaman onu düşünsem, o sabahın ve sonraki ayların anıları sel gibi geri geliyordu. Son birkaç yılını onları unutmaya çalışarak geçirmiştım ama yavaş yavaş onlardan kalbimin atışından daha fazla kaçamayacağımı öğreniyordum.

Blaze bana bakarak, "Oakland'da büyüdün, değil mi?" diye sordu. "Evet. Büyüdüm."

"Peki, onu tanıyor muydun?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Küçük bir kasabaydı. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk ama bu uzun zaman önceydi." Farkında bile olmadan sağ kolumu ovmaya başlamış, kasların ve eski yara dokusunun derinliklerinde zonklamaya başlayan donuk ağrıyı hafifletmeye çalışmışım. Endişelenen Gunner bana doğru eğildi ve "İyi misin kardeşim?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Kolum biraz rahatsız."

Blaze, "Doktor sana bunun için bir şey verebilir mi diye bakmalısın," diye önerdi. Ne yazık ki bu dünyada hissettiğim acıyı dindirebilecek ne bir ilaç ne de bir miktar alkol vardı. Zaten denemiştim. Acımı dindirecek bir şey ararken neredeyse kendimi öldürüyordum. Fury'yi aramaya başlayana kadar beni rahatlatacak bir şey keşfetmemiştim ve o da Harley'ime binmekti. Motosikletim bana top oynarken hissettiğimden bile daha büyük bir heyecan veriyordu. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ama beklemek zorundaydı. Birkaç dakika sonra kiliseye gidecektik.

"Buna gerek yok. Ben iyi olacağım." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ben dikkatimi tekrar yemeğime verdiğimde Gunner da aynısını yaptı ve hepimiz bitirdiğimizde kilise zamanı gelmişti. Gunner ve Blaze'i konferans salonuna kadar takip ettim ve masadaki diğerlerine katıldık. Hepimiz oturur oturmaz Gus bize döndü ve şöyle dedi: "Hepinizin bildiği gibi, İç Müritlerin lideri birkaç hafta önce Kenadee'ye karşı bir tehditte bulundu. Riggs durumu izlemek için elinden geleni yapıyor, tüm mekânlarındaki güvenlik yayınlarını izliyor ve ikimizin de Lewis'in şu anki davranışları konusunda endişelerimiz var."

"Neden? Ne yapıyor bu?" Blaze sordu.

"Lewis çetesini buradaki çoğu çete gibi yönetmiyor. Kendi bölgesini sahiplenme ve intikam hırsıyla hareket eden serseri bir mayın gibiydi ama çoğunlukla temiz kaldı. Son zamanlarda kokainle kafayı bulmuş, komşu çetelerle çatışmalara girmiş ve geçen gece adamlarından birkaçı şehir merkezindeki bir rehinci dükkanını soymuş. AR15'ler ve Glock'lar konusunda oldukça iyiler. Daha iyi bilmesem, hazırlık yaptıklarını söyledim."

Murphy öne doğru eğildi ve "Ne için hazırlık?" diye sordu.

"Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Sadece tetikte olun," diye uyardı Gus. "Eğer bu adam tehditlerini gerçekleştirmeye çalışırsa, hazır olmanızı istiyorum."

Hepimiz "Anlaşıldı," diye cevap verdik. "Güzel. Kilise dağılmıştır."

Hepimiz ayağa kalktık ve dağılmaya başladık. Çoğu gece olduğu gibi, bazı kardeşler bara gidip birkaç bira içerken, diğerleri evlerine, kadınlarının yanına gitti. Benim bir kadının yoktu ve içki içecek havamda da değildim, bu yüzden otoparka doğru yürümeye başladım. Tam arka kapıdan çıkmak üzereydim ki Blaze'in Gus'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Rahatlama seslerini duyabiliyordum.

Blaze ona "Nasıl gideceğini göreceğiz. Yarın sabah ilk iş olarak kontrol etmek ve bizimle çalışmak isteyip istemediğini görmek için gelecek."

"Garaja bir kadın getirmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bu Darcy denen hatun gerçekten yetenekli, Gus ve Thompson onun evinde çalışmasıyla ilgili hiçbir sorun yaşamadı."

Gus'ın sesi sertleşerek, "Evet, şey... Thompson garajını kulübü için paravan olarak kullanmıyor," diye cevap verdi.

Blaze elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Prez. Bu hatun hakkında bilmediğim çok şey var ama içimde onunla ilgili iyi bir his var."

"Riggs'in onu incelemesini ve endişelenmemiz gereken biri olmadığından emin olmasını sağlayacağız."

Lanet olsun. Görünüşe bakılırsa Blaze, Darcy Harrington'ı işe almayı kafasına koymuştu. Otoparka doğru yola çıktığımda bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Motosikletime bindim, kontağı çevirdim ve saniyeler sonra kapıdan çıkıyordum. Açık yola çıkar çıkmaz gazı geri çevirdim ve gecenin içinde kaybolup gittim. O anda kendimi ne kadar canlı hissettiğimi açıklamak zor, sanki etrafımdaki dünyayla tamamen uyum içindeydim. Motosikletimin üzerindeyken her şeyi daha net görebiliyor, her kokuyu alabiliyor, rüzgarı tenimde hissedebiliyor ve şehrin etrafımda yankılanan seslerini duyabiliyordum. Bisikletimi virajlı bir dönüşe doğru eğdiğimde, sadece ben ve önümdeki yol vardı. Darcy Harrington'ı ya da geçmişimi düşünmüyordum ve bütün gece üzerimde taşıdığım gerginlik kısa sürede kaybolmaya başladı. Birkaç saat at sürdüm ve yorgunluk baş göstermeye başladığında, geceyi geçirmek üzere kulüp binasına geri döndüm. Odama girdiğimde gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Doğruca uyuyacağıma emindim ama ne yazık ki öyle olmadı. Bunun yerine, Darcy Harrington'la tekrar yüz yüze gelmeyi düşünürken bütün geceyi dönüp durarak geçirdim. Bunun ikimiz için de mutlu bir kavuşma olmayacağına dair bir his vardı içimde.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

